Cei care se întorc

Jason Mott

Jason Mott

Cei care se întorc

Traducere din limba engleză de
Petru Iamandi

EDITURA UNIVERS
2016

Colecţia Ora 11

© Editura UNIVERS , 2016, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

Redactor: Irinel Antoniu
Corector: Lorina Chițan
Tehnoredactor: Constantin Niță
Copertă credit foto: .....

ISBN ePUB: 978-606-771-022-9

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

elefant

Mamei şi tatălui meu

1

În ziua aceea, Harold deschise uşa şi văzu un bărbat tuciuriu, îmbrăcat într-un costum bine croit, care-i zâmbea. Primul lui gând fu să-şi ia puşca de vânătoare, dar imediat îşi aminti că Lucille îl convinsese s-o vândă cu ani în urmă, după o discuție mai mult decât aprinsă pe care o avusese cu un predicator ambulant despre câinii de vânătoare.

— Ce doriți? întrebă Harold, mijindu-şi ochii din cauza soarelui, care îl făcea pe bărbatul tuciuriu, îmbrăcat în costum, să pară şi mai tuciuriu.

— Domnul Hargrave?

— Cam aşa ceva.

— Cine e, Harold? strigă Lucille din salon, unde se uita, iritată, la televizor.

Crainicul tocmai vorbea despre Edmund Blithe, primul dintre Cei-care-se-întorc, şi despre cum se schimbase viața acestuia, acum, că era din nou viu.

„E mai bine acum, a doua oară?”, întrebă crainicul, privind direct spre camera de luat vederi şi lăsând povara răspunsului onest pe umerii telespectatorilor.

Vântul legăna ramurile stejarului din curte, aproape de casă, dar soarele era destul de jos pentru ca razele să pătrundă, orizontal, printre ele şi să-i intre în ochi lui Harold. Deşi îşi făcu mâna streaşină, bărbatul tuciuriu şi băiatul erau în continuare doar două siluete pe fundalul verde-albastru alcătuit de pinii de dincolo de curtea neîmprejmuită şi de cerul senin de deasupra copacilor. Bărbatul era slab, dar avea umerii laţi, bine scoşi în evidenţă de costumul impecabil. Băiatul era mic pentru cei opt sau nouă ani pe care-i avea, după cum estima Harold.

Harold clipi de câteva ori. Privirea i se limpezi.

— Cine e, Harold? strigă din nou Lucille, după ce văzu că nu primeşte nici un răspuns.

Harold rămase în pragul uşii, clipind ca o lumină de avarie, privind în jos, spre băiat, care îl intriga tot mai mult. Sinapsele se treziră la viaţă prin ungherele minţii lui şi-i spuseră cine era băiatul care stătea lângă necunoscutul tuciuriu. Harold ştia că mintea îl înşală. Se hotărî să refacă raţionamentul, dar se alese cu acelaşi răspuns.

În salon, imaginea se mută pe un grup de oameni furioşi, care ameninţau cu pumnii şi strigau ceva, agitând pancarte, apoi pe un şir de soldaţi înarmaţi, nemişcaţi ca nişte statui, cum stau numai cei învestiţi cu autoritate, sub protecţia armelor. În mijloc era căsuţa lui Edmund Blithe, cu draperiile trase. Tot ce se ştia era că Edmund se afla undeva, înăuntru.

Lucille clătină din cap.

— Ce chestie! exclamă ea. Cine-i la uşă, Harold?

Harold rămase în prag măsurându-l pe băiat din cap până-n picioare: scund, palid, pistruiat, cu părul castaniu, ciufulit. Purta un tricou demodat, blugi, iar în ochi i se citea

o mare fericire – ochi care nu erau nemişcați, înghețați, ci fremătau de viață şi erau plini de lacrimi.

— Ce are patru picioare şi face „muuu”? întrebă băiatul cu o voce tremurată.

Harold îşi drese glasul – nesigur nici măcar de el.

— Nu ştiu.

— O vacă răcită!

Apoi copilul îl îmbrățişă pe bătrân, îngânând printre hohote de plâns „Tăticule! Tăticule” înainte ca Harold să confirme sau să nege. Harold se lăsă pe tocul uşii – cât pe ce să cadă – şi mângâie copilul pe cap dintr-un instinct patern ce nu mai fusese redeşteptat de mult.

— Şşş, şopti el. Şşş.

— Harold? strigă Lucille dezlipindu-şi în sfârşit ochii de pe televizor, sigură că ceva oribil îi întunecase cadrul uşii. Harold, ce s-a întâmplat? Cine e?

Harold îşi umezi buzele.

— E... e...

Voia să spună „Joseph”.

— E Jacob, zise el într-un târziu.

Din fericire, când leşină, Lucille căzu pe canapea.

Jacob William Hargrave a murit pe 15 august 1966. Chiar în ziua în care împlinea opt ani. În anii care au urmat, vecinii au vorbit despre moartea lui în orele târzii ale nopții, când nu puteau dormi. Se întorceau ca să-şi trezească consorții şi consoartele şi începeau să discute în şoaptă despre nesiguranța lumii şi despre cât de neprețuite erau darurile primite de la Cel-de-Sus. Uneori se sculau din pat şi, din pragul camerei copiilor, îi priveau cum dorm şi se gândeau în tăcere ce fel de dumnezeu era Cel care lua un copil la El atât de curând. La urma urmei, trăiau într-un orăşel din Sud: Cum să-i îndepărteze de Dumnezeu o astfel de tragedie?

După moartea lui Jacob, mama lui, Lucille, spunea mereu că, judecând după ce visase cu o noapte înainte, presimțise că se va întâmpla ceva groaznic în ziua aceea. Lucille visase că-i cad dinții, lucru despre care mama ei o asigurase demult că înseamnă moarte.

În timpul petrecerii organizate de ziua lui Jacob, Lucille își impusese să stea cu ochii nu numai pe fiul ei și pe ceilalți copii, ci și pe toți invitații. Se foia de colo-colo ca o vrăbiuță fără astâmpăr, întrebându-i cum se simt, dacă le ajunge mâncarea, remarcând cât de mult au slăbit de când nu s-au mai văzut sau cât de înalți au crescut copiii lor și, din când în când, cât de frumoasă e vremea. În ziua aceea, soarele era pretutindeni și totul era verde.

Starea de neliniște făcea din ea o gazdă desăvârșită. Nici un copil nu rămase cu burta goală. Nici un invitat nu rămase stingher. Reuși chiar s-o convingă pe Mary Green să le cânte ceva, spre seară. Femeia avea o voce ca mierea de dulce, iar Jacob, deși era prea crud ca să se îndrăgostească de cineva, o sorbea din ochi, fapt pentru care soțul lui Mary, Fred, îl tachina adesea. Fusese o zi frumoasă ziua aceea. O zi frumoasă până la dispariția lui Jacob.

S-a strecurat afară cum se strecoară doar copiii și alte mici mistere. Undeva între trei și trei și jumătate – cum vor spune Harold și Lucille poliției –, din motive știute doar de copil și de pământul însuși, Jacob a ieșit în curte, a trecut de pâlcul de pini, prin pădure, și a ajuns la râu, unde, fără voia cuiva și fără să se scuze, s-a înecat.

Cu doar câteva zile înainte ca insul de la Birou să apară în pragul casei, Harold și Lucille discutaseră despre ce-ar face ei dacă Jacob „s-ar întoarce”.

— Nu sunt oameni, spuse Lucille frângându-și mâinile.

Stăteau pe verandă. Tot ce era important se întâmpla pe verandă.

— Dar nu-l putem goni, replică Harold, bătând din picior.

Discuția se încinsese foarte repede.

— Dar nu sunt oameni, repetă Lucille.

— Atunci ce sunt, dacă nu sunt oameni? Legume? Minerale?

Buzele lui Harold tânjeau după o țigară. Fumatul îl ajuta mereu să-şi domine soția într-o discuție – poate tocmai de aceea Lucille îl tot bătea la cap să renunțe la el.

— Te rog să nu fii frivol cu mine, Harold Nathaniel Hargrave. Asta-i o treabă serioasă.

— Cum adică frivol?

— Aşa bine, frivol! Mereu eşti frivol! Altă treabă n-ai decât să fii frivol!

— Ei, drăcie! Ieri eram, cum ai spus? „Volubil". Azi sunt „frivol"!

— Nu mă lua peste picior, pentru că încerc să mă exprim cât mai elegant. Să ştii că mintea îmi merge la fel ca întotdeauna, poate chiar mai bine. Şi nu mai încerca să schimbi subiectul.

— Frivol, spuse Harold, apăsând pe *l* cu atâta putere încât pe grilajul verandei ateriză un strop de scuipat, strălucitor. Hm.

Lucille îi ignoră gestul.

— Nu ştiu ce sunt, adăugă ea.

Apoi se ridică în picioare şi, după o clipă, se aşeză la loc.

— Tot ce ştiu e că nu sunt la fel ca tine şi ca mine. Sunt... Sunt...

Lucille îşi pregăti cuvântul, articulându-l cu grijă, literă cu literă:

— Sunt diavoli, zise ea într-un târziu.

Apoi se trase înapoi, ca şi cum cuvântul s-ar fi întors ca s-o muşte.

— Vin aici doar ca să ne ucidă. Sau să ispitească! Acestea sunt zilele de pe urmă. „Când morții vor umbla pe pământ." E scris în Biblie!

Harold pufni, în continuare iritat de cuvântul „frivol”. Îşi duse mâna la buzunar.

— Diavoli? spuse el încercând să se concentreze, în timp ce mâna lui găsea bricheta. Diavolii sunt nişte superstiţii. Produse ale unor minţi mărginite şi ale unei imaginaţii şi mai mărginite. Dacă ar trebui să scoatem un cuvânt din dicţionare, ăla ar fi *diavoli*. Ha! Ăsta da cuvânt frivol. N-are nimic de-a face cu lucrurile aşa cum sunt ele, n-are nimic de-a face cu oamenii ăştia „Care-se-întorc”... şi, să-ţi fie clar, Lucille Abigail Daniels Hargrave, sunt oameni. Pot veni la tine şi te pot săruta. O dată n-am văzut un diavol care să facă asta... deşi, înainte să ne căsătorim, am întâlnit o blondă, în Tulsa, era într-o sâmbătă seara. Mda, aia poate că a fost chiar diavolul, sau doar un diavol.

— Tacă-ţi gura! se răsti Lucille, cu atâta vehemenţă încât rămase şi ea surprinsă. Nu vreau să te-aud că vorbeşti aşa.

— Cum vorbesc?

— N-are cum să fie băiatul nostru, zise ea, cuvintele venind încet, de parcă de-abia acum înţelegea gravitatea acestor lucruri, ca amintirea unui fiu pierdut, poate. Jacob a urcat la Domnul.

Mâinile i se subţiaseră, pumni albi în poală.

Se lăsă tăcerea.

Apoi trecu.

— Unde scrie? întrebă Harold.

— Ce anume?

— În Biblie, unde scrie?

— Unde scrie ce?

— Unde scrie „Morţii vor umbla pe pământ”?

— În Apocalipsă! răspunse Lucille desfăcând braţele, ca şi cum o întrebare mai absurdă nici că se putea, ca şi cum ar fi fost întrebată cum zboară pinii. În Apocalipsă! „Morţii vor umbla pe pământ”!

Lucille se bucura că mâinile îi sunt la fel de încleştate. Le flutură fără vreun scop anume, cum fac uneori oamenii prin filme.

Harold izbucni în râs.

— Unde în Apocalipsă? În ce capitol? În care verset?

— Tacă-ți gura. Tot ce contează e că-i acolo. Mai taci din gură.

— Am înțeles, să trăiți. Nu vreau să fiu frivol.

Dar când diavolul chiar se arătă la uşa lor – propriul lor diavol – mic şi drăgălaş, cum fusese cu ani în urmă, cu ochii lui căprui plini de lacrimi, cu bucuria şi uşurarea unui copil despărțit de prea mult timp de părinți, care petrecuse prea mult timp în compania unor străini... ei bine... Lucille, după ce-şi reveni din leşin, se topi ca ceara în fața insului spilcuit, în costumul lui elegant, trimis de Birou. Care îşi ținu cumpătul. Schiță un zâmbet profesional, dovadă că fusese martorul unei scene identice de mai multe ori în ultimele săptămâni.

— Există grupuri de sprijin, zise insul de la Birou, zâmbind. Grupuri de sprijin pentru Cei-care-se-întorc. Şi grupuri de sprijin pentru familiile Celor-care-se-întorc.

Bărbatul se prezentase, dar şi Harold şi Lucille stăteau prost cu memoria numelor, iar faptul că-şi revedeau fiul mort îi zăpăcise de tot, în mintea lor era pur şi simplu Insul de la Birou.

— A fost găsit, continuă el, într-un mic sat de pescari, aproape de Beijing, China. Stătea în genunchi, la malul unui râu, şi încerca, probabil, să prindă peşti, din câte mi s-a spus. Dat fiind că localnicii nu vorbeau engleza îndeajuns de bine ca să se facă înțeleşi, l-au întrebat în mandarină cum îl cheamă, cum a ajuns acolo, de unde e, toate întrebările care i se pun unui copil care s-a rătăcit... Deşi a fost clar că n-o scot la capăt în mandarină, câteva femei au reuşit, totuşi, să-l liniştească. Băiatul izbucnise în plâns –

cum să nu plângă? Kansasul era departe. Dar femeile l-au calmat. Pe urmă au găsit un demnitar care vorbea engleza şi...

Bărbatul ridică din umeri pe sub costumul de culoare închisă, semn că restul poveştii era nesemnificativ.

— Aşa se întâmplă peste tot, adăugă el.

Se opri din nou. Privi cu un zâmbet aproape ingenuu cum Lucille îşi drăgălea fiul, care, brusc, nu mai era mort. Îl strângea la piept, îl săruta în creştetul capului, îi lua faţa în mâini şi i-o acoperea cu săruturi, râzând şi lăcrimând.

Jacob reacţiona la fel, chicotind şi râzând, fără să şteargă săruturile mamei, chiar dacă se afla în acel moment al vieţii când ştergerea săruturilor mamei i se părea gestul cel mai potrivit.

— E un moment unic pentru fiecare, spuse insul de la Birou.

Kamui Yamamoto

Clopoţelul de alamă sună uşor când intră în benzinărie. Afară, o maşină tocmai demara de lângă pompa de benzină fără ca şoferul s-o vadă. În dosul tejghelei, un bărbat dolofan, roşu la faţă, îşi întrerupse conversaţia cu un alt bărbat, deşirat, şi amândoi îl priviră lung. Nu se auzea decât huruitul congelatoarelor. Kamui făcu o plecăciune adâncă şi clopoţelul de alamă mai sună o dată când trase uşa după el.

Cei doi bărbaţi de după tejghea rămaseră tăcuţi.

Kamui făcu o nouă plecăciune, zâmbind.

— Iertați-mă, spuse el şi cei doi tresăriră. Mă predau.

Kamui ridică mâinile.

Bărbatul roşu la față zise ceva, dar Kamui nu înțelese. Se uită la bărbatul deşirat. Cei doi începură să discute, privindu-l pieziş. Apoi bărbatul roşu la față arătă spre uşă. Kamui se întoarse şi văzu doar strada pustie şi soarele ce se înălța pe cer.

— Mă predau, repetă el.

Îşi îngropase pistolul lângă un copac, la marginea pădurii în care se trezise cu doar câteva ore în urmă, ca şi ceilalți oameni. Îşi scosese vestonul şi chipiul şi le lăsase tot acolo, iar acum stătea în această mică benzinărie, în zorii zilei, în maiou, pantalonii de uniformă şi cizmele bine lustruite. Ca să nu fie ucis de americani.

— Yamamoto desu*, spuse el. Mă predau.*

Bărbatul roşu la față vorbi din nou, de data aceasta mai tare. Interveni şi celălalt, amândoi zbierând şi făcându-i semn să iasă.

— Mă predau, repetă Kamui, speriat de vocile lor ridicate.

Bărbatul deşirat luă o cutie de suc de pe tejghea şi o aruncă spre el. Nu-l nimeri, drept care bărbatul zbieră din nou şi arătă spre uşă, apoi începu să caute altceva cu care să arunce.

— Mulțumesc, îngăimă Kamui, deşi nu asta voia să spună.

Vocabularul lui englezesc se limita la doar câteva cuvinte. Se retrase cu spatele spre uşă. Bărbatul roşu la față căută sub tejghea şi găsi o cutie. O aruncă, mormăind ceva printre dinți. Cutia îl lovi pe Kamui deasupra tâmplei stângi. Kamui căzu pe spate, peste uşă. Clopoțelul de alamă sună din nou.

Bărbatul roşu la față aruncă mai multe cutii, în timp ce bărbatul deşirat căută alte obiecte ca să arunce şi el, până când Kamui ieşi în fugă din benzinărie, poticnindu-se, cu mâinile sus, dovedind că nu e înarmat şi că nu vrea decât să se predea. Simțea cum inima stă să-i sară din piept.

Afară, soarele se înălțase bine şi oraşul era învăluit într-o lumină portocalie, difuză. Totul părea atât de paşnic.

Cu o dâră de sânge care i se prelingea pe obraz, Kamui ridică mâinile şi porni pe stradă.

— Mă predau! strigă el tare, trezind oraşul, sperând ca oamenii pe care-i va întâlni în drum să-l lase să trăiască.

2

Fireşte, chiar şi pentru cei care se întorceau din morți exista birocrație. Biroul Internațional al Celor-care-se-întorc primea mai multe fonduri decât putea cheltui. Şi nu exista țară pe întreaga planetă care să nu vrea să-şi vâre mâinile până la coate în vistieria Biroului sau chiar să se îndatoreze ca să se asigure de colaborarea cu această organizație, singura de pe planetă capabilă să coordoneze orice şi oricând.

Ironia era că nici un membru al Biroului nu ştia mai mult decât ceilalți. Tot ce făceau ei era să numere oamenii şi să-i îndrepte spre casele lor. Atât şi nimic mai mult.

Când primul val de emoție trecu şi gesturile de afecțiune încetară în uşa casei Hargrave – după aproape o jumătate de oră –, părinții îl duseră pe Jacob în bucătărie, îl aşezară la masă şi îl lăsară să mănânce cât vrea, în contul anilor în care lipsise. Insul de la Birou rămase în salon, cu Harold şi Lucille, îşi scoase vraful de documente dintr-o servietă din piele maro şi se puse pe treabă.

— Când a murit persoana care s-a întors? întrebă el, prezentându-se pentru a doua oară drept agentul Martin Bellamy.

— Chiar trebuie să spunem? întrebă Lucille, trase adânc aer în piept şi se îndreptă de spate, impunând prin distincție după ce-şi aranjase părul lung, argintiu, care i se desfăcuse în timp ce-şi drăgălea fiul.

— Ce să spunem? întrebă Harold.

— Că a murit, răspunse agentul Bellamy.

Lucille înclină din cap.

— Ce-i rău în a spune că a murit? întrebă Harold, mai tare decât ar fi vrut.

De unde stătea, îl vedeau foarte bine pe Jacob, chiar dacă băiatul nu-i putea auzi.

— Şt!

— A murit, spuse Harold. N-are nici un rost să ne prefacem că n-a murit.

Nu-şi dădu seama că acum vorbea în şoaptă.

— Domnul Martin Bellamy ştie ce vreau să spun, zise Lucille, frângându-şi mâinile în poală şi privind mereu spre Jacob, ca la o lumânare într-o casă prin care vântul şuieră în voie.

— Nu face nimic, replică agentul Bellamy, zâmbind. De obicei, aşa se întâmplă. Ar fi trebuit să formulez întrebarea cu mai mult tact. S-o luăm de la capăt.

Se uită peste chestionar şi dădu să întrebe:

— Când...

— De unde sunteți?

— Poftim?

— De unde sunteți? repetă Harold, care, între timp, se ridicase şi acum se uita pe geam la cerul albastru. După accent, păreți a fi din New York.

— E de bine sau de rău? întrebă agentul Bellamy, fără să mai spună că întrebarea despre accentul lui îi fusese pusă

de peste zece ori de când se îngrijea de Cei-care-se-întorc în zona de sud a statului Carolina de Nord.

— E oribil, răspunse Harold. Dar eu sunt o fire iertătoare.

— Jacob, interveni Lucille. Vă rog să-i spuneți Jacob, nu persoana. Îl cheamă Jacob.

— De acord, doamnă. Îmi cer scuze. A fost o scăpare.

— Vă mulțumesc, domnule Martin Bellamy, zise Lucille.

Văzu din nou cum mâinile i se încleştează în poală. Inspiră adânc şi, concentrându-se, le descleştă.

— Vă mulțumesc, domnule Martin Bellamy, repetă ea.

— Când a plecat Jacob? întrebă agentul Bellamy din nou, pe un ton blând.

— Pe 15 august 1966, răspunse Harold şi ieşi în pragul uşii, părând tulburat.

Îşi umezi buzele. Îşi scoase pe rând mâinile din buzunarele pantalonilor vechi, uzați, şi le duse la buzele lui vechi, uzate, negăsind linişstea – sau o țigară – nici în sus, nici în jos.

Agentul Bellamy îşi notă data.

— Cum s-a întâmplat?

Cuvântul *Jacob* deveni o incantație în ziua aceea, când oamenii îl căutau pe băiat. La intervale regulate, cineva striga:

— Jacob! Jacob Hargrave!

Apoi o altă voce striga numele, trecându-l de la unul la altul:

— Jacob! Jacob!

La început, vocile oamenilor se amestecară într-o cacofonie a fricii şi a disperării. Dar, văzând că băiatul nu e de găsit, şi ca să nu-şi piardă vocea, bărbații şi femeile strigară pe rând, în vreme ce soarele se îngălbenea bine şi se lăsa peste linia orizontului spre a fi înghițit mai întâi de copacii înalți şi apoi de tufişuri.

Într-un târziu, toți îşi târşeau picioarele, ca nişte oameni beți – epuizați de atâta căutat prin desişuri, copleşiți de îngrijorare. Fred Green era alături de Harold.

— Îl găsim noi, repeta Fred. Ai văzut cum s-a uitat când a despachetat puşca aia cu aer comprimat pe care i-am dat-o? Ai mai văzut atâta emoție la un băiat?

Fred gâfâia, simțind cum îl ard picioarele de oboseală.

— Îl găsim noi, repeta el, dând din cap. Îl găsim noi.

Urmară o noapte plină şi un peisaj specific Arcadiei, încărcat de pini şi tufişuri, străfulgerat de lumina lanternelor.

Ajunşi aproape de râu, Harold se bucură că o convinsese pe Lucille să rămână acasă – „S-ar putea întoarce", îi spusese el, „şi să întrebe de mămica lui" –, dându-şi seama, după semnele prin care îți dai seama de astfel de lucruri, că-şi va găsi fiul în apă.

Harold intră până la genunchi în râu – încet, câte un pas, strigându-şi băiatul, oprindu-se ca să asculte, poate era undeva, pe-aproape, strigând din nou, mai făcând un pas, chemându-şi fiul, iar şi iar.

Când în sfârşit dădu peste băiat, lumina lunii şi apa îi dădeau o strălucire de argint, frumoasă, obsesivă, aceeaşi culoare ca şi apa ce licărea uşor.

— Dumnezeule mare! exclamă Harold.

Ultima oară când scoase această exclamație.

Harold spuse povestea, auzind, pe neaşteptate, cum se îngrămădeau toți anii în vocea lui. Vorbea ca un om bătrân, îndârjit şi aspru. Din când în când, îşi trecea mâna groasă, zbârcită, peste cele câteva şuvițe subțiri, cărunte, care i se mai agățau de scalp. Mâinile îi erau presărate de pete cafenii, iar încheieturile degetelor îi erau umflate de artrita care uneori nu-i dădea pace. Nu-l deranja la fel de mult ca pe alți oameni de-o vârstă cu el, dar îndeajuns ca să-i amintească de bogăția tinereții pe care-o pierduse pentru

totdeauna. Chiar şi atunci când vorbea, simţea câte un mic junghi în spate.

Aproape chel. Pielea pătată. Capul mare, rotund. Urechile mari, zbârcite. Hainele care păreau că-l înghit, chiar dacă Lucille încerca să-i găsească de fiecare dată ceva care să i se potrivească. Fără nici o îndoială: era bătrân acum.

Întoarcerea lui Jacob – la fel de mic şi plin de energie – îl făcea să-şi înţeleagă vârsta.

La fel de bătrână şi căruntă ca şi soţul ei, Lucille întoarse privirea, în timp ce Harold vorbea, spre fiul ei de opt ani, care stătea la masa din bucătărie şi mânca o plăcintă cu nuci, de parcă ar fi fost din nou 1966 şi nimic rău nu s-ar fi întâmplat şi nici nu se va întâmpla vreodată. Din când în când, îşi îndepărta o şuviţă de păr argintiu de pe faţă şi nu părea să-i pese de mâinile mici, pline de pete cafenii.

Arătau ca nişte păsări numai piele şi os, Harold şi Lucille. În ultimii ani, femeia părea mai înaltă decât bărbatul. Sau poate că el se împuţina mai repede decât ea; acum, Harold trebuia să ridice ochii când aveau o discuţie mai aprinsă. În plus, Lucille nu se irosise la fel de mult ca Harold – lucru pe care-l punea pe seama anilor nenumăraţi în care soţul ei fumase. Rochiile încă îi veneau. Braţele ei lungi, subţiri, erau vioaie, o ascultau, în timp ce braţele lui, ascunse sub cămăşile groase, prea largi, îl făceau să arate un pic mai vulnerabil decât înainte. Motiv pentru care Lucille îl cam privea de sus, cu mândrie, fără să se simtă vinovată în vreun fel, chiar dacă uneori credea că ar trebui să se simtă.

Agentul Bellamy scrise până îi înţepeni mâna, dar nu se opri. Iniţial se gândise să înregistreze discuţia, dar ajunsese la concluzia că e mai bine să noteze tot. Oamenii se ofensau dacă vedeau că un funcţionar public nu scrie nimic. Metoda îi convenea agentului Bellamy, care prefera să şi vadă ceea ce i se spunea, nu doar să audă. Dacă nu scria acum, tot trebuia să scrie, mai târziu.

Bellamy scrise despre momentul în care începuse petrecerea în ziua aceea din 1966. Scrise despre cum plânsese şi îşi găsise vină Lucille – fusese ultima care-l văzuse în viaţă pe Jacob; îşi amintea vag doar unul dintre braţele lui albe, cum băiatul dispăruse după colţ, fugărind un alt copil. Bellamy scrise şi că la slujba de înmormântare biserica fusese neîncăpătoare pentru câţi oameni veniseră.

Unele lucruri însă nu le scrise. Detalii pe care, din respect, le păstra în memorie, fără să le consemneze în documentele oficiale.

Harold şi Lucille supravieţuiseră morţii băiatului, doar atât. Următorii cincizeci de ani se contaminaseră de un gen aparte de singurătate, o singurătate lipsită de tact, ce apărea nechemată şi ducea la conversaţii inadecvate în timpul cinei de duminică. Era o singurătate căreia nu-i dădeau un nume şi despre care vorbeau foarte rar. O ocoleau doar, călcând uşor, ţinându-şi răsuflarea, zi de zi, ca şi cum ar fi fost un accelerator de particule – la scară redusă, dar la fel de complex şi de impresionant – apărut ca din senin în mijlocul salonului, hotărât să confirme toate speculaţiile, exagerate, de rău augur, despre lipsa de scrupule a universului.

Într-un fel, poate că acesta era adevărul.

De-a lungul anilor nu numai că se obişnuiseră să se ascundă de singurătatea lor, dar căpătaseră şi o anumită îndemânare. Era aproape un joc: nu vorbi despre Festivalul Căpşunelor fiindcă lui îi plăcea atât de mult; nu te uita prea mult la clădirile alea ca să nu-ţi aduci aminte de vremea când spuneai că se va face arhitect; ignoră-i pe copiii care seamănă cu el.

De ziua lui Jacob, în fiecare an, stăteau în casă, melancolici, şi nu puteau lega o vorbă. Lucille începea să plângă fără vreo explicaţie, iar Harold fuma mai mult decât fumase cu o zi în urmă.

Dar asta doar la început. Doar în primii ani, atât de trişti.

Apoi îmbătrâniseră.

Uşile se închiseră.

Harold şi Lucille se îndepărtaseră atât de mult de tragedia morţii lui Jacob încât, atunci când băiatul reapăru la uşa lor – zâmbind, la fel de frumos şi de tânăr, fiul lor binecuvântat, tot de opt ani –, totul li se păru că vine atât de departe încât Harold uită numele băiatului.

Apoi Harold şi Lucille terminară de vorbit şi se aşternu tăcerea. Dar, în ciuda solemnităţii ei, nu dură mult. Fiindcă auziră cum Jacob râcâie farfuria cu furculiţa, bea lacom limonada şi râgâie satisfăcut.

— Scuze, le strigă el părinţilor.

Lucille zâmbi.

— Iertaţi-mă că vă întreb, începu agentul Bellamy. Şi vă rog să n-o luaţi ca pe o acuzaţie. E o întrebare pe care trebuie s-o punem doar ca să înţelegem mai bine aceste... împrejurări unice.

— Acum e-acum, zise Harold.

Mâinile lui renunţară, în sfârşit, să mai caute ţigările-fantomă şi rămaseră în buzunare. Lucille flutură din mână, uşor impacientată de remarca lui.

— În ce relaţie eraţi cu Jacob *înainte*?

Harold pufni. Corpul lui hotărî că piciorul drept e mai potrivit să-i ţină greutatea decât cel stâng. Se uită la Lucille.

— Asta-i partea în care ar trebui să spunem că din cauza noastră a plecat. Ca la televizor. Ar trebui să spunem că ne-am certat cu el, că nu i-am mai dat de mâncare, abuzuri din astea pe care le vezi la televizor în fiecare zi.

Harold se apropie de o măsuţă din holul de la intrare. În sertarul de sus era un pachet de ţigări neînceput.

Lucille deschise focul înainte ca Harold să revină în salon.

— Îţi interzic!

Harold desfăcu pachetul cu o precizie matematică, ca şi cum mâinile nu i-ar fi aparţinut. Vârî ţigara, neaprinsă, în gură, îşi scărpină faţa ridată şi zise, rar şi apăsat:

— Simt nevoia. Atâta tot.

— Nu vreau să spun că din cauza dumneavoastră sau a altcuiva Jacob a... mda, nu găsesc un eufemism, spuse agentul Bellamy cu blândeţe în glas şi zâmbi. Întreb doar. Biroul îşi dă toată silinţa să înţeleagă cum s-a ajuns aici, ca toată lumea. Chiar dacă îi ajutăm pe oameni să ia legătura unii cu alţii, nu avem informaţii detaliate despre cum s-a ajuns la o situaţie sau alta. Sau de ce s-a ajuns...

Agentul Bellamy ridică din umeri şi adăugă:

— Marile întrebări rămân în continuare mari, fără răspuns. Dar, aflând tot ce se poate afla, punând chiar şi întrebări incomode, speranţa noastră e să găsim măcar răspunsuri parţiale la marile întrebări. Să încercăm să le dăm de cap înainte de a scăpa de sub control.

Lucille se aplecă în faţă, pe canapeaua veche.

— Dar cum să scape de sub control? Vreţi să spuneţi că situaţiile acestea scapă de sub control?

— Ba bine că nu, răspunse Harold. Pot să jur cu mâna pe Biblie.

Agentul Bellamy nu făcu decât să clatine uşor din cap, fără intenţia de a deranja, şi reveni la întrebare.

— În ce relaţie eraţi cu Jacob înainte ca băiatul să plece?

Lucille simţi că Harold vrea să răspundă şi i-o luă înainte, ca să-l facă să tacă:

— Ne înţelegeam bine. Chiar foarte bine. Nu era nimic nelalocul lui. Era băiatul nostru, iar noi îl iubeam aşa cum orice părinte îşi iubeşte copilul. Jacob ne iubea la fel. În relaţia asta eram cu el. Şi aşa suntem şi acum. Îl iubim, el ne iubeşte şi acum, prin mila lui Dumnezeu, suntem din nou împreună, zise ea, se frecă la ceafă şi ridică mâinile. E un miracol.

Martin Bellamy nota tot.

— Dumneavoastră ce părere aveți? îl întrebă el pe Harold.

Harold îşi scoase ţigara neaprinsă din gură, se frecă în creştet şi înclină din cap.

— Lucille a spus tot ce trebuia spus.

Martin Bellamy îşi notă conştiincios.

— Acum am să vă pun o întrebare mai mult sau mai puțin ridicolă. Sunteți nişte persoane foarte credincioase?

— Da! răspunse Lucille, îndreptându-se brusc de spate. Eu sunt o admiratoare şi o prietenă a lui Iisus! Şi mândră de asta. Amin.

Femeia arătă cu capul spre Harold şi continuă:

— Ăla de colo e păgânul. Rămas la mâna Domnului. Îi tot spun să se căiască, dar e încăpățânat ca un catâr.

Harold chicoti răguşit, ca o maşină de tuns iarba ruginită.

— Noi suntem credincioşi cu rândul, spuse el. Din fericire, după mai bine de cincizeci de ani încă nu mi-a venit rândul!

Lucille flutură din mâini.

— Ce confesiune? întrebă agentul Bellamy, scriind.

— Baptistă, răspunse Lucille.

— De cât timp?

— De când m-am născut.

Agentul Bellamy continuă să noteze.

— De fapt, nu chiar, adăugă Lucille.

Agentul Bellamy aşteptă.

— O vreme am fost metodistă. Dar nu eram de acord cu pastorul asupra unor chestiuni din Biblie. Am încercat şi cu evangheliştii, dar nu m-am adaptat. Prea multe strigăte, cântece şi dansuri. Aveam senzația că sunt la o petrecere, nu în casa Domnului. Nu aşa trebuie să se comporte un creştin.

Lucille se aplecă să vadă dacă Jacob era tot acolo – băiatul înclina uşor din cap, cum făcea de obicei – şi continuă:

— Pe urmă a fost o vreme când am încercat să fiu...

— Omul n-are nevoie de toate astea, o întrerupse Harold.

— Tacă-ți gura! Pe mine m-a întrebat! Nu-i aşa, domnule Bellamy?

Agentul încuviință din cap.

— Întocmai, doamnă. Toate aceste informații ar putea fi hotărâtoare. Din experiență vă pot spune că micile amănunte sunt cele care contează. Mai ales când e vorba de ceva atât de important.

— Cât de important? întrebă Lucille repede, de parcă ar fi aşteptat de mult răspunsul.

— Cu alte cuvinte, câți sunt? întrebă Bellamy.

Lucille înclină din cap.

— Nu foarte mulți, răspunse Bellamy pe un ton măsurat. N-am voie să spun câți sunt, dar nu e vorba de un fenomen la scară mare, numărul e modest.

— Sute? insistă Lucille. Mii? Ce înseamnă „modest”?

— Nu e un număr care să ne îngrijoreze, doamnă Hargrave, replică Bellamy clătinând din cap. Doar cât să pară un miracol.

Harold chicoti.

— Un răspuns pe gustul tău, zise el.

Lucille schiță un zâmbet.

Până ca agentul Bellamy să afle toate detaliile, soarele se scufundă oftând în întunecimea pământului, iar greierii începură să cânte la fereastră, în timp ce Jacob stătea liniştit în mijlocul patului lui Lucille şi Harold. Lucille îl luase în brațe cu mare plăcere de la masa din bucătărie şi îl dusese în dormitor. N-ar fi crezut că, la vârsta ei, cu şoldul ei beteag, are puterea să-l ducă de una singură.

Dar, în clipa aceea, când se aplecă fără zgomot şi îl luă în brațe, încordându-se, Jacob se ridică, aproape lipsit de greutate, venindu-i în întâmpinare. Lucille simți că are din

nou douăzeci şi ceva de ani. Tânără şi agilă. De parcă timpul şi durerea ar fi fost doar zvonuri.

Îl duse fără probleme la etaj şi, după ce-l înveli bine, se aşeză lângă el şi începu să murmure un cântec uşor, cum făcea cândva. Băiatul nu adormi imediat, dar asta n-o îngrijoră.

Dormise destul.

Lucille rămase aşa, privindu-l, privind cum i se înalță şi coboară pieptul, temându-se să se uite în altă parte, temându-se că vraja – sau miracolul – s-ar putea sfârşi brusc. Dar nu se sfârşi şi pentru asta îi mulțumi Celui-de-Sus.

Când reveni în salon, îi găsi pe Harold şi pe agentul Bellamy prinşi într-o tăcere stânjenitoare. Harold stătea în pragul uşii, trăgând adânc dintr-o țigară aprinsă şi dând drumul la fum prin sita uşii, în noapte. Agentul Bellamy stătea în picioare lângă scaun. Părea însetat şi foarte obosit. Lucille îşi dădu seama că nu-i oferise nimic de băut şi asta, ciudat, o îndureră. Dar, din atitudinea lui Harold şi a agentului Bellamy, înțelese că cei doi aveau s-o îndurereze şi altfel.

— Vrea să te întrebe ceva, Lucille, spuse Harold şi îşi duse țigara la gură cu mâna tremurândă.

Lucille băgă de seamă şi hotărî să nu-l certe că fumează din nou.

— Ce anume?

— Cred că ar fi bine să luați loc, zise agentul Bellamy, dând s-o ajute să se aşeze.

Lucille făcu un pas înapoi.

— Ce anume?

— E o întrebare delicată.

— Îmi dau seama. Dar de omorât nu poate să mă omoare, nu?

Harold îi întoarse spatele şi pufăi în tăcere, cu capul plecat.

— E o întrebare care, la prima vedere, poate să pară foarte simplă, dar care, credeți-mă, e serioasă şi foarte complexă. Sper să-mi răspundeți după ce o întoarceți pe toate fețele. Asta nu înseamnă că aveți o singură şansă ca să răspundeți, ci doar că trebuie să fiți sigură că v-ați gândit bine înainte de a lua o hotărâre. E greu, dar, pe cât posibil, încercați să nu vă lăsați copleşită de emoții.

Lucille se înroşi la față.

— Domnule Martin Bellamy! Nu mi-ați făcut deloc impresia că ați fi un misogin. Doar pentru că sunt femeie nu înseamnă că am să leşin în fața dumneavoastră.

— La naiba, Lucille, se răsti Harold, deşi cu o voce firavă. Ascultă ce vrea să spună omul ăsta.

Harold tuşi sau poate că se înecă de plâns.

Lucille se aşează.

Martin Bellamy se aşează şi el. Îndepărtă ceva invizibil de pe genunchi şi îşi privi mâinile cu atenție.

— Haideți, ce mai aşteptați? spuse Lucille. Nu mă mai țineți încordată! Vreți să-mi plesnească inima?

— E ultima întrebare pe care v-o pun în seara aceasta. Nu e nevoie să răspundeți pe loc, dar, cu cât răspundeți mai curând, cu atât mai bine. Lucrurile sunt mai puțin complicate când răspunsul vine rapid.

— Care-i întrebarea?

Martin Bellamy trase adânc aer în piept.

— Vreți să-l păstrați pe Jacob?

Asta se întâmpla în urmă cu două săptămâni.

Jacob era acasă acum. Irevocabil. Camera de oaspeți redevenise camera lui şi băiatul îşi reluase viața de parcă nu s-ar fi sfârşit niciodată. Avea opt ani. Avea o mamă. Avea un tată. Universul lui se termina acolo.

De la întoarcerea băiatului, Harold, din motive pe care nu le putea pricepe, nu mai avea stare. Fuma țigară de la țigară. Şi stătea mai mult pe verandă ca să nu-l vadă Lucille şi să-l bată la cap.

Totul se schimbase atât de rapid. Cum să nu se întoarcă la vechiul năravˆ?

Parcă o auzea pe Lucille cum spune „Sunt diavoli!”.

Ploua torențial. Ziua era pe sfârşite. Dincolo de copaci se lăsa întunericul. Din casă nu mai răzbătea nici un zgomot. Prin răpăitul ploii desluşi gâfâitul uşor al unei femei în vârstă care a alergat prea mult după un copil. Lucille ieşi pe uşă, ştergându-şi fruntea de sudoare, şi se lăsă să cadă în balansoar.

— Dumnezeule mare! exclamă ea. Copilul ăsta m-a făcut să scot limba de-un cot.

Harold stinse țigara şi îşi drese glasul – lucru pe care-l făcea înainte de a o zgândări pe Lucille.

— Adică diavolul ăsta.

Lucille flutură din mână.

— Şt! Nu-i spune aşa!

— Tu i-ai spus aşa. Tu ai spus că sunt diavoli, ai uitat?

Lucille încă gâfâia după ce alergase atâta după băiat. Vorbi întretăiat:

— La început. Acum îmi dau seama că am greşit.

Zâmbi şi se lăsă pe spate, epuizată.

— Nu sunt diavoli, sunt o binecuvântare. O binecuvântare a Domnului. Asta sunt. O nouă şansă!

Rămaseră tăcuți o vreme, ascultând cum se potoleşte răsuflarea lui Lucille. Era o femeie bătrână acum, chiar dacă era mama unui băiat de opt ani. Obosea repede.

— Iar tu ar trebui să stai mai mult cu el. Îşi dă seama că-l ții la distanță. Se vede de la o poştă. Îşi dă seama că-l tratezi altfel decât înainte. Când era aici înainte, zise Lucille şi zâmbi, plăcându-i cum se exprimase.

Harold clătină din cap.

— Şi ce-ai să faci după ce pleacă?

Lucille se schimbă la faţă.

— Tacă-ţi gura! „Fereşte-ţi gura de rău şi buzele de cuvinte înşelătoare”[1]. Psalmul 34:13.

— Scuteşte-mă de psalmii tăi. Doar ştii ce se vorbeşte. Ştii la fel de bine ca şi mine. Cum apar ca din senin, cum pleacă la fel şi nimeni nu mai aude de ei, ca şi cum cei de dincolo îi cheamă înapoi pentru totdeauna.

Lucille clătină din cap.

— N-am timp de balivernele tale, spuse ea şi se ridică în picioare, chiar dacă simţea greutatea oboselii în toate mădularele, ca pe nişte saci de făină. Numai zvonuri şi baliverne. Mă duc să pregătesc cina. Nu mai sta aici, parcă văd că te alegi cu o pneumonie. Cu ploaia asta nu-i de şagă.

— Vin şi eu imediat.

— Psalmul 34:13!

Lucille trase uşa cu sită după ea.

Dinspre bucătărie venea zăngănit de oale şi tigăi. Uşile dulapurilor deschise şi trântite. Mirosul de carne, făină, condimente, amestecat cu parfumul lunii mai şi al ploii. Harold moţăia când auzi vocea băiatului.

— Pot să ies, tăticule?

Harold se scutură ca să scape de toropeală.

— Poftim? făcu el, deşi auzise întrebarea foarte bine.

— Pot să ies? Te rog!

În ciuda lacunelor din bătrâna lui memorie, Harold îşi amintea cât de vulnerabil devenea ori de câte ori băiatul îi spunea „Te rog”.

— Se supără mama, răspunse el.

— Ies numai puţin.

---

[1] http://www.ebible.ro/biblia/romana/cornilescu/psalmi/34.

Harold înghiți în sec ca să nu izbucnească în râs.

Căută o țigară, dar nu găsi nici una – ar fi jurat că-i rămăsese cel puțin una. Se scormoni prin buzunare. Într-unul, unde nu erau țigări, găsi o cruciuliță din argint – un dar de la cineva, deşi locul din mintea lui în care ar fi trebuit să fie păstrate detaliile acelei amintiri era gol. Uitase de ea, dar nu se putea abține să se uite la ea ca la o armă letală.

Cuvintele *Dumnezeu te iubeşte* fuseseră încrustate acolo unde ar fi trebuit să stea Iisus. Acum, din ele rămăseseră doar literele *U* şi *T*. Privi lung cruciulița, apoi, ca şi cum mâna i-ar fi aparținut altcuiva, degetul mare începu să frece locul în care se îmbinau cele două bucățele de metal.

Jacob stătea în dosul uşii. Se sprijini de toc, cu mâinile la spate, cu picioarele încrucişate, privind contemplativ. Îşi plimbă ochii pe deasupra orizontului, privi ploaia, ascultă vântul, apoi se uită la tatăl său. Răsuflă adânc şi îşi drese glasul.

— Ce bine-ar fi să ies puțin, zise el pe un ton dramatic, apăsat.

Harold scoase un chicot.

În bucătărie Lucille prăjea ceva şi fredona un cântec.

— Hai, vino.

Jacob veni şi se aşează la picioarele lui Harold, iar ploaia, ca un răspuns, deveni şi mai furioasă. Nu mai cădea din cer, ci sărea pe pământ. Biciuia grilajul verandei, stropindu-i pe amândoi, nu că le-ar fi păsat. Bătrânul şi băiatul cândva mort se priviră îndelung. Băiatul avea părul blond deschis şi era pistruiat, iar fața îi era rotundă şi netedă ca înainte. Avea brațele neobişnuit de lungi, ca înainte, corpul începând să intre în adolescență, cum nu avusese timp s-o facă în urmă cu cincizeci de ani. Părea sănătos, constată Harold brusc.

Harold îşi umezi buzele fără să vrea, în timp ce degetul gros continua să frece mijlocul crucii. Băiatul rămase

nemişcat. Dacă n-ar fi clipit din când în când, ai fi zis că e mort.

— Vreți să-l păstrați?

Harold îşi amintea discuția cu agentul Bellamy.

— Nu-i decizia mea. E a lui Lucille. Întrebați-o pe ea. Accept ce spune ea.

Agentul Bellamy înclină din cap.

— Vă înțeleg, domnule Hargrave. Dar trebuie să vă întreb şi pe dumneavoastră. Trebuie să ştiu răspunsul dumneavoastră. Fireşte, rămâne între noi. Dacă vreți, pot să închid reportofonul. Dar trebuie să am răspunsul dumneavoastră. Trebuie să ştiu ce vreți. Trebuie să ştiu dacă vreți să-l păstrați.

— Nu. Pentru nimic în lume. Dar nu decid eu.

Lewis şi Suzanne Holt

Lewis se trezi în Ontario; Suzanne, aproape de Phoenix. Lewis fusese contabil. Suzanne, profesoară de pian.

Lumea era diferită, şi totuşi la fel. Maşinile erau mai silențioase. Clădirile erau mai înalte şi păreau să lucească noaptea mai mult ca înainte. Oamenii păreau mai ocupați. Asta era tot. Şi nu conta.

Lewis se îndreptă spre sud, schimbând trenurile cum nu mai făcuse de ani de zile. Norocul sau soarta îl ajută să scape de Birou. Suzanne pornise spre nord-est – doar o idee căreia simțea că trebuie să-i dea curs –, dar foarte curând fu prinsă şi dusă undeva, aproape de Salt Lake City, într-un centru

care devenea tot mai important în zonă. La scurt timp, Lewis fu prins şi el, undeva de-a lungul graniței dintre Nebraska şi Wyoming.

La nouăzeci de ani după moarte, erau din nou împreună.

Suzanne nu se schimbase deloc. Lewis era un pic mai slab decât înainte, dar numai din cauza călătoriei atât de lungi. În spatele gardului şi al nesiguranței, nu se temeau la fel de mult ca alții.

Când doi oameni se apropie, uneori se aude un fel de muzică. O cadență inevitabilă care nu se mai opreşte.

3

Orăşelul Arcadia se afla în plină zonă rurală, ca multe alte orăşele din Sud. Începea cu case mici, din lemn, cu un singur nivel, adormite în mijlocul curților largi, plate, de-o parte şi de alta a unui drum asfaltat cu două benzi ce şerpuia printre pâlcuri de pini, cedri şi stejari albi. Ici şi colo, lanuri de porumb şi soia apăreau primăvara şi vara. Doar pământ golaş iarna.

După câțiva kilometri, lanurile se micşorau, casele se îndeseau. După ce intrai în orăşel, vedeai numai doi stâlpi de iluminat, o încâlceală de drumuri, străzi şi fundături în care se înghesuiau case vechi, obosite. Singurele case noi din Arcadia erau cele care fuseseră reconstruite după uragane. Vopseaua proaspătă şi lemnul nou îți luau ochii şi te făceau să crezi că până şi în acest orăşel vechi se mai întâmpla câte ceva.

Dar ineditul îşi făcu loc în viaţa Arcadiei doar odată cu apariţia Celor-care-se-întorc.

Străzile nu erau multe, şi nici casele. În centrul orăşelului se afla şcoala: o clădire veche, din cărămidă, cu ferestrele mici, cu uşile mici şi o instalaţie de aer condiţionat cârpăcită, care nu funcţiona.

La nord, pe un deal mic, chiar lângă orăşel, se înălţa biserica. Era făcută din şindrilă şi semăna cu un far, amintindu-le locuitorilor că deasupra lor era mereu cineva.

Din ’72, când Sainted Soul Stirrers of Solomon – trupa de gospel, cu basistul evreu, din Arkansas – cântase acolo, biserica nu mai fusese atât de plină. Oamenii stăteau claie peste grămadă. Automobile şi camionete împânzeau peluza din jurul bisericii. O camionetă acoperită de rugină şi încărcată până la refuz cu cherestea stătea parcată lângă crucifixul din mijloc, ca şi cum Iisus ar fi coborât de pe cruce şi s-ar fi hotărât să dea o fugă până la magazinul de articole de fierărie. Lămpile din spate ale câtorva maşini luminau micul indicator de pe peluză pe care scria *Iisus te iubeşte – Peşte la proţap, 31 mai*. Automobilele stăteau înghesuite ca sardelele pe refugiul de pe autostradă, ca în ’63 – sau în ’64? – la slujba de înmormântare a celor trei fraţi Benson, morţi într-un teribil accident de maşină şi plânşi de-a lungul unei zile lungi şi mohorâte.

— Trebuie să vii cu noi, zise Lucille în timp ce Harold parca maşina veche pe refugiu şi îşi pipăia buzunarul de la cămaşă ca să-şi scoată o ţigară. Ce-o să spună lumea dacă nu vii şi tu?

Lucille îi desfăcu centura de siguranţă şi îi aranjă părul.

— O să spună: „Cum, Harold Hargrave nu intră în biserică? Slavă Domnului! În toată nebunia asta măcar asta nu s-a schimbat!”.

— Nu se ține nici un fel de slujbă, păgânule. E doar o întrunire a locuitorilor oraşului. N-ai nici un motiv să nu intri.

Lucille coborî din camionetă şi îşi netezi rochia. Era rochia ei preferată, cea pe care o purta la ocazii deosebite, cea care atrăgea praful de pe orice suprafață – un amestec de bumbac şi poliester, de un verde pastel, cu floricele cusute pe guler şi pe manşetele mânecilor subțiri.

— Habar n-am de ce-mi fac atâta sânge rău... Nu mai suport maşina asta, zise ea scuturându-şi rochia.

— Tu n-ai suportat nici o maşină pe care am avut-o.

— Asta nu te-mpiedică să le schimbi mereu.

— Pot să rămân aici? întrebă Jacob, jucându-se cu nasturele de la gulerul cămăşii.

Nasturii îl atrăgeau în chip misterios pe băiat.

— Eu şi tata am putea...

— Nu, spuse Harold, aproape râzând. Tu mergi cu mama.

Harold vârî o țigară în gură şi îşi mângâie bărbia.

— Fumul de țigară nu-i bun, continuă el. Te-alegi cu riduri, îți miroase gura, te-acoperi de păr.

— Şi nu mai asculți de nimeni, adăugă Lucille ajutându-l pe Jacob să coboare.

— Nu cred că mă vor acolo, zise Jacob.

— Du-te cu mama ta, spuse Harold cu asprime.

Apoi îşi aprinse țigara şi trase în piept câtă nicotină mai puteau trage plămânii lui bătrâni şi obosiți.

După ce se îndepărtară soția lui şi acel ceva care putea sau nu să fie băiatul lui – încă nu ajunsese la o concluzie clară –, Harold trase din nou din țigară şi suflă fumul pe geamul deschis. Apoi rămase cu țigara arzând între degete. Îşi mângâie barba şi se uită la biserică.

Biserica avea nevoie de un nou strat de vopsea. Se coşcovea pe ici, pe colo şi nu-ți mai dădeai seama ce culoare are. Cu siguranță că altădată arăta mult mai impunătoare

decât acum. Harold încercă să-şi aducă aminte ce culoare avea când vopseaua era încă proaspătă – o privise cu luare aminte şi atunci. Dacă se străduia puțin, îşi amintea şi cine o vopsise, o firmă de prin Southport, numele îi scăpa, ca şi culoarea inițială. Acum, tot ce vedea cu ochii minții era exteriorul decolorat de vreme.

Dar nu se întâmpla acelaşi lucru şi cu memoria? După un timp se uza şi se acoperea de patina omisiunilor din ce în ce mai numeroase.

În ce altceva să se încreadă?

Jacob fusese un împielițat. Un neastâmpărat. Harold îşi amintea de câte ori îşi ieşise din fire când se însera şi băiatul nu mai venea acasă sau alerga de colo-colo prin biserică. Odată aproape că o făcuse să plângă pe Lucille când se urcase în vârful mărului Henriettei Williams. Toată lumea îl striga, dar el stătea acolo, în umbra ramurilor, printre merele coapte şi razele de soare. Râzând probabil de cei de jos.

La lumina difuză, Harold zări o vietate mică țâşnind de pe clopotniță – o mişcare rapidă, din aripi. Se înălță o clipă şi străluci ca zăpada în noapte, măturată de farurile unei maşini.

Apoi dispăru, pentru totdeauna, gândi Harold.

— Nu-i el, zise Harold.

Aruncă țigara şi se lăsă pe spătarul scaunului vechi, mucegăit. Apoi, cu bărbia în piept, îşi îndemnă doar corpul să adoarmă şi să nu se lase chinuit nici de vise, nici de amintiri.

— Nu-i el.

Lucille îl ținea strâns de mână pe Jacob în timp ce încerca să treacă, atât cât îi permitea şoldul beteag, prin mulțimea adunată în fața bisericii.

— Faceți loc, vă rog. Bună, Macon, cum o mai duci? Faceți loc, vă rog. A, Lute, toate bune şi frumoase? Perfect. Faceți

loc. Faceți loc. A, bună, Vaniece! Nu te-am mai văzut de-un car de ani. Cum mai e viața? Excelent! Mă bucur! Amin. Ne mai vedem. Faceți loc. Faceți loc. Vă rog. Faceți loc.

Mulțimea îi făcu loc, după cum sperase, lăsând-o să se întrebe dacă acesta era un semn că lumea încă nu-şi pierduse manierele şi buna cuviință sau că, în sfârşit, ajunsese ea la vârsta senectuții.

Sau poate că-i făcea loc din cauza copilului de lângă ea. În seara aceasta, nimeni nu se aştepta să-l vadă pe vreunul dintre Cei-care-se-întorc. Jacob însă era fiul ei, mai presus de toate, şi nimeni sau nimic – nici chiar moartea sau absența ei – n-o putea obliga să-l trateze altfel.

Mama şi fiul găsiră un loc într-o stranã din față, lângă Helen Hayes. Lucille îl aşează pe Jacob lângă ea şi se alătură norului de murmure care se agăța de tot ce era în jur precum ceața de dimineață.

— Ce puzderie de oameni, remarcă ea, încrucişându-şi brațele pe piept şi clătinând din cap.

— Pe cei mai mulți nu i-am văzut aici în nici o duminică, zise Helen Hayes.

Aproape toți locuitorii Arcadiei, ca şi cei din împrejurimi, se înrudeau, mai de aproape sau mai de departe; Helen şi Lucille erau verişoare. Lucille avea trăsăturile ascuțite ale familiei Daniels: era înaltă, cu mâinile mici şi încheieturile subțiri, avea nasul drept şi ochii căprui. Pe de altă parte, Helen era numai rotunjimi şi cercuri, cu încheieturile groase şi fața lată. Doar părul lor, argintiu şi drept, cândva negru precum creozotul, arăta că cele două femei se înrudeau cu adevărat.

Helen era înspăimântător de palidă şi vorbea cu buzele țuguiate, ceea ce o făcea să pară foarte serioasă şi agitată.

— La prima vedere, ai crede că toți oamenii ăştia s-au hotărât, în sfârşit, să vină la biserică pentru cuvântul

Domnului. Iisus a fost primul care a înviat din morți, dar ce ştiu păgânii ăştia?

— Mămică? spuse Jacob, în continuare fascinat de nasturele de la cămaşă, care stătea să cadă.

— Crezi că vin aici pentru Iisus? continuă Helen. Crezi că vin aici ca să se roage? Când şi-au plătit ultima oară zeciuiala? Care-i ultima întrunire la care au fost? Spune-mi. Băiatul lui Thompson ăla de colo...

Îndreptă un deget dolofan spre un grup de adolescenți dintr-un colț al bisericii.

— Când l-ai văzut ultima oară pe-aici? Credeam că a murit, mormăi ea.

— Chiar a murit, replică Lucille cu o voce scăzută. Ştii la fel de bine ca toți cei care dau ochii cu el.

— Credeam că întrunirea asta este doar pentru... ştii tu.

— Toți cei care au un oarecare simț practic ştiu că aşa ceva nu avea cum să se întâmple. Şi, la drept vorbind, nici n-ar trebui. Întrunirea asta e despre ei. De ce să nu fie şi ei aici?

— Am auzit că Jim şi Connie stau aici, spuse Helen. Îți vine să crezi?

— Zău? Eu n-am auzit. Dar de ce să nu stea? Doar fac parte din acest oraş.

— Au făcut, o corectă Helen, fără vreo urmă de compasiune.

— Mămică? le întrerupse Jacob.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-e foame.

Lucille izbucni în râs. Ideea că avea un fiu care trăia şi căruia îi era foame o făcea să se simtă fericită.

— Dar de-abia ai mâncat!

Jacob reuşi, în sfârşit, să rupă nasturele cămăşii. Îl ținu în mâinile lui albe, mici, îl întoarse pe-o parte şi pe alta şi îl studie cum studiază elevii o problemă de matematică.

— Dar mi-e foame.

— Amin, zise Lucille, îl mângâie uşor pe picior şi îl sărută pe frunte. Mâncăm ceva când ne întoarcem acasă.

— Piersici?

— Dacă vrei tu.

— Cu glazură?

— Dacă vrei tu.

— Vreau, spuse Jacob, zâmbind.

Deşi era doar luna mai, biserica veche părea că fierbe. Instalația de aer condiționat nu funcționase niciodată cum trebuie şi, cu atâția oameni înghesuiți, aerul nu avea cum să circule, dând senzația că se putea întâmpla ceva grav dintr-o clipă într-alta.

Atmosfera încinsă îi crea o stare de nelinişte lui Lucille. Îşi aminti că citise în ziare sau văzuse la televizor despre tragedii provocate de aglomerațiile în spații închise. *Nici n-ai unde să fugi,* gândi ea. Privi în jur – cât putea din cauza celor care-i blocau vederea – şi numără ieşirile, ca să se asigure. Intrarea principală era în spate, dar şi acolo era o mare de oameni. Părea că toată populația Arcadiei se adunase acolo, toate cele şase sute de persoane. Un zid de corpuri omeneşti.

Din când în când, vedea cum masa de oameni făcea un pas în față, în timp ce un nou-venit se chinuia să intre în biserică şi să-şi fac loc printre ceilalți. Auzi mai multe mormăituri – „Salut”, „Scuze”, „Faceți loc”. Dacă toate acestea erau doar preludiul unei tragedii, singura consolare era că se anunța în termeni cât de cât politicoşi, gândi Lucille.

Îşi umezi buzele şi clătină din cap. Aerul devenea de nerespirat. Nu mai aveai unde să arunci un ac şi totuşi oamenii continuau să intre în biserică. Lucille simțea asta. Veneau probabil din Buckhead sau Waccamaw sau Riegelwood. Biroul încerca să organizeze aceste întruniri în

toate oraşele, motiv pentru care unii se hotărâseră să participe la toate – cum făceau şi în cazul unor trupe celebre, după care se ţineau la fiecare spectacol. Mergeau după agenţii Biroului, de la o întrunire la alta, căutând inadvertenţe şi cea mai mică ocazie ca să sară la bătaie.

Lucille văzu un bărbat şi o femeie care păreau să fie reporter şi fotograf. Bărbatul arăta exact cum văzuse prin reviste sau citise în cărţi; cu părul vâlvoi şi barba de-o zi. Îşi imagină că miroase a lemn proaspăt despicat şi a ocean.

Femeia era îmbrăcată ţipător, cu părul strâns într-o coadă de cal şi cu un machiaj impecabil.

— Nu m-ar mira să fie şi un car de reportaj prin apropiere, spuse Lucille, dar vorbele ei se pierdură în larma din jur.

Ca la semnalul unui regizor, pastorul Peters apăru pe sub arcada din colţul amvonului. Îl urmă soţia lui, la fel de mică şi de fragilă ca întotdeauna. Purta o rochie neagră, simplă, care o făcea să pară şi mai mică. Transpira deja şi îşi tampona fruntea delicat, cu o batistă. Lucille nu-şi putu aminti prenumele ei. Un prenume scurt, fragil, pe care oamenii aveau tendinţa să-l uite, ca şi pe femeia care-l purta.

Printr-un fel de contradicţie biblică, pastorul Robert Peters era un bărbat înalt, cu umerii laţi, părul negru şi o piele ce arăta mereu bronzată. Părea cioplit în piatră. Genul de bărbat născut, crescut şi educat pentru o viaţă la limita violenţei. Deşi, de când îl cunoştea pe tânărul pastor, Lucille nu-l auzise niciodată ridicând vocea – cu excepţia anumitor predici, în momentele-cheie, dar acela era semnul unui suflet dominat de violenţă în aceeaşi măsură în care tunetul era semnul unui zeu înfuriat. Tunetul din vocea pastorilor era doar mijlocul prin care Dumnezeu îţi atrăgea atenţia, Lucille ştia asta foarte bine.

— Parc-am fi în Iad, părinte, remarcă Lucille zâmbind larg când pastorul şi soţia lui ajunseră aproape de ea.

— Întocmai, doamnă Lucille, replică pastorul Peters, întorcând capul mare, pătrat, înfipt în gâtul mare, pătrat. Cred că ar trebui să rugăm o parte din oameni să iasă în liniște, prin spate. Nu cred că am mai văzut biserica atât de plină. Poate n-ar fi rău să facem o chetă mai întâi, aşa mai scăpăm de unii. Trebuie să-mi schimb pneurile la maşină.

— Vai de mine, părinte, să nu v-audă lumea!

— Ce mai faceți, doamnă Hargrave? întrebă soția pastorului şi îşi duse mâna mică la gura mică, acoperind o tuse mică. Arătați bine, adăugă ea cu o voce mică.

— Dar dumneavoastră? întrebă Lucille şi-l mângâie pe Jacob. Nu vă supărați, dar nu arătați bine deloc.

— Nu-i nimic serios. Sunt doar un pic indispusă. Din cauza căldurii de aici.

— Cred că ar trebui să rugăm o parte din oameni să aştepte afară, spuse pastorul din nou şi ridică o mână groasă, pătrată, de parcă ar fi vrut să se apere de soare. Niciodată biserica noastră n-a avut destule ieşiri.

— Nici în Iad nu sunt ieşiri! exclamă Helen.

Pastorul Peters zâmbi şi se întinse ca să dea mâna cu ea.

— Şi cum se simte tânărul de-aici? întrebă el zâmbind larg spre Jacob.

— Mă simt bine.

Lucille îl bătu uşor pe picior.

— Mă simt bine, părinte, se corectă Jacob.

— Ce zici de mulțimea asta? întrebă pastorul, chicotind, cu fruntea plină de broboane de sudoare. Ce facem cu ea, Jacob?

Băiatul ridică din umeri, drept care Lucille îl bătu uşor pe coapsă.

— Nu ştiu, părinte.

— S-o trimitem acasă? Sau să aducem un furtun şi să-i punem pe toți la podea?

Jacob zâmbi.

— Predicatorii nu fac aşa ceva.

— Unde scrie asta?

— În Biblie.

— În Biblie? Eşti sigur?

Jacob încuviinţă din cap.

— Vreţi să vă spun o glumă? Tăticul îmi spune cele mai bune glume.

— Zău?

— Îhî.

Pastorul Peters îngenunche, spre jena lui Lucille, căreia nu-i plăcea deloc ca pastorul să-şi murdărească pantalonii pentru o glumă răsuflată pe care Harold i-o spusese lui Jacob. Din păcate, multe dintre glumele lui Harold nu se cădeau să ajungă la urechile unui membru al clerului.

Îşi ţinu răsuflarea.

— Ce i-a spus manualul de matematică pixului?

— Hmm, făcu pastorul Peters frecându-şi bărbia rasă şi părând că se gândeşte adânc. Nu ştiu, recunoscu el într-un târziu. Ce i-a spus manualul de matematică pixului?

— Vai de capul meu, am o mulţime de probleme, răspunse Jacob şi izbucni în râs.

Pentru unii, era doar un copil care râde. Alţii, ştiind că băiatul acesta fusese mort cu doar câteva săptămâni în urmă, nu ştiau cum să reacţioneze.

Pastorul râse şi el. Şi Lucille – mulţumind Domnului că Jacob nu spusese gluma cu pixul şi castorul.

Pastorul Peters vârî mâna în buzunarul de la piept al hainei şi, după ce mări suspansul câteva secunde, scoase o bomboană învelită.

— Îţi plac bomboanele cu scorţişoară?

— Sigur, părinte! Mulţumesc mult!

— Ce manierat e! remarcă Helen Hayes şi se foi pe scaun, cu ochii pe soţia firavă a pastorului, al cărei nume se chinuia să şi-l amintească.

— Toți cei la fel de manierați merită o bomboană, zise soția pastorului din spatele lui, bătându-l uşor pe umăr – gest care părea un efort supraomenesc, el fiind atât de solid, iar ea fiind atât de mică. În ziua de azi e greu să găseşti copii binecrescuți, aici s-a ajuns, din păcate.

Făcu o pauză ca să-şi şteargă fruntea cu batista. Împături batista, îşi acoperi gura şi tuşi înfundat, ca un şoricel.

— Vai de mine, exclamă ea.

— Dar vă simțiți rău de tot, constată Helen.

Soția pastorului zâmbi şi răspunse politicos:

— Da, din păcate.

Pastorul Peters se întoarse spre Jacob şi îl mângâie uşor pe cap. Apoi îi şopti lui Lucille:

— Orice va spune lumea, să nu pună la inimă... şi nici dumneavoastră. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, părinte, răspunse Lucille.

— Ne-am înțeles, părinte, repetă Jacob.

— Nu uita, îi zise pastorul băiatului. Tu eşti un miracol. Viața în sine e un miracol.

Angela Johnson

Podeaua camerei de oaspeți unde stătea încuiată de trei zile era din lemn tare şi arăta lună. După ce-i aduceau tava cu mâncare, încerca să nu verse nimic pe jos, nedorind s-o murdărească şi astfel să-şi agraveze pedeapsa pentru o vină care nu-i era deloc clară. Uneori, ca să fie mai sigură, mânca

în cada din baie, ascultându-şi părinții cum discutau în dormitorul de-alături.

— Oare de ce nu vin s-o ia înapoi? întrebă tatăl ei.

— De la bun început n-ar fi trebuit să-i lăsăm s-o aducă, răspunse mama ei. A fost ideea ta. Dacă află vecinii?

— Tim cred că ştie deja.

— Cum să ştie? Era târziu când au adus-o. E imposibil să fi fost treaz la ora aia, nu?

Un moment de tăcere.

— Gândeşte-te ce se va întâmpla dacă se află la firmă. Numai tu eşti de vină.

— Pur şi simplu am vrut să ştiu, zise el cu o voce mai moale. Seamănă atât de mult cu ea...

— Mitchell, te rog să nu începi din nou! Să ştii că-i mai chem o dată. Trebuie s-o ia de aici chiar în seara asta!

Angela şedea în colțul camerei cu genunchii lipiți de piept, plângând uşor, părându-i rău de ceea ce făcuse, neînțelegând nimic din ce se petrece.

Se întrebă unde îi duseseră măsuța de toaletă, hainele, afişele pe care le lipise prin toată camera de-a lungul anilor. Pereții erau vopsiți într-o culoare pastel – un amestec de roşu şi roz. Găurile lăsate de piuneze, urmele lăsate de banda adezivă, de pix pe cadrul uşii, care arătau cât crescuse în fiecare an... dispăruseră toate. Sub un strat de vopsea.

Când biserica se umplu până la refuz şi aerul deveni irespirabil, lumea gândindu-se tot mai serios la posibilitatea unei tragedii, zgomotul începu să se potolească. Tăcerea se lăsă mai întâi la intrare, apoi se răspândi peste tot, ca un virus.

Pastorul Peters stătea drept – la fel de semeț precum Muntele Sinai, gândi Lucille –, cu mâinile împreunate, umil, pe burtă, şi aştepta, cu soția la adăpostul umbrei lui. Lucille îşi lungi gâtul ca să vadă ce se întâmplă. Poate că diavolul se săturase de-atâta aşteptare.

— Bună. Bună. Mă scuzați. Faceți loc. Bună. Ce mai faceți? Loc, vă rog. Mă scuzați.

Ca o incantație ce străbătea mulțimea, fiecare cuvânt împingând masa de oameni înapoi.

— Faceți loc. Bună. Ce mai faceți? Loc, vă rog. Bună...

Era o voce plăcută, misterioasă, cultivată, plină de subînțeles. Vocea se întări – sau poate că era mai multă linişte – până când rămase doar ritmul cuvintelor care acoperea totul, ca o mantră.

— Faceți loc. Bună. Ce mai faceți? Mă scuzați. Bună...

Neîndoielnic, era vocea bine antrenată a unui funcționar guvernamental.

— Bună seara, părinte, spuse agentul Bellamy cu blândețe în glas, reuşind în sfârşit să pătrundă prin oceanul de oameni.

Lucille oftă, de-abia acum devenind conştientă că îşi ținuse răsuflarea.

— Bună seara, doamnă.

Purta un costum gri închis, bine croit, asemănător cu cel pe care îl purta în ziua în care îl adusese pe Jacob. Nu era genul de costum pe care să-l poarte mulți funcționari guvernamentali. *Un costum demn de studiourile de la Hollywood, de talk-show-uri, pentru ocazii deosebite*, cugetă Lucille.

— Ce mai face băiatul? întrebă el, înclinând din cap spre Jacob, cu zâmbetul la fel de egal şi deschis precum marmura de-abia tăiată.

— Bine, domnule agent, răspunse Jacob, plimbându-şi bomboana prin gură.

— Mă bucur, zise agentul Bellamy şi îşi îndreptă cravata, deşi aceasta nu se strâmbase. Mă bucur mult.

Sosiseră şi soldaţii. Doi tineri, atât de tineri încât păreau că se joacă de-a armata. Lucille chiar se aştepta ca, dintr-un moment într-altul, să-i vadă hârjonindu-se în jurul amvonului, cum se hârjoneau cândva Jacob şi băiatul lui Thompson. Dar pistoalele de la brâu nu erau jucării.

— Vă mulţumesc că aţi venit, spuse pastorul Peters dând mâna cu agentul Bellamy.

— Nu puteam lipsi. Vă mulţumesc că m-aţi aşteptat. Aveţi asistenţă, nu glumă!

— Oamenii sunt doar curioşi. Ca noi toţi. Aveţi... sau, mai degrabă, are Biroul sau, în general, guvernul ceva de spus?

— Guvernul, în general? întrebă agentul Bellamy, nerenunţând la zâmbet. Mă supraestimaţi. Eu sunt doar un simplu funcţionar guvernamental. Un tânăr negru din... New York, adăugă el mai încet, ca şi cum cei din biserică, localnicii, n-ar fi ştiut deja după accent.

Oricum, nu avea nici un rost să nege ceva atât de evident. Sudul era un loc foarte ciudat.

Întrunirea începu.

— După cum ştiţi, trăim vremuri foarte interesante, începu pastorul Peters din amvon. Suntem atât de binecuvântaţi, încât... avem parte de astfel de minuni şi miracole. Şi vă asigur eu, chiar asta şi sunt – minuni şi miracole.

Pastorul nu stătea locului, cum făcea de fiecare dată când nu era sigur de ceea ce spunea.

— Acesta e un moment demn de Vechiul Testament. Lazăr nu numai că s-a ridicat din morți, dar se pare că i-a adus pe toți cu el!

Pastorul Peters se opri şi îşi şterse sudoarea de pe ceafă.

Soția lui tuşi.

— S-a întâmplat ceva, strigă el, făcându-i pe toți să tresară. S-a întâmplat ceva dintr-un motiv pe care încă nu l-am desluşit. Ce trebuie să facem? întrebă el desfăcându-şi brațele. Cum trebuie să reacționăm? Oare să ne temem? Trăim vremuri nesigure şi e firesc să ne temem de lucruri nesigure. Dar cum să contracarăm această teamă?

Pastorul se apropie de strana din față, unde stăteau Lucille şi Jacob, pantofii lui cu talpa tare alunecând fără zgomot pe covorul vechi, de un roşu aprins. Scoase batista din buzunar şi se şterse pe frunte, zâmbind spre Jacob.

— O contracarăm cu răbdare, zise el. Asta trebuie să facem.

Era foarte important să menționeze răbdarea, îşi spuse pastorul. Îl apucă de mână pe Jacob, fiind sigur că până şi cei din spate, care nu-l vedeau, aflaseră ce face, cum vorbeşte despre răbdare, în timp ce ține de mână un băiat mort de jumătate de secol şi care acum, brusc, paşnic, suge o bomboană în fața amvonului, chiar în umbra crucii. Pastorul Peters făcu ochii roată şi mulțimea îi urmă exemplul. Apoi se uită pe rând la fiecare dintre Cei-care-se-întorc aflați acolo pentru ca toată lumea să-şi dea seama cât de numeroşi sunt. Chiar dacă, inițial, nu trebuia să fie acolo. Erau adevărați, nu închipuiri. De necontestat. Chiar şi acest lucru era important pentru cei din jur.

Răbdarea era unul dintre cele mai greu de înțeles lucruri. Pastorul Peters ştia asta prea bine. Dar şi mai greu era de pus în practică. Simțea că el însuşi era cel mai puțin răbdător dintre toți. Nici un cuvânt pe care-l spunea nu părea să conteze sau să aibă sens, dar trebuia să aibă grijă

de turma lui, trebuia să-şi joace rolul. Şi nu voia să se gândească la ea.

Într-un târziu, se proțăpi pe picioare şi şi-o alungă din minte.

— Există pericolul, ca şi nenumărate ocazii, să ne lăsăm copleşiți de gânduri şi reacții nesăbuite în aceste vremuri de nesiguranță. Deschideți televizorul şi veți vedea cât de înspăimântată e lumea, cum reacționează unii, lucrurile pe care le fac de frică... Îmi pare rău să recunosc că ne e frică, dar acesta-i adevărul. Îmi pare rău să recunosc că putem fi nechibzuiți, dar acesta-i adevărul. Îmi pare rău să recunosc că vrem să facem nişte lucruri pe care nu se cuvine să le facem, dar acesta-i adevărul.

În mintea lui stătea ca o felină în aşteptarea prăzii, întinsă pe creanga groasă de stejar, aplecată la pământ. El stătea jos, era doar un copil, privind-o cum îşi legăna un braț spre el. Îi era frică. Frică de înălțimi. Frică de ea şi de cum îl făcea să se simtă. Frică de el însuşi, ca toți copiii. Frică de...

— Părinte! spuse Lucille.

Stejarul impunător, soarele care se chinuia să răzbată prin coroana lui deasă, iarba verde, udă, fata – totul dispăru. Pastorul Peters oftă, împreunându-şi mâinile goale.

— Ce facem cu ei? strigă Fred Green din mijlocul bisericii.

Toți se întoarseră spre el. Fred îşi scoase şapca ponosită şi îşi netezi salopeta kaki.

— Nu-i a bună cu ei! continuă el, cu buzele strânse, ca o cutie poştală acoperită de rugină.

Părul îl părăsise de mult, avea nasul mare şi ochii mici – totul făcându-l să pară, de-a lungul anilor, din ce în ce mai fioros.

— Ce facem cu ei? repetă el.

— Vom avea răbdare, răspunse pastorul Peters.

Se gândi să pomenească de familia Wilson, aflată aproape de ieşire. Dar familia aceea avea o anumită semnificație

pentru Arcadia, motiv pentru care, cel puțin pe moment, era mai bine să o treacă sub tăcere.

— Răbdare? spuse Fred făcând ochii mari, cutremurându-se. Când însuşi Diavolul îți apare la uşă, vrei să avem răbdare? Vrei să avem răbdare, aici şi acum, când vine Apocalipsa!

Fred nu se uita la pastorul Peters, ci la mulțimea din jur. Se răsuci încet pe călcâie, privind cu luare aminte, asigurându-se că fiecare îi citeşte în ochi.

— Vrea răbdare într-un moment ca ăsta!

— Uşurel, zise pastorul Peters. Haideți să lăsăm „Apocalipsa". Şi să nu-i facem diavoli pe aceşti oameni sărmani. Ei sunt mistere, mai mult ca sigur. Ar putea fi şi miracole. Dar, pe moment, e prea devreme să înțelegem ce se întâmplă cu adevărat. Sunt prea multe lucruri pe care nu le ştim şi ultimul care ne trebuie e să intrăm în panică. Ați auzit ce s-a întâmplat în Dallas, toate victimele acelea – şi dintre Cei-care-se-întorc, şi dintre cei obişnuiți. Morți cu toții. Aşa ceva nu trebuie să se întâmple aici. Nu şi în Arcadia.

— Dacă mă-ntrebați pe mine, ăia din Dallas au făcut ce trebuie făcut.

Biserica se trezi la viață. În strane, de-a lungul pereților, în spate, oamenii se declarau de acord, mai tare sau mai încet, cu Fred sau cel puțin cu felul în care punea el problema.

Pastorul Peters ridică mâinile şi făcu semn mulțimii să se potolească. Mulțimea tăcu o clipă, apoi îşi reluă protestele.

Lucille îl trase pe Jacob mai aproape, cutremurându-se la amintirea Celor-care-se-întorc – adulți şi copii – căzuți, plini de sânge şi de vânătăi, pe străzile încălzite de soare ale Dallasului.

Îl mângâie pe cap şi fredonă un cântec al cărui titlu nu şi-l amintea. Simți ochii localnicilor ațintiți asupra lui Jacob şi

le văzu feţele din ce în ce mai aspre. Rânjetele şi frunţile încruntate. Băiatul însă se sprijinea de braţul îndoit al mamei, gândindu-se la tot ce era mai important în clipa aceea – piersicile cu glazură.

Situaţia n-ar fi atât de complicată, gândi Lucille, dacă ar putea ascunde că Jacob e unul dintre Cei-care-se-întorc. Dacă Jacob ar putea trece drept un copil ca oricare altul. Dar, chiar dacă nu toţi locuitorii oraşului îi ştiau povestea şi nu auziseră de tragedia trăită de ea şi de Harold pe 15 august 1966, nu avea cum să ascundă ce era Jacob. Cei vii îi recunoşteau întotdeauna pe Cei-care-se-întorc.

Fred Green continuă să vorbească despre ispita Celor-care-se-întorc, îndemnându-i pe ceilalţi să nu se încreadă în ei.

Pastorul avea pregătite în minte toate contraargumentele, luate din scripturi, din proverbe şi pilde, dar aceasta nu era o simplă întrunire a enoriaşilor. Nu era slujba de duminică dimineaţă. Era o întrunire a locuitorilor unui oraş care-şi pierduse busola în toiul unei epidemii globale. O epidemie care, dacă exista dreptate pe lumea asta, ar fi trebuit să ocolească Arcadia şi să dea iama prin lumea civilizată, prin oraşele mari, prin New York, Los Angeles, Tokyo, Londra, Paris. Prin locurile unde se întâmplau lucruri foarte importante.

— Eu zic să-i adunăm pe toţi undeva, propuse Fred, fluturând un deget gros, zbârcit, în timp ce mai mulţi tineri se îmbulzeau în jurul lui, dându-i dreptate. Poate la şcoală. Sau poate aici, în biserică, dacă părintele tot spune că Cel-de-Sus n-are nimic împotriva lor.

În clipa aceea, pastorul Peters făcu ceva ce nu făcea de obicei. Scoase un urlet. Un urlet atât de puternic, încât toţi cei adunaţi în biserică se chirciră şi amuţiră, iar soţia lui mică, fragilă, se dădu înapoi câţiva paşi mici.

— Şi pe urmă? întrebă el. Ce se întâmplă cu ei? Îi încuiem undeva, într-o clădire, şi pe urmă? Ce facem cu ei? Cât îi ţinem acolo? Câteva zile? O săptămână? Două săptămâni? O lună? Până se termină toate astea? Şi când se vor termina? Când nu se vor mai întoarce morţii? Când se va umple Arcadia de ei? Când se vor întoarce toţi cei care au trăit aici? Mica noastră aşezare de când există? De 150 de ani? De 170 de ani? Câţi oameni să fi trăit aici? Câţi putem găzdui? Câţi putem hrăni şi cât timp? Şi ce se întâmplă dacă Cei-care-se-întorc nu mai sunt ai noştri? Ştiţi prea bine ce se întâmplă. Când se întorc, de cele mai multe ori nu se întorc acolo unde au trăit. Cu alte cuvinte, vom deschide uşile nu numai celor pentru care acest eveniment înseamnă întoarcerea acasă, ci şi celor care pur şi simplu s-au rătăcit şi au nevoie să li se arate încotro s-o apuce. Cei singuri. Cei fără rădăcini, care sunt chiar şi printre Cei-care-se-întorc. Vă aduceţi aminte de japonezul care a nimerit în Ţinutul Bladen? Unde e acum? Nu în Japonia, e tot în Ţinutul Bladen. Stă la o familie căreia i s-a făcut milă de el. Şi de ce? Fiindcă pur şi simplu n-a vrut să meargă acasă. N-a mai vrut viaţa pe care o trăise înainte să moară, a vrut altceva. Şi, cu ajutorul unor oameni care ştiu ce înseamnă să fii milostiv, are şansa să trăiască o nouă viaţă... Fred Green, îţi dau câţi bani vrei dacă reuşeşti să-mi răspunzi la întrebări! Dar nu cumva să mă iei cu „mintea chinezului nu-i ca a noastră”, rasistule!

Pastorul Peters văzu cum se aprinde scânteia raţiunii în ochii lor, poate şi a încrederii în îndemnul lui la răbdare.

— Deci ce se va întâmpla atunci când nu vor mai avea unde să se ducă? întrebă el. Ce se va întâmpla când morţii vor fi mai mulţi decât cei vii?

— Asta am vrut să întreb şi eu, zise Fred Green. Ce-o să se întâmple dacă morţii sunt mai mulţi decât cei vii? Ce-or să ne facă? Ce-o să se întâmple dacă ajungem la mila lor?

— Dacă se va întâmpla aşa ceva, deşi nu avem nici un semn că aşa va fi, dar dacă se va întâmpla, sperăm că între timp le vom arăta ce înseamnă mila.

— Mai mare prostie nici c-am auzit! Să mă ierte Cel-de-Sus că spun asta chiar aici, în biserică. Dar e adevărat. Mai mare prostie nici c-am auzit!

Oamenii ridicară din nou vocea, contrazicându-se, răstindu-se, dându-şi cu presupusul. Pastorul Peters privi spre agentul Bellamy. Când Dumnezeu scăpa lucrurile de sub control, numai Guvernul putea să pună piciorul în prag.

— Linişte, vă rog! Linişte! strigă Martin Bellamy cu faţa spre mulţime.

Îşi netezi costumul gri imaculat. Dintre toţi cei adunaţi în biserică părea a fi singurul care nu asuda, nu suferea de aerul închis şi de căldura sufocantă. Fapt care mai domoli spiritele.

— Nu m-aş mira ca tot ce se întâmplă acum să fie din vina Guvernului! spuse Fred Green. Nu m-aş mira defel dacă am afla, după ce se liniştesc lucrurile, că Guvernul şi-a băgat coada în asta. Chiar dacă n-aţi încercat să-i aduceţi pe toţi de pe lumea cealaltă, pun pariu că băieţii de la Pentagon au înţeles cât de avantajos e să-i reînvie pe soldaţii ţării.

Fred strânse din buze, pregătindu-şi următorul argument. Desfăcu braţele, de parcă ar fi vrut să-i facă pe toţi să fie de acord cu el.

— Înţelegeţi ce vreau să spun? Trimiţi o armată la război şi, poc, unul dintre soldaţi e împuşcat. Apeşi pe un buton sau îi faci o injecţie şi, hopa, e din nou pe picioare, cu arma în mână, şi se repede la ticălosul care tocmai l-a omorât! Asta e arma Judecăţii de Apoi!

Oamenii încuviinţară din cap, semn că Fred îi convinsese sau cel puţin îi făcuse să intre la bănuieli.

Agentul Bellamy aşteptă ca vorbele bătrânului să fie rumegate de mulțime.

— Într-adevăr, domnule Green, o armă a Judecății de Apoi, începu el. O armă pe care numai în coşmaruri o poți vedea. Gândiți-vă – mort de-a binelea, din nou viu în secunda următoare, gata să mai încasezi un glonț. Câți dintre voi, oameni buni, s-ar înrola în armată pentru aşa ceva? Eu, unul, sigur nu... Nu, domnule Green, Guvernul nostru, oricât de puternic ar fi, controlează acest fenomen tot atât de mult pe cât controlează soarele. Tot ce putem face e să încercăm să nu ne lăsăm copleşiți de el. Să încercăm să găsim o soluție.

Un cuvânt potrivit: *soluție*. Un cuvânt sigur, în dosul căruia te adăposteşti când intri în panică. Genul de cuvânt pe care-l foloseşti ca să dai la pace cu părinții.

Mulțimea se uită din nou la Fred Green, care nu le oferise ceva pe măsura unei *soluții.* Fred stătea acolo, în mijlocul lor, bătrân, mic şi furios.

Pastorul Peters trecu, impozant, în dreapta agentului Bellamy.

Agentul Bellamy era tot ce-i displăcea mai mult unui guvern: un funcționar onest. Un guvern trebuie să le spună oamenilor că ştie mai mult decât ei. Dacă nici Guvernul nu are răspunsurile la întrebări, cine naiba le are? Guvernul trebuie să aibă măcar buna-cuviință să mintă. Să pretindă că are totul sub control. Să pretindă că, în orice moment, poate veni cu o soluție miraculoasă, lovitura militară decisivă sau, în cazul Celor-care-se-întorc, cu o simplă conferință de presă în care preşedintele să stea lângă un şemineu, îmbrăcat într-un pulover, fumând o pipă, şi să spună, cu un glas moale, liniştitor: „Am răspunsurile de care aveți nevoie şi vă asigur că totul e în regulă”.

Agentul Bellamy însă nu ştia nimic în plus față de ceilalți şi nici nu-i era ruşine cu asta.

— Prostul dracului! exclamă Fred, se răsuci pe călcâie şi plecă, mulţimea străduindu-se să-i facă loc.

După plecarea lui Fred Green, lucrurile se calmară, potrivit obiceiului celor din Sud. Fiecare vorbi, adresând întrebări agentului şi pastorului. Întrebările erau cele uşor de anticipat; pentru toţi oamenii, de pretutindeni, din fiecare ţară, din fiecare biserică, primărie, sală, forum de pe web sau *chat room*, întrebările erau la fel. Aceleaşi întrebări erau puse de atâtea ori, de atâţia oameni, încât deveneau plictisitoare.

Iar răspunsurile la întrebări – *nu ştim, mai daţi-ne timp, vă rugăm să aveţi răbdare* – erau la fel de plictisitoare. În acest efort, predicatorul şi trimisul Biroului alcătuiau echipa perfectă. Unul făcea apel la datoria spirituală. Celălalt, la datoria civică. Dacă n-ar fi alcătuit echipa perfectă, e greu de spus cum ar fi reacţionat mulţimea la apariţia familiei Wilson.

Familia Wilson veni din cantina aflată în spatele bisericii. Se făcea o săptămână de când stătea acolo. Mai mult ascunsă. Evitând să se vorbească despre ea.

Jim şi Connie Wilson, împreună cu cei doi copii, Tommy şi Hannah, erau ruşinea şi ocara oraşului Arcadia.

În Arcadia nu se comiteau crime.

Cu o singură excepţie. Cu ani în urmă, într-o noapte, familia Wilson fusese împuşcată mortal în propria-i casă, fără ca făptaşul să fie descoperit. Se vehiculaseră tot felul de teorii. La început, se vorbise despre un vagabond pe nume Ben Watson. Nu avea casa lui şi se muta dintr-un oraş într-altul ca o pasăre migratoare. În Arcadia venea de obicei iarna şi îşi făcea culcuşul prin hambare, încercând să nu atragă prea mult atenţia asupra lui. Nimeni nu-l ştia să fie violent, iar când familia Wilson fusese ucisă, Ben Watson se afla la depărtare de două ţinuturi, închis într-o celulă

pentru deranjarea liniştii publice în urma unei beţii de pomină.

Apoi apăruseră alte şi alte teorii, din ce în ce mai greu de crezut. Despre o legătură amoroasă secretă – pusă pe seama lui Jim sau a lui Connie –, teorie care nu rezistă mult dat fiind că Jim putea fi văzut numai la serviciu, biserică şi acasă, iar Connie putea fi văzută numai acasă, la biserică şi alături de copii. În plus, adevărul era că Jim şi Connie se iubeau din liceu şi nimic nu-i putea despărţi.

A călca pe alături pur şi simplu nu era în ADN-ul dragostei lor.

Cât trăise, familia Wilson îşi petrecuse o mare parte din timp cu Lucille. Jim, deloc genul de om care să se intereseze prea mult de arborele genealogic, o crezuse pe cuvânt când Lucille îl anunţase că au o rudă în comun, o mătuşă (al cărei nume nu şi-l amintea), şi că ar vrea să-i facă o vizită.

Nimeni nu refuză şansa ca familiei să i se mai adauge un membru.

Pentru Lucille – iar acesta e un lucru pe care a vrut să-l înţeleagă mulţi ani după moartea familiei Wilson –, a-i vedea pe Jim şi Connie cum trăiesc, cum muncesc şi îşi cresc copiii era şansa de a vedea viaţa pe care ar fi putut s-o aibă şi ea. Viaţa pe care i-o răpise moartea lui Jacob.

Cum să nu-i considere familia ei, cum să nu-i considere o parte din lumea ei?

În anii lungi de după uciderea familiei Wilson, lumea ajunsese la concluzia – în tăcere, fără vorbe, cum acceptă locuitorii micilor aşezări – că făptaşul nu putea fi din Arcadia. Altcineva trebuia să fie. Numai restul lumii putea face aşa ceva, putea găsi această parte secretă, deosebită, a hărţii unde oamenii îşi duceau viaţa tihnită, putea da buzna aici ca să pună capăt păcii şi liniştii dintotdeauna.

Mulţimea privi în tăcere, gânditoare, cum membrii familiei apărură unul câte unul pe uşa din spatele bisericii. Jim şi

Connie intrară primii; Tommy şi Hannah îi urmară fără zgomot. Mulțimea se despărți precum aluatul.

Jim Wilson era tânăr, de-abia trecut de 35 de ani, cu părul blond, umerii lați şi o bărbie pătrată, țeapănă. Arăta ca un om care construieşte mereu ceva. Care produce mereu ceva. Care contribuie la progresul lent al umanității în dauna foamei perpetue a entropiei. Tocmai de aceea îl şi iubiseră concetățenii, cât trăise. Fusese ceea ce se aştepta de la locuitorii Arcadiei: politicos, harnic, manierat, sudist. Acum însă, fiind unul dintre Cei-care-se-întorc, le amintea tuturor de ceea ce nu ştiuseră că ar putea fi.

— Vă apropiați de marea întrebare, spuse Jim cu o voce joasă. Întrebarea pe care ați pus-o mai devreme şi ați lăsat-o fără răspuns. Ce veți face cu noi.

— Hei, uşurel, interveni pastorul Peters. Nu există „ce vom face cu voi". Sunteți oameni. Trebuie să locuiți undeva. Avem loc pentru voi.

— Nu pot rămâne aici la nesfârşit, zise cineva, câțiva din jur grăbindu-se să-i dea dreptate. Trebuie să-i rezolvăm într-un fel.

— Eu voiam doar să vă mulțumesc, spuse Jim Wilson.

Intenționase să spună mai multe, dar nu-şi mai aducea aminte – acum, că întreaga populație a Arcadiei îl fixa cu privirea. Unii mai puțin prietenoşi decât alții.

— Voiam... voiam doar să vă mulțumesc, repetă el, apoi se întoarse şi, luându-şi familia cu el, ieşi pe acelaşi drum pe care venise.

După plecarea familiei Wilson, mulțimea păru că nu mai ştie ce să întrebe, ce să spună sau de la ce a început discuția. Se agită, mormăind şi şuşotind, dar fără folos. Brusc, toți se simțiră obosiți şi împovărați.

Agentul Bellamy îi reasigură că se va găsi o soluție şi oamenii începură să părăsească agale biserica. Dădu mâna cu ei, le zâmbi şi, la insistențele lor, le spuse că se va

strădui să înțeleagă de ce se întâmplă toate astea şi că va rămâne acolo „până se vor lămuri lucrurile”.

Asta şi aşteptau oamenii de la guvern, să lămurească lucrurile, drept care, pe moment, uitară de temeri şi bănuieli.

La sfârşit mai erau doar pastorul, soția lui şi familia Wilson, care, nevrând să complice şi mai mult situația, rămăsese în cantina din spatele bisericii – departe de ochii şi amintirile celorlalți –, de parcă nu s-ar fi întors niciodată.

— Îmi închipui ce-a fost la gura lui Fred, spuse Harold când Lucille urcă în camionetă.

Lucille se luptă cu centura de siguranță a lui Jacob, gâfâind şi smucind de ea.

— Sunt atât de... atât de... nehotărâți! replică Lucille, clicul centurii întărindu-i vorbele.

Încercă să lase jos geamul. Reuşi, după ce trase de câteva ori de clapă, şi îşi încrucişă brațele.

Harold răsuci cheia de contact. Motorul începu să duduie.

— Jacob, după cum se vede, mămica ta iar şi-a muşcat limba. Probabil că a stat acolo tot timpul fără să spună nimic. Am dreptate?

— Da, tăticule, răspunse Jacob ridicând ochii spre el şi zâmbind.

— Termină, zise Lucille. Terminați, amândoi!

— N-a avut ocazia să se folosească de vorbele ei pompoase şi ştii cât de mult o doare asta. Îți aminteşti?

— Da, tăticule.

— Să ştiți că nu intru în jocul vostru, spuse Lucille căznindu-se să nu râdă. Acum cobor şi n-o să mă mai vedeți niciodată.

— A folosit cineva vreun cuvânt pompos?

— Judecata de Apoi, răspunse Jacob.

— A... Ăsta da. „Judecata de Apoi” vine atunci când petreci prea mult timp la biserică. De asta nu intru eu acolo.

— Harold Hargrave!

— Ce mai face pastorul? E un tip cumsecade, din Mississippi, chiar dacă o dă înainte cu religia.

— Mie mi-a dat o bomboană, zise Jacob.

— Frumos din partea lui, nu? aprecie Harold, chinuindu-se să țină din scurt maşina pe drumul întunecat, spre casă. E un tip cumsecade, nu?

În biserică era linişte acum. Pastorul Peters intră în micul lui birou şi se aşează la masa din lemn negru. În depărtare, o furgonetă hurducăia pe stradă. Totul era simplu şi asta conta. Scrisoarea era în sertar, sub un teanc de cărți, tot felul de hârtii pe care trebuia să le semneze, predici la care mai lucra şi tot talmeş-balmeşul care pune stăpânire, încet, pe un birou. Într-un colț, un lampadar vechi împrăştia o lumină chihlimbarie, difuză, în toată încăperea. Pereții erau acoperiți cu corpuri de bibliotecă, înțesate cu cărți. În ultimele zile însă, cărțile nu-l alinau prea mult. O singură scrisoare stricase tot ce construiseră cărțile, alungase toată tihna pe care o asigurau cuvintele.

Iată ce conținea scrisoarea:

Stimate domnule Robert Peters,

Biroul Internațional al Celor-care-se-întorc doreşte să vă informeze că sunteți căutat de unul dintre ei, cu numele de Elizabeth Pinch. Potrivit politicii noastre, oferim informații doar familiilor Celor-care-se-întorc. În majoritatea cazurilor, aceste persoane îşi caută mai întâi familiile, domnişoara Pinch însă şi-a exprimat dorința de a lua legătura cu dumneavoastră. În conformitate cu Codul 17, Articolul 21 din Regulament, sunteți înştiințat prin prezenta scrisoare.

Pastorul Peters privi lung scrisoarea, nesigur, cum fusese şi când o citise prima oară, de tot ce i se întâmplase în viață.

Jean Rideau

— Ar trebui să stai cu o femeie tânără. Ca să țină pasul cu tine în toată tevatura asta, îi spuse ea lui Jean şi se aşează pe patul mic, din fier, gâfâind. Acum eşti celebru. Eu sunt doar o femeie bătrână şi nu vreau să te încurc.

Tânărul sculptor traversă camera şi îngenunche lângă ea. Îşi lăsă capul în poala ei şi îi sărută palma, gest care o făcu şi mai conştientă de zbârciturile şi petele cafenii care-i apăruseră pe mână în ultimii ani.

— Numai datorită ție, zise el.

Făcuse parte din viața ei mai bine de treizeci de ani – de când femeia se chinuia să termine facultatea, cu atâta timp în urmă, şi descoperea opera unui sculptor ignorat, care fusese călcat de o maşină într-o noapte de vară înmiresmată, în Parisul anului 1921 –, iar acum avea parte de el, nu numai de dragostea lui, ci şi de trupul lui, de tot. Şi asta o înspăimânta.

Afară strada în sfârşit se liniştise. Mulțimea fusese împrăştiată de poliție.

— Dac-aş fi fost celebru cu ani în urmă, poate că şi viața ar fi fost altfel.

— Artiştii plastici sunt apreciați doar postum, răspunse ea, mângâindu-l pe păr. Nimeni nu se aştepta ca un sculptor să revină ca să se bucure de recunoaşterea binemeritată.

Femeia petrecuse ani în şir studiindu-i opera, viața, fără să-şi închipuie că va fi vreodată aici, cu el, aşa, simțindu-i mirosul, pipăindu-i barba țepoasă pe care sculptorul şi-o dorise cu disperare, dar care era atât de rară. Stăteau până noaptea târziu discutând despre orice în afară de arta lui. Presa se ocupa îndeajuns de ea. „Jean Rideau: Întoarcerea artiştilor plastici”, suna unul dintre titlurile cele mai inspirate.

Era primul reprezentant al avalanşei de artişti, se susținea în articol. „S-a întors un sculptor de geniu! Nu mai e mult şi maeştrii vor fi alături de noi!”

Aşadar, era celebru acum. Sculpturile pe care le făcuse cu aproape o sută de ani în urmă, sculpturi care niciodată nu se vânduseră cu mai mult de câteva sute de franci, se vindeau acum pe milioane. Plus admiratorii.

Dar Jean n-o voia decât pe Marissa.

— Tu m-ai ţinut în viaţă, spuse el, frecându-şi nasul de poala ei, ca un motan. Tu mi-ai ţinut opera în viaţă când nimeni nu mă mai ştia.

— Atunci sunt impresara ta, zise ea şi îşi îndepărtă cu încheietura mâinii şuviţele de păr rebele de pe faţă – părul care încărunţea şi se rărea pe zi ce trece. Asta sunt eu?

Jean ridică spre ea ochii lui albaştri, calmi – chiar şi din fotografiile alb-negru, decolorate, pe care le studiase ani întregi, femeia îşi dăduse seama că aveau această nuanţă frumoasă, deosebită, de albastru.

— Nu mă deranjează vârstele noastre, răspunse el. Eram doar un sculptor de duzină. Acum ştiu că arta mea a fost predestinată să mă aducă la tine.

Apoi o sărută.

5

Începuse simplu, cum încep cele mai multe operaţiuni de anvergură, doar cu un automobil Crown Victoria în care urcaseră un funcţionar guvernamental şi doi soldaţi prea tineri, plus un telefon mobil. Dar nu fusese nevoie decât de o convorbire telefonică şi de câteva zile în care să fie instalat mobilierul pentru ca Bellamy să-şi inaugureze cartierul

general în şcoala rămasă fără elevi, fără profesori, dar asaltată de un număr din ce în ce mai mare de automobile, furgonete şi angajaţi ai Biroului.

Biroul pusese la punct un plan pentru Arcadia. Izolarea care sufocase economia oraşului de-a lungul întregii lui existenţe era exact ce-i trebuia Biroului. Fireşte, hotelurile, restaurantele, ca şi celelalte facilităţi şi resurse din Whiteville, puteau fi oricând folosite de Birou, dar ce făcea cu oamenii? Aproape 15 000, fără a mai pune la socoteală autostrada şi drumurile care trebuia închise cât de curând.

Nu. Arcadia era cea mai apropiată de ideea unui oraş inexistent, cu doar o mână de locuitori, nici unul mai cunoscut. Doar fermieri şi morari, mecanici, maşinişti şi zileri, precum şi alţi cetăţeni care îşi duceau traiul de pe o zi pe alta. „Nici o persoană căreia să i se simtă lipsa."

Cel puţin aşa se exprimase colonelul.

Colonelul Willis. Gândindu-se la el, Bellamy simţi un nod în stomac. Ştia prea puţine lucruri despre colonel şi asta îl neliniştea. Într-o epocă a informaţiilor, e periculos să te încrezi într-o persoană care nu poate fi găsită pe Google. Dar Bellamy avu timp să se gândească la asta de-abia spre miezul nopţii, după ce ajunse la hotel, până să adoarmă. Îndatoririle de zi cu zi, mai ales discuţiile cu locuitorii Arcadiei, îl solicitau din plin.

Sala de clasă era mică şi mirosea a mucegai, vopsea cu plumb şi timp.

— Mai întâi de toate, există vreun lucru ieşit din comun despre care aţi vrea să vorbim? întrebă el, lăsându-se pe spătarul scaunului, cu carneţelul pe genunchi.

— Nu, răspunse Lucille. Pe moment nu-mi vine nimic în minte.

Jacob încuviinţă din cap, atent mai mult la acadeaua din mână.

— Dar presupun că-mi veți pune întrebările în așa fel încât să-mi dau seama că poate se întâmplă ceva ieșit din comun, continuă Lucille. Îmi închipui că vă pricepeți la interogatorii.

— Aș zice că nu e termenul cel mai potrivit.

— S-ar putea. Îmi cer scuze.

Lucille își linse vârful degetului mare și șterse o urmă de acadea de pe fața lui Jacob. Îl îmbrăcase frumos pentru întrevederea cu agentul Bellamy. Costum negru, nou. Cămașă albă, lucioasă, nouă. Pantofi noi. Chiar și șosete noi, iar Jacob se străduia să nu se murdărească, ascultător ca întotdeauna.

— Îmi cam place să mă joc cu cuvintele, adăugă Lucille. Numai că uneori nu sună tocmai potrivit, chiar dacă intenția mea e să mă exprim puțin mai pretențios.

Lucille termină de șters fața lui Jacob și se concentră asupra propriei sale persoane. Își netezi părul lung, argintiu. Își examină mâinile palide și constată că sunt curate. Își îndreptă rochia, schimbându-și poziția pe scaun ca să-și tragă tivul mai jos – ceea ce nu înseamnă că tivul rochiei crem ar fi fost prea sus, Doamne ferește!, ci doar ca să arate, ca orice femeie respectabilă aflată în compania unor persoane mai puțin cunoscute, că își dă toată silința să se comporte cu modestie și decență.

Decență era unul dintre cuvintele pe care i se părea că nu le folosește îndeajuns în discuțiile cu alții.

— Decență, mormăi ea și își netezi gulerul rochiei.

— Unii spun că au probleme cu somnul, zise Bellamy, luând carnețelul de pe genunchi și așezându-l pe catedră.

Nu se așteptase ca un învățător dintr-un oraș atât de mic să aibă o catedră atât de mare, dar, dacă se gândea mai bine, toate lucrurile aveau o explicație.

Bellamy se aplecă în față și verifică dacă îi merge reportofonul. Își notă ceva în carnețel, așteptând ca Lucille

să reacționeze la cuvintele lui, dar își dădu seama că, fără să dea mai multe explicații, nu va primi nici o reacție. Scrise cuvântul *ouă* în carnețel ca să arate că nu stă degeaba.

— Nu e vorba că Cei-care-se-întorc ar avea somnul agitat, începu el, încercând din nou să vorbească mai rar, ca sudiștii. Ci că dorm foarte puțin. Nu se plâng că sunt obosiți sau epuizați, dimpotrivă, unii chiar stau treji zile în șir, apoi se odihnesc doar câteva ore și se refac complet.

Bellamy se lăsă din nou pe spătarul scaunului, apreciind calitatea lui la fel cum apreciase și calitatea catedrei.

— Adevărul e că mergem pe bâjbâite, continuă el. Tocmai de aceea purtăm discuțiile acestea, ca să ne dăm seama ce e anomalie și ce nu. Vrem să știm tot atât de multe despre Cei-care-se-întorc ca și despre ceilalți.

— Întrebarea dumneavoastră se referă la mine sau la Jacob? spuse Lucille făcând ochii roată prin sala de clasă.

— Într-un fel, la amândoi. Dar, pe moment, vorbiți-mi despre dumneavoastră, doamnă Hargrave. Ați avut vreodată probleme cu somnul? Coșmaruri? Insomnie?

Lucille se foi pe scaun. Apoi privi spre fereastră. O zi însorită. Multă lumină, miros de primăvară, ce anunța o vară umedă. Oftă și își frecă mâinile. Apoi și le împreună și le lăsă în poală. Dar mâinile nu se arătară mulțumite acolo, drept care Lucille își netezi rochia și își trecu un braț pe după umerii fiului, așa cum trebuie să facă orice mamă, gândi ea.

— Nu, răspunse ea într-un târziu. Cincizeci de ani n-am închis un ochi. În fiecare noapte am stat în capul oaselor, trează. În nici o zi n-am avut stare, mereu trează. De parcă singurul lucru pe care-l puteam face era să stau trează. Am fost bolnavă de trezie... Acum însă dorm în fiecare noapte. Liniștită. Mai profund și mai sănătos decât mi-am închipuit sau mi-am amintit că ar fi posibil.

Zâmbi şi îşi lăsă din nou mâinile în poală. De data aceasta, mâinile rămaseră nemişcate.

— Acum dorm cum trebuie. Închid ochii şi, când se deschid de bunăvoie, văd soarele. Cum cred că e normal.

— Dar Harold? El cum doarme?

— Foarte bine. Doarme dus. Cum a făcut-o şi o va face întotdeauna.

Bellamy îşi notă în carneţel. *Suc de portocale. Biftec (poate).* Apoi tăie cuvântul biftec şi scrise *carne de vită tocată.*

— Tu ce crezi despre toate astea? îl întrebă el pe Jacob.

— Nu cred nimic, domnule agent.

— Nu ţi se pare ciudat? Toate întrebările astea, toate testele astea, toţi oamenii ăştia care fac atâta zarvă în jurul tău...

Jacob ridică din umeri.

— Vrei să vorbim despre ceva anume?

Jacob repetă gestul, umerii ajungându-i aproape de urechi, încadrându-i faţa mică, pufoasă. Preţ de o clipă, băiatul arătă ca o pictură, din uleiuri şi tehnici vechi. Cămaşa i se strânse în jurul urechilor. Părul castaniu păru că-i acoperă ochii. Apoi, parcă anticipând ghiontul dat de mama lui, spuse:

— Nu neapărat, domnule agent.

— Atunci pot să te întreb altceva? Ceva mai greu?

Jacob ridică ochii spre Lucille; pe faţa ei văzu un amestec de surpriză şi aprobare.

— Cred că da. Vreţi să vă spun o glumă? întrebă el, cu o privire limpede, concentrată. Ştiu multe glume bune.

Agentul Bellamy îşi încrucişă braţele şi se aplecă spre el.

— Vreau. S-o auzim.

Lucille se rugă din nou în gând – *Te rog, Doamne, nu cea cu castorul.*

— De ce are coadă elefantul?

Lucille îşi ţinu răsuflarea. Orice glumă cu elefanţi putea fi deocheată.

— Ca să nu se termine brusc! spuse Jacob înainte ca Bellamy să se gândească la un răspuns, apoi se plesni peste coapsă şi râse ca un bătrân.

— Nostim, zise Bellamy. De la tăticul o ştii?

— Spuneaţi că aveţi o întrebare mai grea pentru mine.

Jacob privea spre fereastră, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

— A, da. Ştiu că ţi s-a mai pus. Ştiu că ţi s-a pus de atâtea ori că te-ai săturat s-o tot auzi. Chiar şi eu ţi-am pus-o, dar trebuie s-o repet. Care-i primul lucru pe care ţi-l aminteşti?

Jacob rămase tăcut.

— Îţi aminteşti că ai fost în China?

Jacob înclină din cap şi, ciudat, Lucille nu-i făcu observaţie. Amintirile Celor-care-se-întorc o interesau la fel de mult ca pe toţi ceilalţi. Din inerţie, fu cât pe-aci să-i dea un ghiont uşor ca să-l facă să vorbească, dar se opri la timp. Îşi lăsă mâna la loc, în poală.

— Îmi amintesc că m-am trezit. Lângă apă. Lângă râu. Ştiam că am să dau de bucluc.

— De ce?

— Fiindcă ştiam că mămica şi tăticul habar n-au unde sunt. Când am văzut că nu sunt cu mine, m-am speriat şi mai tare. Nu că dau de bucluc, ci că nu sunt cu mine. Credeam că tăticul e undeva, pe aproape. Dar nu era.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Au venit nişte oameni. Nişte chinezi. Vorbeau chinezeşte.

— Pe urmă?

— Pe urmă au venit două femei care vorbeau caraghios, dar s-au purtat frumos. Nu ştiam ce spun, dar mi-am dat seama că-mi vor binele.

— Mda, făcu Bellamy. Înțeleg ce vrei să spui. E ca atunci când un doctor sau o asistentă îmi spun ceva pe limba lor. Nu înțeleg mai nimic, dar, după cum vorbesc, îmi dau seama că-mi vor binele... Este extraordinar cât de multe poți spune despre o persoană doar după felul în care vorbeşte. Am dreptate, Jacob?

— Aveți, domnule agent.

În continuare discutară despre ce se întâmplase după ce Jacob fusese găsit lângă râu, în satul acela mic, de pescari, aproape de Beijing. Băiatul era încântat să-şi spună întreaga poveste. Se vedea ca pe un aventurier, un erou pornit într-o călătorie plină de peripeții. Da, se speriase tare, dar numai la început. Pe urmă i se păruse chiar amuzant. Se afla într-o țară ciudată, cu oameni ciudați, cu mâncare ciudată, cu care, slavă Domnului, se obişnuise repede. Chiar şi acum, în timp ce stătea aici, cu trimisul Biroului şi mămica lui iubitoare, simțea cum stomacul îi cerea mâncare chinezească adevărată. Nu-şi amintea cum se numeau felurile de mâncare pe care le gustase. Dar ştia mirosurile, gusturile, esența fiecăruia.

Jacob vorbi mult despre mâncarea din China, despre cât de drăguți fuseseră oamenii cu el. Până şi oficialitățile – ca şi soldații care le însoțeau – îl trataseră cu blândețe, de parcă ar fi fost unul de-al lor. Îi dăduseră atâta mâncare încât simțise că-i plesneşte stomacul, în tot acest timp privindu-l cu nedumerire şi uimire.

Urmase călătoria îndelungată, cu avionul, de care nu se temuse absolut deloc. Dintotdeauna îşi dorise să zboare cu avionul; şi iată că acum zburase aproape optsprezece ore. Însoțitorii de bord fuseseră cumsecade, dar nu la fel de cumsecade pe cât fusese agentul Bellamy, la prima lor întâlnire.

— Zâmbeau mai tot timpul, zise Jacob, gândindu-se la însoțitorii de bord.

Toate aceste lucruri le povesti mamei şi agentului. Nu chiar cu atâta elocvenţă, ci doar simplu:

— Mi-a plăcut de toţi. Şi lor le-a plăcut de mine.

— Se pare că te-ai distrat de minune în China.

— Da, domnule agent. Mi-a plăcut mult acolo.

— Asta e bine. E foarte bine.

Agentul Bellamy nu mai lua notiţe. Lista de cumpărături era completă.

— Te-au obosit toate întrebările astea, Jacob?

— Nu, domnule agent. E OK.

— Atunci am să-ţi mai pun una, ultima. Şi vreau să te gândeşti bine înainte de a răspunde, da?

Jacob termină acadeaua. Se îndreptă de spate, faţa lui mică şi palidă devenind foarte serioasă. Arăta ca un mic politician bine îmbrăcat – în costumul lui negru şi cămaşa albă.

— Eşti un băiat şi jumătate, Jacob. Ştiu că ai să te străduieşti.

— Aşa e, adăugă Lucille, mângâindu-l pe cap.

— Îţi aminteşti ceva de dinainte de China?

Tăcere.

Lucille îşi trecu braţul pe după umerii lui Jacob şi îl trase spre ea.

— Domnul Martin Bellamy nu-ţi vrea răul şi nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei. E doar curios. Ca şi mămica ta. De fapt, la mine e boală veche, vreau să ştiu tot ce se petrece.

Lucille zâmbi şi îl gâdilă uşor la subsuoară.

Jacob chicoti.

Lucille şi agentul Bellamy aşteptară.

Lucille îl frecă uşor pe spate, de parcă ar fi vrut să invoce spiritele memoriei lui. Regreta că nu e şi Harold aici. Ar fi fost de ajutor dacă l-ar fi atins şi Harold, tatăl lui, pe spate, ca să-i arate că e alături de el. Dar Harold se înfuriase din nou pe „Guvernul ăsta plin de imbecili” şi azi nu se putea

discuta cu el – se purta exact ca atunci când Lucille încerca să-l tragă după ea la biserică, de sărbători –, motiv pentru care hotărâse să rămână în camionetă cât Lucille şi Jacob discutau cu trimisul Biroului.

Agentul Bellamy îşi lăsă carneţelul pe catedră ca să-i arate băiatului că nu era vorba numai de ceea ce voiau să ştie autorităţile. El chiar era interesat de experienţele prin care trecuse Jacob. Băiatul îi fusese simpatic din prima clipă şi simţea că simpatia era reciprocă.

După ce tăcerea se prelungi mai mult decât era nevoie, agentul Bellamy spuse:

— Nu-i nimic, Jacob. Nu e nevoie să...

— Fac ce mi se spune, replică Jacob. Încerc să fac ce mi se spune.

— Sunt sigur de asta, zise agentul Bellamy.

— Nu voiam să dau de bucluc. În ziua aceea, la râu.

— În China? Unde te-au găsit?

— Nu, răspunse Jacob după o pauză şi îşi lipi genunchii de piept.

— Ce-ţi aminteşti din ziua aceea?

— N-am vrut să mă port cum nu trebuie.

— Ştiu.

— Pe cuvânt.

Lucille plângea acum, în tăcere. Tremura, ca o salcie în bătaia vântului de martie. Se scotoci prin buzunare şi găsi câteva şerveţele cu care să se şteargă la ochi.

— Zi mai departe, spuse ea cu o voce gâtuită.

— Îmi amintesc apa. Era doar apă. Mai întâi râul de acasă, pe urmă a dispărut. Numai că eu nu ştiam. S-a întâmplat, pur şi simplu.

— Nimic între una şi alta?

Jacob ridică din umeri.

Lucille se şterse la ochi din nou. Simţea o greutate pe suflet, dar nu ştia ce anume era. Reuşi cu greu să nu cadă

de pe scaunul mult prea mic. Ar fi fost prea de tot – Martin Bellamy nevoit să ajute o bătrână care s-a pierdut cu firea şi a căzut de pe scaun. Drept care, păstrând eticheta, încercă să se adune, chiar în clipa în care puse întrebarea de care părea că depinde toată viaţa ei:

— Dragul meu, n-a fost nimic înainte să te trezeşti? Între momentul în care... ai adormit şi momentul în care te-ai trezit? O lumină caldă, puternică? O voce? N-a fost nimic?

— Care-i medicamentul preferat al unui papagal? întrebă Jacob.

În loc de răspuns se aşternu tăcerea. Tăcerea şi un băieţel prins între ceea ce nu era în stare să spună şi ceea ce voia mama lui.

— Papaverina, zise el când nu primi nici un răspuns.

— Fain băiat aveţi, remarcă agentul Bellamy.

Jacob ieşise – era în sala de alături, în compania unui soldat tânăr de prin Midwest. Lucille şi agentul Bellamy îi vedeau prin ferestruica din uşa dintre cele două săli. Pentru Lucille era important să nu-l scape din ochi.

— E o adevărată binecuvântare, spuse ea după o pauză, mutându-şi privirea de la Jacob la agentul Bellamy şi la mâinile ei mici, subţiri, din poală.

— Mă bucur că totul merge atât de bine.

— Da, merge bine, zise Lucille.

Zâmbi, privindu-şi în continuare mâinile. Apoi, de parcă în sfârşit ar fi găsit soluţia unei enigme, se îndreptă de spate, iar zâmbetul îi crescu şi deveni atât de mândru încât de-abia atunci agentul Bellamy observă cât de fragil şi anemic fusese.

— Sunteţi pentru prima oară aici, domnule agent? În Sud, vreau să spun.

— Aeroporturile se pun la socoteală?

Agentul Bellamy se aplecă înainte şi îşi împreună mâinile pe catedra impresionantă. Simți că se apropia ceva interesant.

— Nu cred.

— Sunteți sigură? Am aterizat pe aeroportul din Atlanta şi am decolat de acolo de nu ştiu câte ori. E ciudat, dar am sentimentul că toate avioanele cu care am călătorit au făcut escală în Atlanta. Odată am luat avionul din New York spre Boston şi am oprit trei ore în Atlanta. Nu mai țin minte de ce.

Lucille râse scurt.

— Cum se face că nu sunteți însurat, domnule agent? Cum se face că nu aveți propria familie?

Bellamy ridică din umeri.

— Cred că nu s-a nimerit.

— Ar trebui să faceți în aşa fel încât să se nimerească, replică Lucille şi dădu să se ridice, dar se răzgândi imediat. Păreți a fi un om cumsecade. Lumea asta are nevoie de cât mai mulți oameni ca dumneavoastră. Ar trebui să găsiți o tânără care să vă facă fericit şi să aveți copii împreună.

Lucille continua să zâmbească, deşi zâmbetul ei, observă agentul Bellamy, era parcă mai întunecat.

Apoi femeia oftă şi se ridică în picioare, se apropie de uşă şi se asigură că Jacob era în sala alăturată.

— Cred că am ratat Festivalul Căpşunelor, domnule agent, zise ea cu o voce joasă, uniformă. Are loc în perioada asta, în Whiteville. În fiecare an, de nu mai ştiu când. Poate că, pentru cineva care vine dintr-un oraş mare, ca dumneavoastră, nu e mare lucru, dar nouă ne place... Cum arată şi numele, e legat de căpşune. Mulți au uitat, dar a fost o vreme când mulți fermieri cultivau căpşuni pe suprafețe mari şi câştigau destul de bine. Acum se întâmplă mai rar – aproape toate fermele pe care le ştiam în copilărie au dispărut. Câte au mai rămas le numeri pe degetele de la

o mână. Cred că ferma Skidmore de lângă Lumberton încă mai supraviețuieşte... dar nu sunt sigură.

Veni aproape, se opri în spatele scaunului ei şi se uită lung la agentul Bellamy. Între timp, acesta se ridicase de la catedră şi schimbarea poziției lui părea s-o descumpănească. Agentul arătase aproape ca un copil, aşa cum stătea acolo. Acum era din nou adult. Un adult dintr-un oraş mare, îndepărtat. Un adult care nu mai fusese copil de foarte mulți ani.

— Durează tot week-end-ul, continuă ea. Şi, cu fiecare an, devine tot mai important, dar chiar şi la început oamenii de-abia aşteptau să ia parte la el. Jacob era nerăbdător ca orice alt copil de vârsta lui. L-am dus la festival, cum să nu-l ducem! Până şi lui Harold îi făcea plăcere să meargă acolo. Chiar dacă se prefăcea că nu – încă nu ajunsese s-o facă pe catârul, ca acum, înțelegeți ce vreau să spun. Şi ce fericit era! De ce n-ar fi fost? Era tată, însoțit de unicul lui fiu la Festivalul Căpşunelor din Ținutul Columbus... Ce spectacol! Se purtau ca nişte copii, amândoi. Era şi o expoziție de câini. Dacă Jacob şi Harold iubesc cu adevărat un animal, acesta e câinele. Dar expoziția de acolo nu aducea nici pe departe cu ce vezi la televizor. Era organizată după toate regulile. Câini unul şi unul, nu de casă. Tărcați, copoi, de toate rasele. Doamne, ce frumoşi erau! Harold şi Jacob treceau de la o cuşcă la alta. Şi îşi dădeau cu părerea, care-i mai bun decât celălalt şi de ce. Unul părea bun de vânătoare într-un loc anume, pe o vreme anume şi pentru un animal anume.

Lucille era din nou numai zâmbet. Pe scenă, mândră, uitând de sine, întoarsă în 1966.

— Soare peste tot. Cerul atât de luminos şi de albastru cum nu mai vezi în ziua de azi, adăugă ea clătinând din cap. Azi e prea multă poluare. Nu cred că mai e ceva care să fie cum a fost.

Apoi se opri brusc.

Se întoarse şi privi pe ferestruică. Fiul ei era tot acolo. Jacob era viu. Avea tot opt ani. Era la fel de frumos.

— Lucrurile se schimbă. Dac-aţi fi fost acolo, domnule agent, aţi fi văzut cât de fericiţi erau – Jacob şi tăticul lui. Harold îl purta pe umeri jumătate de zi. Mă temeam să nu cadă din picioare. Atâta mers, de dimineaţă până seara. Dintr-un loc într-altul, fără încetare. Cu băiatul pe umeri aproape tot timpul, ca un sac de cartofi... Se jucau, amândoi. Când ajungeau la o tarabă, se uitau bine şi îşi dădeau cu părerea despre ce era la vânzare. Pe urmă Jacob o lua la fugă şi Harold se lua după el. Printre oameni, mai să-i culce la pământ, iar eu ţipam după ei: „Potoliţi-vă! Nu vă mai purtaţi ca nişte animale!”.

Lucille îl privi lung pe Jacob, neştiind ce atitudine să adopte. În cele din urmă se arătă neutră, hotărâtă să aştepte.

— E o adevărată binecuvântare de la Dumnezeu, domnule agent, spuse ea rar. Şi, doar fiindcă cineva nu înţelege scopul şi sensul unei binecuvântări, nu înseamnă că-i mai puţin importantă... nu credeţi?

Elizabeth Pinch

Ştia că va veni. Nu trebuia decât să aştepte şi să creadă. Întotdeauna fusese mai bun decât se considerase el însuşi, mai disciplinat, mai isteţ. Era tot ceea ce nu credea că este.

Fusese cât pe-aci să-l găsească. Înainte să fie prinsă, ajunsese până în Colorado. Un şerif din partea locului o văzuse la un popas de pe autostradă. Fusese luată de un camionagiu care se arăta fascinat de Cei-care-se-întorc şi îi pusese o grămadă de întrebări despre moarte. Văzând că nu-i răspunde la întrebări, o lăsase în dreptul popasului unde toţi cei care o văzuseră o trataseră cu circumspecţie.

Fusese transferată mai întâi în Texas, unde îi întrebase, iar şi iar, pe cei de la Birou:

— Mă puteţi ajuta să-l găsesc pe Robert Peters?

După ce o ţinuseră un timp în Texas, o trimiseseră în Mississippi, de unde era de loc, şi o plasaseră într-un centru împreună cu alţii ca ea, sub paza unor oameni înarmaţi.

— Trebuie să-l găsesc pe Robert Peters, le spunea ea de fiecare dată.

— Nu-i aici! i se răspundea, de cele mai multe ori în batjocură.

Dar ştia că va veni după ea. Aşa simţea ea.

O va găsi şi totul va fi aşa cum trebuia să fie.

6

Pastorul Peters bodogănea în timp ce lovea tastele cu năduf. Numai Dumnezeu ştia cât de mult îi displăcea să scrie pe computer.

Deşi pastorul era încă tânăr, de-abia împlinise 43 de ani – în fine, cât de cât tânăr –, computerul nu era punctul lui forte. Avusese ghinionul să facă parte dintr-o generaţie

pentru care era computerelor încă nu începuse, cu alte cuvinte, nu avea rost să învețe să dactilografieze, dar apariția lor se apropia cu pași mari, obligând-o să sufere că nu înțelege QWERTY și aranjamentul tastelor. Pastorul bătea doar cu două degete, ca o insectă uriașă, dependentă de computer.

Cioc. Cioc-cioc. Cioc, cioc, cioc, cioc-cioc, cioc.

De patru ori începuse scrisoarea. Și de cinci ori o ștersese – adăuga și momentul în care ștersese tot și, frustrat, închisese computerul.

Problema, pentru unul ca el, care de-abia nimerea literele, era că vorbele din cap se înșiruiau mult mai repede decât cele pe care degetele arătătoare reușeau, cu mari eforturi, să le scrie pe ecran. Dacă n-ar fi știut cum stau lucrurile, ar fi jurat pe orice teanc de cărți sfinte că literele de pe tastatură își schimbau poziția la fiecare cinci minute, derutându-l mereu. Sigur, ar fi putut să scrie de mână și apoi să transcrie pe computer, numai o dată, dar asta nu înseamnă că ar fi devenit mai priceput.

Soția lui intrase de câteva ori în birou, oferindu-se să scrie ea scrisoarea, cum făcea de multe ori, dar pastorul o refuzase politicos, cum nu făcea de multe ori.

— Nu pot să progresez dacă te las mereu pe tine, îi spusese el.

— Înțeleptul are și el limitele lui, replicase ea, nu ca o insultă, ci doar cu speranța într-un dialog, o discuție constructivă, cum le propusese chiar el locuitorilor Arcadiei nu cu multă vreme în urmă.

Pastorul fusese distant în ultimele săptămâni, cu precădere în ultimele zile, iar ea nu știa de ce.

— În cazul ăsta prefer să-i spun o „limită relativă”. Dacă reușesc să pun la treabă și celelalte degete, atunci... ai să vezi tu. Un adevărat fenomen! Un adevărat miracol!

Când soția lui începuse să dea ocol biroului, rugându-l să-i arate ce scrie, pastorul ştersese iute cele câteva cuvinte prețioase care-i luaseră atâta timp.

— E un lucru pe care vreau să mi-l scot din minte. Nimic important, îi explicase el.

— Deci nu vrei să-mi spui despre ce e vorba...

— Nu-i nimic important, crede-mă.

— OK, replicase ea, ridicând mâinile, supusă, şi îi zâmbise, semn că încă era calmă. Păstrează-ți secretele. Am încredere în tine.

Apoi plecase.

Scrisul pastorului devenise şi mai poticnit după ce soția spusese că are încredere în el, dând de înțeles că, prin ceea ce scria, avea nevoie nu numai de încrederea ei, ci şi să i se amintească de încrederea ei.

Era, într-adevăr, o consoartă foarte abilă.

În atenția celor interesați

Atât reuşise să scrie. Doar începutul. Pufni furios, îşi şterse fruntea cu dosul mâinii şi continuă.

Cioc. Cioc. Cioc-cioc. Cioc...

Vă scriu în legătură cu

Pastorul Peters se opri gânditor, dându-şi seama de-abia acum că nu prea ştia ce să întrebe.

Cioc-cioc-cioc...

Vă scriu în legătură cu situația domnişoarei Elizabeth Pinch. Am primit scrisoarea prin care mă înştiințați că domnişoara Pinch încearcă să mă găsească.

Şterge, şterge, şterge. Apoi:

Vă scriu în legătură cu situația domnişoarei Elizabeth Pinch.

Aşa era mai aproape de adevăr. Se gândi să lase doar atât, să semneze şi să pună scrisoarea la cutie. Printă pagina,

hotărât. Apoi se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la cuvinte.

Vă scriu în legătură cu situaţia domnişoarei Elizabeth Pinch.

Puse foaia de hârtie pe birou, luă un pix şi tăie câteva cuvinte.

Vă scriu în legătură cu situaţia domnişoarei Elizabeth Pinch.

Chiar dacă nu era sigur, mâna lui ştia ce vrea el să spună. Ridică pixul şi atacă din nou hârtia. Tăie şi rotunji literele până când, în sfârşit, adevărul se dezvălui acolo, privindu-l în faţă.

Vă scriu în legătură cu Elizabeth.

Ce altceva putea face decât să mototolească hârtia şi s-o arunce la coş?

Pastorul intră pe Internet şi căută Elizabeth Pinch. Drept răspuns primi zeci de persoane cu acelaşi nume; nici una nu era fata de cincisprezece ani din Mississippi care-i furase inima cândva.

Căută doar imagini cu ea.

Ecranul se umplu de fotografii de femei, una după alta. Unele zâmbeau, cu faţa la aparatul de fotografiat. Altele nici nu ştiau că sunt fotografiate. Unele imagini nici nu erau fotografii, ci doar cadre din filme sau seriale TV. (Se pare că la Hollywood exista o Elizabeth Pinch care scria scenariul unui serial poliţist foarte apreciat. Cadre din diverse episoade umpleau o mulţime de pagini.)

Pastorul Peters tot căută aşa până când soarele trecu din galben în roşcat şi din nou în galben, chiar înainte de a aluneca sub linia orizontului. Deşi nu ceruse, soţia lui îi aduse o cafea. Pastorul îi mulţumi, o sărută şi îi făcu semn să plece înainte ca femeia să vadă numele scris pe ecran. Dar, chiar dacă l-ar fi văzut, cum ar fi reacţionat? Mai bine

decât acum? În cel mai bun caz, văzând numele ar fi intrat la bănuieli, dar şi aşa era bănuitoare. Numele în sine nu i-ar fi spus mai multe.

Niciodată nu-i povestise despre Elizabeth.

Când să renunțe ca să meargă la culcare, găsi ce căuta: un articol din *Water Main*, ziarul orăşelului din Mississippi în care crescuse pastorul Peters nu cu multă vreme în urmă. Nu-şi imaginase că tehnologia ajunsese şi acolo, până în orăşelul Podunk dintr-un colț al statului Mississippi, unde ploua mereu, iar industria cea mai dezvoltată era sărăcia. Titlul, estompat, dar încă lizibil, suna cam aşa: „O fată din localitate ucisă într-un accident de maşină”.

Pastorul Peters simți cum se crispează la față. Furia îi puse un nod în gât, o furie provocată de ignoranță şi neputința cuvintelor de a exprima totul.

Citi articolul şi regretă că nu putea afla mai multe amănunte – cum a murit Elizabeth Pinch, prinsă între bucățile de metal contorsionat şi inerție. Dar ziarele erau ultimul loc în care putea căuta adevărul. Din ele, cu puțin noroc, puteai afla ce se întâmplase, dar nu tot adevărul.

Chiar dacă articolul era sumar, pastorul îl reciti, iar şi iar. La urma urmei, adevărul îl purta cu sine. Faptele nu făceau decât să-i împrospăteze amintirile.

Pentru prima oară, după atâtea eforturi, cuvintele îi veniră cu uşurință.

Vă scriu în legătură cu Elizabeth. Am iubit-o. A murit. Acum nu mai e moartă. Ce trebuie să fac?

Harold şi Lucille urmăreau ştirile în tăcere, fiecare manifestându-şi nerăbdarea în felul lui. Jacob era sus, dormea, sau nu dormea. Harold şedea în fotoliul lui preferat, confortabil, îşi umezea buzele şi se freca la gură, gândindu-se la țigări. Din când în când trăgea aer în piept, îşi ținea răsuflarea, apoi pufăia cu buzele rotunjite perfect, după forma unei țigări.

Lucille şedea cu mâinile în poala capotului. Ştirile erau pur şi simplu absurde.

Un crainic cu părul argintiu, chipeş, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, spunea numai lucruri dezolante, tragice. „În Franța s-au înregistrat trei morți”, anunța el cu o voce prea neutră ca să-i placă lui Lucille. „Se aşteaptă ca numărul victimelor să crească, dat fiind că Poliția nu-i poate linişti pe susținătorii Celor-care-se-întorc, care se pare că nu mai ştiu pentru ce protestează.”

— Goana după senzațional, remarcă Harold, acru.

— „Nu mai ştiu pentru ce protestează”? Ce tot spune ăsta acolo? Şi uite ce accent are, vrea s-o facă pe englezul.

— Crede că aşa e mai interesant.

— Trebuie să comenteze aşa doar fiindcă toate astea se întâmplă în Franța?

Apoi tipul cu părul argintiu dispăru de pe ecran, făcând loc unor trupe înarmate cu scuturi şi bastoane, care atacau demonstranții sub un cer senin, plin de soare. Mulțimea reacționa ca apa. Masa de oameni – sute şi sute – se vălurea pe măsură ce trupele se repezeau asupra ei. Când jandarmii simțeau că se răsfiră prea mult şi, în consecință, se regrupau, mulțimea imediat umplea spațiul astfel creat. Unii demonstranți o luau la fugă, alții erau loviți în cap şi se prăbuşeau la pământ, ca nişte marionete. Cei care rămâneau, grosul, ripostau ca nişte haite, în grupuri, ciocnindu-se de jandarmi. Din când în când, din mâna cuiva țâşnea o flacără mică. Flacăra se înălța în aer, apoi cădea şi ardea tot ce întâlnea în cale.

Crainicul reapăru. „Groaznic!”, exclamă el cu o voce pe cât de emoționată, pe atât de solemnă.

— Ca să vezi! spuse Lucille răstit spre ecranul televizorului, ca la o pisică neastâmpărată. Ar trebui să le fie ruşine, uite cum li se ridică sângele în cap şi nu mai ştiu de ei, uită de cel mai elementar bun-simț. Mai rău e că sunt

francezi. La aşa ceva nu mă aşteptam de la francezi! Îi ştiam nişte oameni rafinaţi.

— Străbunica ta nu era franţuzoaică, interveni Harold, ca să nu se mai gândească la comentariul crainicului.

— Ba da! Era creolă.

— Nimeni din familia ta n-a dovedit asta. Eu cred că vrei să te dai franţuzoaică doar fiindcă-i admiri atât de mult. Să fiu al naibii dacă ştiu de ce.

Imaginile din Paris făcură loc unui teren întins, plat, din Montana. Terenul era presărat de clădiri mari, pătrate, ce arătau ca nişte hambare, dar nu erau hambare. „Schimbăm subiectul şi venim mai aproape de noi...", începu crainicul cu părul argintiu. „O mişcare împotriva Celor-care-se-întorc pare să fi apărut peste noapte chiar aici, pe pământ american." Apoi Lucille şi Harold văzură mai mulţi oameni care păreau a fi soldaţi, dar nu erau soldaţi.

Dar sigur erau americani.

— Francezii sunt un popor sensibil şi civilizat, zise Lucille cu un ochi la televizor şi cu unul la Harold. Şi nu mai vorbi urât. Te-aude Jacob.

— Când am vorbit urât?

— Ai spus „să fiu al naibii".

Harold ridică mâinile, prefăcându-se exasperat.

Pe ecran apărură mai mulţi bărbaţi din Montana – dar nu numai bărbaţi; erau şi femei – în uniformă, alergau şi săreau peste tot felul de obstacole, se târau pe sub ele, înarmaţi cu puşti, încruntaţi, fioroşi, deşi uneori, spre ruşinea lor, nu reuşeau să arate a soldaţi.

— Asta ce-o mai fi? întrebă Lucille.

— Nişte scrântiţi.

Lucille pufni.

— Asta de unde-o mai ştii? Încă n-am auzit comentariul.

— Se vede cu ochiul liber. Nu trebuie să-mi spună crainicul.

„Unii îi consideră «scrânțiți»„, spuse crainicul.

Harold scoase un mormăit.

„Dar autoritățile declară că trebuie luați în serios.”

Lucille scoase şi ea un mormăit.

Pe ecran, unul dintre aşa-zişii soldați ochi şi trase într-un manechin din paie. Din spatele manechinului țâşni un nor de praf.

— Nişte fanatici, remarcă Harold.

— De unde ştii?

— Păi, ce altceva să fie? Uită-te la ei. Uită-te la burdihanul ăluia. Oameni bătrâni, care au luat-o razna. Nu le-ar strica să le spui ceva din scriptură.

„Aşa e peste tot”, comentă crainicul.

— Jacob! strigă Lucille.

Nu voia să-l sperie pe băiat, era ea speriată pentru el.

Jacob răspunse din camera lui cu o voce joasă, moale.

— Totu-i în ordine, dragule? Spune-mi!

— Da, mămică. Totul e-n ordine.

Auziră cum cad cuburile şi râsetul lui Jacob.

Îşi spuneau Mişcarea Celor-vii-cu-adevărat din Montana. Anarhişti care inițial îşi propuseseră să răstoarne Guvernul SUA şi să pornească războaiele rasiste care să zguduie din temelii America în care toate etniile erau la ele acasă. Acum însă anarhiştii reprezentau o amenințare şi mai gravă, zicea reprezentantul MCVA. „Nici unul dintre cei care se află aici nu se teme să facă ce trebuie făcut.”

Reportajul din Montana luă sfârşit, iar Lucille şi Harold văzură din nou imagini din studio, unde crainicul cu părul argintiu privi spre camera de luat vederi, apoi în jos, spre hârtia din fața lui, în timp ce pe burtieră scria *Cei-care-se-întorc sunt o amenințare?*

Crainicul păru în sfârşit să găsească textul pe care îl aştepta. „După Rochester, e o întrebare pe care trebuie să şi-o pună fiecare dintre noi.”

— Un lucru la care America e sigur prima țară din lume e numărul de boi care au arme, zise Harold.

Lucille izbucni în râs fără să vrea. Râse scurt fiindcă televizorul avea de spus ceva important şi nu-i plăcea deloc să aştepte. Crainicul privi derutat, ca şi cum prompterul tocmai s-ar fi defectat.

„Şi acum un mesaj din partea preşedintelui Statelor Unite", anunță el brusc.

— Acum să te ții, spuse Harold.

— Şt! Eşti un pesimist.

— Sunt un realist.

— Eşti un mizantrop!

— Iar tu eşti o baptistă!

— Iar tu eşti chel!

Continuară să-şi replice aşa până când ciuliră urechile la ce spunea preşedintele: „...să rămână în casele lor până la noi ordine". Apoi încetară să se mai ciorovăiască.

— La ce se referea? întrebă Lucille.

În clipa următoare, cuvintele apărură pe burtieră, ca marea majoritate a informațiilor în lumea contemporană. „Preşedintele ordonă ca Cei-care-se-întorc să rămână în casele lor."

— Dumnezeule! exclamă Lucille pălind la față.

Afară, de departe, pe autostradă, soseau camioanele. Lucille şi Harold nu le vedeau, dar asta nu le făcea mai puțin reale. Aduceau cu ele schimbarea şi irevocabilitatea, consecința şi permanența.

Huruiau precum tunetul, pe asfalt, aducând toate acestea, huruind spre Arcadia.

Gou Jun Pei

Soldații îl ajutară să coboare din autodubă şi îl conduseră într-o clădire înaltă, vopsită în albastru, cu ferestre largi, pătrate, care impunea prin seriozitate. Îi întrebă unde îl duc, dar nu primi nici un răspuns, drept care renunță să mai întrebe.

Înăuntru, soldații îl lăsară într-o cămăruță cu ceea că părea a fi un pat de spital în mijloc. Măsură cămăruța cu paşi mari, obosit de atâta stat jos până să ajungă aici.

Apoi veniră medicii.

Erau doi şi-i spuseră să se aşeze pe pat şi, după ce se aşeză, începură să-l consulte. Îi luară tensiunea şi îl controlară la ochi, căutând numai ei ştiau ce. Îi testară reflexele, îi luară sânge şi aşa mai departe, în tot acest timp refuzând să-i răspundă la întrebări:

— Unde mă aflu? Cine sunteți? De ce-mi luați sânge? Unde-i soția mea?

Trecură mai multe ore până ca medicii să se declare mulțumiți, dar tot nu-i răspunseră la întrebări şi nici nu confirmară sau infirmară cele spuse de el. În cele din urmă, se trezi gol puşcă, înfrigurat şi obosit, simțindu-se mai mult obiect decât om.

— Am terminat, anunță unul dintre medici.

Apoi plecară.

Rămase acolo, în picioare, gol, înfrigurat şi speriat, privind cum se închide uşa şi cum e încuiat într-o cameră despre care nu ştia unde se află, la cheremul unor necunoscuți.

— Cu ce-am greşit? întrebă el ca pentru sine.

Dar nu-i răspunse decât ecoul celulei goale în care fusese lăsat singur. Era o singurătate asemănătoare cu a unui mormânt.

7

Harold şi Lucille stăteau pe verandă, ca de obicei. Soarele era sus pe cer, lumea se topea de căldură, dar, din când în când, o adiere de vânt se înfiripa dinspre vest pentru ca aerul să nu devină insuportabil, gest foarte frumos din partea lumii, după părerea lui Harold şi a lui Lucille.

Harold pufăia în linişte din ţigară, străduindu-se să-şi ferească de scrum pantalonii kaki şi cămaşa de salopetă, albastră, de-abia cumpărate de Lucille. Ciorovăiala şi împunsăturile lor zilnice se potoliseră, făcând loc unei tăceri încordate, punctate de priviri încruntate, un limbaj corporal mai mult decât elocvent şi o preocupare insistentă faţă de noua pereche de pantaloni.

Atmosfera începuse să se încordeze după ce Cei-care-se-întorc primiseră ordin să rămână în casele lor, iar familia Wilson dispăruse din biserică. Pastorul declarase că nu ştia ce se întâmplase, Harold însă avea propria lui versiune. În ultimele săptămâni, Fred Green reuşise să-i aţâţe pe toţi împotriva şederii în biserică a familiei Wilson.

Cugeta uneori la cât de mult se schimbase Fred. Cum, demult, Fred şi Mary luau cina cu ei, duminica, Mary se ridica în picioare şi cânta, în mijlocul salonului, cu vocea ei înaltă, atât de frumoasă, iar Fred stătea şi o privea ca un copil care tocmai dăduse peste un parc de distracţii în adâncul unei păduri pustii şi întunecate.

Dar Mary murise de cancer la sân, care apăruse când era atât de tânără încât nimeni nu se gândise că ar trebui să facă un control. Nu era vina nimănui, Fred însă şi-o asumase pe toată, iar azi nu mai era cel care fusese în ziua aceea din 1966, când îşi făcea loc prin desişuri, alături de Harold, în căutarea băiatului pe care, îngroziţi, aveau să-l găsească împreună.

Vântul mătura pământul, amestecându-se cu huruitul camioanelor mari, grele, care îşi schimbau mereu viteza. Deşi şantierul de construcţii era tocmai la şcoală, în inima Arcadiei, zgomotul era clar, uşor de desluşit, ca o promisiune ce se adresa doar celor doi.

— Ce crezi că fac acolo? întrebă Lucille, cosând cu dexteritate locul în care se rupsese o pătură în timpul iernii.

Acum era momentul să repare tot ce se stricase.

Harold pufăia înainte din ţigară şi privea cum Jacob se juca în lumina pestriţă de sub stejar. Băiatul cânta. Harold nu recunoştea cântecul.

— Ce crezi că fac acolo? repetă Lucille, ridicând puţin tonul.

— Cuşti, răspunse Harold, scoţând un nor mare, cenuşiu, de fum.

— Cuşti?

— Pentru cei morţi.

Lucille se opri din cusut. Lăsă pătura pe balustrada verandei şi vârî la loc, tacticos, acul, degetarul şi aţa.

— Jacob, dragule! strigă ea.

— Da, mămică.

— Du-te în curte şi te joacă, băiatul mamii. Caută în tufele alea de lângă magnolii şi vezi dacă dai de mure. Ar fi un desert pe cinste după cină, nu crezi?

— Da, mămică.

Primind noua misiune de la mama lui, băiatul îşi transformă băţul în spadă. Scoase un mic strigăt de luptă şi porni atacul asupra magnoliilor înşirate pe flancul de vest al curţii.

— Stai mereu la vedere! strigă şi Lucille. Ai auzit?

— Da, mămică.

Jacob ajunsese deja printre magnolii, fluturându-şi spada improvizată. Nu era lăsat prea des să se îndepărteze, nici

măcar un pas, motiv pentru care acum se bucura din plin de libertate.

Lucille se ridică şi se apropie de balustradă. Purta o rochie verde, cu gulerul brodat şi ace de siguranță prinse de mâneci fiindcă, acasă, nici nu ştia când avea nevoie de unul. Părul ei argintiu era strâns într-o coadă de cal. Câteva şuvițe îi atârnau pe frunte.

O durea şoldul de-atâta stat – şi de-atâta alergat după Jacob. Gemu şi îl frecă uşor, apoi scoase un mic oftat, plin de frustrare. Se sprijini cu ambele mâini de balustradă şi privi în curte.

— Nu accept aşa ceva.

Harold trase adânc din țigară şi o strivi de călcâiul pantofului. Răsuflă adânc, lăsând să iasă nicotina din el.

— OK. N-am să mai folosesc cuvântul ăsta. Am să folosesc „Cei-care-se-întorc”, deşi nu înțeleg de ce sună mai bine pentru ei. Ție ți-ar plăcea să ți se spună „Cea-care-s-a-întors”? Ca un amărât de colet?

— Ai putea să le spui oameni.

— Dar nu sunt oa...

Harold îşi dădu seama după privirea ei că nu era momentul să spună aşa ceva.

— Bine, atunci să zicem că sunt... un grup de oameni mai deosebiți. Ca şi cum ai spune că cineva e republican sau democrat. Ca şi cum i-ai diferenția după grupa sangvină.

Îşi frecă bărbia, agitat, surprins că e acoperită de păr. Cum de uitase un lucru atât de simplu, să se radă?

— Trebuie, oricum, să le spunem într-un fel, ca să ştim despre ce vorbim, continuă Harold, renunțând să rezolve misterul bărbii nerase.

— Nu sunt morți. Nu sunt „Cei-care-se-întorc”. Sunt pur şi simplu oameni.

— Dar trebuie să recunoşti că sunt un grup de oameni mai deosebiți.

— Dar e fiul tău, Harold.

Soțul o privi direct în ochi.

— Fiul meu e mort.

— Nu. Nu e mort. E acolo, replică Lucille arătând cu degetul.

Tăcere. O tăcere umplută doar de vânt, de zgomotele şantierului de construcții din depărtare şi de pocnetul uşor al bățului cu care Jacob lovea de zor magnoliile înşiruite de-a lungul şanțului.

— Fac cuşti pentru ei, zise Harold.

— Nu cred. Nimeni nu ştie cum să procedeze cu ei. Fiindcă sunt prea mulți. Unde te întorci, sunt tot mai mulți. Oricât de nebuni ar fi cei pe care i-am văzut la televizor, e adevărat că nu ştim nimic despre ei.

— Înainte parcă le spuneai altfel. „Diavoli.” Ai uitat?

— Mda, asta a fost înainte. Între timp m-am dumirit. Dumnezeu mi-a arătat cât de mult greşeşte o inimă neprimitoare.

Harold pufni.

— Pe dracu’. Vorbeşti ca fanaticii ăia de la televizor. Cei care vor să devină sfinți în timpul vieții.

— Sunt afectați de miracole.

— Nu sunt afectați. Sunt infectați. De ceva. Altfel autoritățile n-ar fi hotărât să-i țină închişi în case. De ce crezi că fac cuştile alea în mijlocul oraşului?... Am văzut cu ochii mei, Lucille. Nu mai departe decât ieri, când am ieşit să cumpăr de-ale gurii. Oriunde te-ntorceai, numai soldați înarmați, humvee-uri, camioane şi garduri. Kilometri întregi de garduri. Aduse cu camioanele. Grămezi întregi, iar soldații care nu păzeau ridicau gardurile. Înalte de trei metri. Din oțel. Cu suluri de sârmă ghimpată deasupra. Au înconjurat şcoala. Au ocupat toată clădirea. De când a apărut preşedintele la televizor, nu s-a mai ținut nici o oră acolo. Îşi închipuie probabil că în orăşelul ăsta oricum n-

avem prea mulți copii – ceea ce-i adevărat –, deci nu ne deranjează prea mult dacă folosim alt loc drept şcoală, iar şcoala adevărată e transformată într-un fel de tabără a morții.

— Asta a fost o glumă?

— O glumă macabră. Vrei să mai încerc una?

— Tacă-ți gura! spuse Lucille şi bătu din picior. Tu nu vezi decât răul în oameni. Mereu. De asta ai mintea aşa de întortocheată. De asta nu vezi miracolul care se desfăşoară în fața ta.

— 15 august 1966.

Lucille se apropie de soțul ei şi îl plesni peste față. Palma răsună în toată curtea, ca o mică împuşcătură.

— Mămică?

Jacob apăruse în fața lor, pe neaşteptate, ca o umbră crescută din pământ. Lucille încă tremura, cu venele pline de adrenalină, furie şi durere. Palma o ardea. O încleştă şi o descleştă, nesigură, în acel moment, dacă-i mai aparținea.

— Ce s-a întâmplat, Jacob?

— Am nevoie de un castron.

Băiatul stătea pe ultima treaptă, cu tricoul făcut pungă pe burtă, dând pe dinafară de mure. Avea buzele negre-albăstrui, întinse într-un zâmbet nervos.

— Imediat, dragule.

Lucille deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Merseră amândoi în bucătărie, încet, ca să nu scape nimic din prețioasa încărcătură. Lucille scotoci prin dulapuri până găsi un castron potrivit şi, împreună cu fiul ei, se apucă să spele murele.

Harold şedea singur pe verandă. Pentru prima oară după mai multe săptămâni nu simțea nevoia să fumeze. Lucille îl mai plesnise doar o singură dată. Cu ani şi ani în urmă. Cu atât de mult timp în urmă încât nu-şi mai amintea motivul. Era ceva legat de un comentariu făcut despre mama ei. Asta

se întâmpla când erau mai tineri şi îi deranjau astfel de comentarii.

Tot ce ştia sigur era că atunci, ca şi acum, făcuse ceva foarte rău.

Îşi drese glasul şi privi în jur după ceva care să-l scoată dintr-ale lui. Dar nu găsi nimic. Drept care rămase pe loc şi ascultă.

Îl auzi doar pe fiul lui.

De parcă în toată lumea asta ar fi existat doar Jacob. Şi gândi, sau poate visă, că aşa fusese întotdeauna. Privi cu ochii minții cum trec anii. Desprinşi din 1966. O viziune care îl îngrozi. Reuşise să se echilibreze după moartea lui Jacob, nu? Era mândru de sine, mândru de viața lui. Nu avea de ce să regrete. Nu făcuse nimic rău, nu?

Vârî mâna dreaptă în buzunar. La fund, lângă brichetă şi câteva monede rătăcite, mâna lui Harold găsi cruciulița din argint, cea care apăruse de nicăieri cu săptămâni în urmă, cea lustruită de timp şi atâta purtat.

Îi veni o idee. O idee sau o senzație atât de acută încât i se păru a fi o idee. Era ascunsă undeva, în adâncurile întunecate ale memoriei, îngropată lângă gândurile legate de tatăl şi mama lui, care deveniseră doar o imagine ştearsă îngropată sub lumina difuză a minții.

Poate că această idee sau senzație care pusese stăpânire pe el era ceva mai tangibil, cum ar fi grija părintească. În ultimele zile se gândise mult la ea. Cincizeci de ani în care fusese scutit de aşa ceva, pentru ca acum să fie prea bătrân ca să-şi facă datoria cu prisosință; şi iată că, printr-un capriciu al sorții, trebuia s-o ia de la capăt – Harold refuza să pună pe seama unei zeități anume tot ce se întâmplase în ultima vreme, dat fiind că, în continuare, era supărat pe Dumnezeu.

Harold se gândi ce înseamnă să fii părinte. Fusese doar opt ani, opt ani care nu-i dădeau pace nici acum. Nu-i

spusese nimic lui Lucille, dar, în primul deceniu de după moartea lui Jacob, fusese deseori copleşit de o emoţie nedefinită care se abătea asupra lui ca un val uriaş, chiar şi când se întorcea de la serviciu. Acum, astfel de senzaţii erau numite „atacuri de panică”.

Lui Harold nu-i plăcea să creadă că se lasă atât de uşor pradă „panicii”, dar trebuia să accepte că exact asta simţea. Mâinile îi tremurau, inima îi bătea de parcă ar fi avut o cireadă de vite în cutia toracică şi atunci oprea maşina pe marginea drumului şi, cutremurându-se, aprindea o ţigară şi trăgea din ea cu disperare. Inima îi zvâcnea între tâmple. Până şi ochii păreau să-i zvâcnească.

Apoi se liniştea. Uneori tot ce rămânea era o amintire pasageră a lui Jacob, ca şi cum, preţ de o clipă, ar fi privit într-o lună plină, luminoasă, apoi ar fi purtat imaginea cu el, chiar dacă închidea ochii şi ar fi trebuit să fie doar întuneric.

Acum, ţinând între degete cruciuliţa aceea din argint, Harold simţi că-i dă târcoale un nou atac de panică. Ochii i se umplură de lacrimi. Şi, aşa cum reacţionează orice bărbat îngrozit că s-ar putea lăsa copleşit de emoţie, se dădu bătut în faţa soţiei şi îşi îngropă gândurile sub nicovala inimii.

— OK, zise el.

Traversară curtea împreună. Harold păşea încet şi uniform, Jacob se învârtea în jurul lui.

— Stai şi tu mai mult cu el, îi spusese Lucille, exasperată. Împreună. Faceţi ceva, ca la început. De asta are el nevoie.

Şi iată-i, Harold alături de fiul lui „întors”, călcând apăsat, Harold neavând nici cea mai vagă idee ce-ar trebui să facă.

Motiv pentru care pur şi simplu mergeau.

Ieşiră din curte şi o luară pe drumul nepietruit, până la autostradă. În ciuda hotărârii autorităţilor ca toţi Cei-care-se-întorc să rămână în casă, Harold îşi duse fiul până unde camioanele militare treceau pe asfaltul încălzit de soare,

unde soldații priveau din camioane şi humvee-uri la băiatul „întors” şi la bărbatul acela bătrân, veştejit.

Harold nu era sigur ce simte, teamă sau uşurare, când unul dintre humvee-uri frână, întoarse şi se apropie, huruind, de el. În cazul lui Jacob sigur era vorba de teamă. Îşi apucă tatăl de mână şi se ascunse după piciorul lui, trăgând cu ochiul la vehiculul care opri încet.

— Bună ziua, spuse un militar cu capul pătrat, în jur de 40 de ani, din dreapta şoferului.

Avea părul blond, bărbia proeminentă şi ochii albaştri, reci şi distanți.

— Bună ziua, răspunse Harold.

— Cum o duceți?

— Supraviețuim.

Militarul izbucni în râs. Se aplecă înainte, măsurându-l pe Jacob cu privirea.

— Cum te cheamă?

— Pe mine?

— Da. Eu sunt colonelul Willis. Tu cine eşti?

Băiatul ieşi de după piciorul tatălui.

— Jacob.

— Şi câți ani ai, Jacob?

— Opt ani, domnule colonel.

— Oho! Frumoasă vârstă! Am avut şi eu opt ani, cândva. Ştii câți ani am eu? Ia ghiceşte.

— 25?

— Aş vrea eu! Dar mulțumesc oricum, răspunse colonelul şi zâmbi larg, cu brațul pe geamul lăsat al maşinii. Am aproape 40 de ani.

— Oho!

— Ai tot dreptul să spui „oho”! Sunt bătrân de tot.

Apoi colonelul se întoarse spre Harold.

— Dumneavoastră ce faceți? întrebă el cu o voce aspră.

— Bine.

— Cum vă numiți?

— Harold. Harold Hargrave.

Colonelul Willis se uită peste umăr la un militar mai tânăr din maşină. Tânărul îşi notă numele.

— Încotro pe o vreme atât de frumoasă? întrebă colonelul şi ridică ochii spre soarele auriu, cerul albastru şi grupurile mici de nori care înaintau încet de la un capăt al pământului spre celălalt.

— Nicăieri, răspunse Harold, fără să privească cerul, cu ochii mereu pe humvee. Am ieşit să ne dezmorțim picioarele.

— Cât credeți că mai rămâneți aici ca să vă „dezmorțiți picioarele”? Nu vreți să vă ducem acasă cu maşina?

— Cum am ajuns până aici, putem ajunge şi înapoi, acasă, răspunse Harold.

— Vrem doar să vă ajutăm, domnule... Hargrave, parcă. Harold Hargrave?

Harold îl luă pe Jacob de mână şi amândoi rămaseră nemişcați până când colonelul înțelese. Colonelul se întoarse şi îi spuse ceva tânărului soldat de la volan. Apoi înclină din cap spre bătrân şi fiul lui „întors”.

Humvee-ul se trezi brusc la viață şi demară în trombă.

— A fost destul de cumsecade... pentru un colonel, remarcă Jacob.

Instinctul îi spunea lui Harold să se întoarcă acasă, Jacob însă îl trăgea de mână în altă parte. Băiatul o luă spre nord şi, într-un târziu, ajunseră la marginea pădurii. Nu se opriră, ci intrară în pădure, printre copacii din ce în ce mai deşi, pini şi, ici şi colo, câte un stejar alb. Din când în când, auzeau câte un animal care, la trosnetul vreascurilor, o lua la fugă. Şi păsările care îşi luau zborul de pe ramuri. Apoi doar vântul, care mirosea a pământ şi pini, şi cerul, departe, din care stătea să cadă ploaia.

— Unde mergem? întrebă Harold.

— De ce cântă cocoşul cu ochii închişi?

— Am putea să ne rătăcim.

— Ca să arate că ştie cântecul pe de rost.

Harold izbucni în râs.

Curând simţiră mirosul apei. Tatăl şi fiul îşi continuară drumul. Harold îşi aminti de vremea când, împreună cu Jacob şi Lucille, pescuia de pe un pod de lângă Lacul Waccamaw. Podul nu era înalt, un lucru bun fiindcă, după vreo jumătate de oră, Lucille găsise de cuviinţă că n-ar strica să-i dea un brânci în apă, doar aşa, ca să se mai distreze. Harold însă prinsese de veste, se ferise şi-i făcuse el vânt, Lucille ţipând ca din gură de şarpe.

Când, în sfârşit, reuşise să iasă la mal, Lucille arăta ca vai de ea: cu blugii şi tricoul de bumbac lipite de corp, cu părul plin de frunze căzute din tufele de pe margine.

— Ai prins ceva, mămică? întrebase Jacob, cu gura până la urechi.

Fără nici o vorbă, Harold îl apucase de mâini, iar Lucille de picioare şi îl aruncaseră în apă, râzând de el.

Parcă a fost ieri, îşi spuse Harold.

Apoi pădurea se rări, făcând loc râului, leneş şi întunecat.

— N-avem haine de schimb, zise Harold, privind lung. Ce-o să spună mămica ta? Dăm de bucluc dacă ne întoarcem murdari şi uzi leoarcă.

În timp ce vorbea, Harold îşi scoase pantofii, îşi suflecă pantalonii şi îşi lăsă picioarele bătrâne, subţiri, să vadă lumina zilei după nici el nu mai ştia câţi ani.

Îl ajută pe Jacob să-şi suflece pantalonii până deasupra genunchilor. Zâmbind larg, Jacob îşi scoase tricoul şi o porni în goană spre malul abrupt al râului, intrând în apă până la brâu. Apoi se băgă cu capul la fund şi ieşi la suprafaţă râzând.

Harold clătină din cap şi, chiar dacă ştia că nu face bine, îşi scoase cămaşa şi, cât de iute se putea mişca un bătrân, alergă spre râu ca să se alăture băiatului.

Se jucară în apă până nu mai putură de oboseală. Apoi ieşiră încet şi găsiră un petic de iarbă, plat, pe mal, unde se întinseră ca nişte crocodili, lăsând ca soarele să-i maseze în voie.

Harold era obosit, dar fericit. Simțea cum ceva se limpezeşte în el.

Deschise ochii şi privi cerul şi copacii. Trei pini se înălțau din pământ şi îşi întretăiau ramurile într-un colț de cer mai apropiat, acoperind soarele care îşi pornise drumul în jos. Felul în care cei trei pini, un adevărat trio, îşi împleteau vârfurile era o curiozitate pentru Harold. Rămase mult timp acolo, pe iarbă, privindu-i lung.

Apoi se ridică în capul oaselor, simțind o durere surdă în tot corpul. De fapt, acum era mai bătrân decât înainte. Îşi lipi genunchii de piept, ca un copil, şi îi cuprinse cu brațele. Îşi scărpină firele de păr răzlețe din barbă şi privi râul. Mai fusese aici, chiar în locul acesta, cu cei trei pini care se înălțau leneş din pământ, amestecându-se în micul lor buzunar ceresc.

Jacob dormea dus, în iarbă, uscându-se încet sub razele soarelui ce scăpăta. Chiar dacă se spunea că Cei-care-se-întorc nu dorm mai deloc, când în sfârşit adormeau, odihna lor părea totală, desăvârşită. Băiatul arăta atât de liniştit şi de mulțumit, de parcă singurul lucru care mai funcționa în el era prozodia firească, lentă, a inimii.

Pare mort, gândi Harold.

— Este mort, îşi reaminti el în şoaptă.

Jacob deschise ochii. Privi cerul, clipi şi sări în picioare.

— Tăticule? țipă el. Tăticule?

— Sunt aici.

Când îşi văzu tatăl, frica băiatului dispăru la fel de repede pe cât apăruse.

— Am avut un vis.

Harold vru să-i spună să se aşeze pe genunchii lui şi să-i povestească visul. Aşa ar fi făcut cu ani în urmă. Dar acesta nu era fiul lui, îşi zise el. Ziua de 15 august 1966 i-l luase pe Jacob William Hargrave pentru totdeauna.

Acest Jacob de lângă el era altceva. O imitație a vieții, semnată Moartea. Mergea, vorbea, zâmbea, se juca şi râdea ca Jacob, dar nu era Jacob. Imposibil. Absolut imposibil, după toate legile universului.

Şi, chiar dacă, printr-un „miracol", ar fi putut fi, Harold nu accepta aşa ceva.

Dar, chiar dacă acesta nu era fiul lui, chiar dacă era doar un artefact din lumină, rotițe şi arcuri, chiar dacă era doar imaginația lui, aşezată pe iarbă, lângă el, era, totuşi, un copil în felul lui, iar Harold nu îmbătrânise, nu se acrise atât de mult, ca om, ca să devină imun la durerea unui copil.

— Povesteşte-mi visul.

— Nu prea mi-l amintesc.

— Aşa se întâmplă cu visele, de cele mai multe ori, replică Harold, se ridică încet, se întinse şi îşi puse cămaşa.

Jacob îi urmă exemplul.

— Te fugărea cineva? întrebă Harold. În vise asta e ceva obişnuit. Cel puțin în visele mele. E groaznic, uneori, să te fugărească cineva.

Jacob încuviință din cap.

Harold îi luă tăcerea drept un semn că poate să continue.

— Sigur n-ai căzut în visul ăsta.

— De unde ştii?

— Fiindcă ai fi dat din mâini şi din picioare!

Harold începu să-şi fluture brațele şi să dea din picioare ca în desenele animate. Nu se mai maimuțărise aşa de zeci de ani – zvârcolindu-se de mama focului.

— Şi, ca să te trezesc, ar fi trebuit să te arunc tocmai în mijlocul râului.

În clipa aceea, Harold îşi aminti. Cu o precizie uimitoare, îşi aminti.

Locul acesta, aici, sub cei trei copaci care se întreţeseau pe pânza cerului deschis, aici îl găsiseră pe Jacob cu ani în urmă. Aici cunoscuseră durerea, el şi Lucille. Aici toate promisiunile vieţii în care crezuseră se spulberaseră fără speranţă. Aici îl ţinuse pe Jacob în braţe şi plânsese, tremurând, simţindu-l fără viaţă.

Tot ceea ce putea face Harold, acum, că îşi dăduse seama unde se află – sub aceşti copaci familiari, cu ceva ce semăna foarte mult cu fiul lui –, era să râdă.

— E o chestie.

— Ce anume? întrebă Jacob.

În loc să răspundă, Harold râse şi mai vârtos. Apoi râseră amândoi. Dar, curând, râsetele lor fură întrerupte de paşii soldaţilor care ieşeau pe furiş din pădure.

Soldaţii fuseseră suficient de complezenţi şi îşi lăsaseră armele în humvee. Mai mult de-atât, nu-şi scoseseră pistoalele ca să-i ameninţe. Colonelul Willis era în fruntea lor. Se apropie cu mâinile la spate, cu pieptul scos în afară, ca un buldog. Jacob se ascunse după piciorul tatălui său.

— Nu ţin să fac asta, spuse colonelul. Deloc. Dar n-am încotro, ar fi trebuit să vă duceţi acasă.

Acesta avea să fie începutul unei perioade foarte dificile pentru Harold, Lucille, Jacob şi mulţi alţii.

Dar ecoul hohotelor de râs încă nu se stinsese.

Nico Sutil. Erik Bellof. Timo Heidfeld

Această stradă liniştită din Rochester nu mai văzuse atâta agitaţie. Toate bannerele erau scrise în engleză şi germană, deşi germanii ar fi înţeles mesajul şi fără ele. De zile întregi înconjuraseră casa, ţipând şi ameninţând cu pumnii. Din când în când, câte o cărămidă sau o sticlă se spărgea de zidul casei. Atât de des, încât zgomotul nu mai speria pe nimeni.

„Plecaţi acasă, naziştilor!", scria pe multe bannere. „Înapoi, în Iad, nazistule!", scria pe unul.

— Sunt doar speriaţi, Nicolas, spuse domnul Gershon, privind pe fereastră cu faţa crispată. E prea mult pentru ei.

Era un ins mic şi slab, cu barba căruntă şi o voce care-i tremura atunci când cânta.

— Îmi pare rău, zise Erik.

Era cu doar câţiva ani mai mare decât Nico. Încă un adolescent, după standardele domnului Gershon.

Domnul Gershon se ghemui lângă Nico şi Erik – asigurându-se că nu stă în dreptul ferestrelor.

— Orice s-ar întâmpla, nu e vina voastră, Nicolas, spuse el şi îl bătu uşor pe mână. Eu am luat hotărârea – eu, împreună cu toată familia mea.

Nico înclină din cap.

— Mama a hotărât să mă înrolez în armată, zise el. Îl venera pe Führer. Eu voiam să fac facultatea şi să predau limba engleză.

— Destul cu trecutul, interveni Timo.

Timo era de vârsta lui Nico, dar nu şi la fel de blând. Avea părul negru, faţa slabă şi ascuţită, ca şi privirea. Arăta exact cum trebuia să arate un nazist, chiar dacă nu se purta la fel.

Afară, soldaţii se chinuiau să împrăştie mulţimea. În ultimele zile reuşiseră să-i ţină la distanţă pe protestatari. Câteva camioane mari, negre, pătrunseră pe peluza familiei Gershon. Se opriră şi din ele săriră soldaţii, cu armele în poziţie de tragere.

— Trebuie să încerc să vorbesc din nou cu ei, spuse domnul Gershon şi oftă.

— Pe noi ne vor, zise Erik, arătând spre ceilalţi şase militari nazişti pe care familia Gershon îi ascunsese, fără succes, în ultima lună.

Cei mai mulţi erau adolescenţi, prinşi în ceva mult mai complicat, imposibil de înţeles, cam la fel cum fusese în prima lor viaţă.

— Pe noi vor să ne ucidă, nu-i aşa? continuă Erik.

Comandantul soldaţilor luă un megafon şi începu să le dea instrucţiuni celor din casa familiei Gershon. Mulţimea aclamă.

— Înapoi în Iad! izbucni din toate piepturile.

— Luaţi-vă familia şi ieşiţi, spuse Nico, ceilalţi militari germani declarându-se de acord. Noi ne predăm. Şi aşa a durat prea mult. Am luptat în război, deci trebuie să fim arestaţi.

Domnul Gershon scoase un geamăt, simţind cum corpul lui bătrân şi slab nu-l mai ascultă. Îşi lăsă mâinile pe braţul lui Nico.

— Aţi murit o dată, zise el. Pedeapsa asta nu-i de ajuns? Nu-i lăsăm să vă ia. Le vom dovedi că războaiele sunt purtate de oameni, iar oamenii, în afara acestor războaie, pot fi rezonabili. Pot conviețui – chiar şi o familie de evrei bătrâni şi naivi ca a mea şi nişte adolescenţi germani pe care un nebun i-a îmbrăcat în uniformă şi le-a spus „Faceţi prăpăd, altfel aţi încurcat-o!”.

Domnul Gershon se uită la soţia lui şi adăugă:

— Trebuie să dovedim că pe lumea asta există şi iertare.

Soţia îi întoarse privirea, cu o expresie la fel de hotărâtă.

Auziră cum se sparge un geam, la etaj, şi un şuierat puternic. Apoi ceva se izbi de perete, lângă fereastră. Şuieratul continuă. Un nor alb începu să crească la fereastră.

— Gaze! strigă Timo, ducând repede mâna la gură.

— Nu-i nimic, spuse domnul Gershon cu o voce blândă, uitându-se la militarii germani. Trebuie să fim paşnici. Toţi. Ne arestează doar.

— Vor să ne omoare! zise Timo. Trebuie să ne opunem!

— Da, zise Erik, se ridică în picioare şi, privind afară pe furiş, îi numără pe cei înarmaţi.

— Nu, ripostă domnul Gershon. Nu trebuie să facem asta. De-abia dacă opuneţi rezistenţă vă vor omorî şi lumea numai asta îşi va aminti – casa plină de nazişti care, după ce s-au întors din mormânt, n-au ştiut decât să lupte şi să omoare!

Auziră bătăi puternice în uşă.

— Mulţumim, spuse Nico.

Apoi uşa fu spartă.

8

Cu trei săptămâni în urmă, soţul arţăgos al lui Lucille şi fiul ei cândva mort fuseseră arestaţi pentru ceea ce Lucille considera a fi o acuzaţie exagerată: nerespectarea ordinului de a-i ţine în casă pe Cei-care-se-întorc. Vinovăţia fiecăruia era atât de evidentă, încât nici un avocat din lumea asta n-ar fi putut dovedi că Harold Hargrave era o victimă a Justiţiei. Statutul lui Jacob – de mort reînviat – era la fel de neechivoc.

Lucille însă era de părere, cu acea credinţă de nestrămutat în ideea existenţei inevitabile a dreptăţii şi nedreptăţii, că, dacă cineva avea vreo vină, acela era Biroul.

Familia ei nu făcuse nici un rău. Se plimbase doar pe proprietatea cuiva – atenție, nu a statului, ci a cuiva –, iar această plimbare îi dusese, din întâmplare, dincolo de autostrada pe care treceau oamenii Biroului. Oameni care îi urmăriseră pe Harold şi Jacob şi îi arestaseră.

De atunci, oricât de mult se chinuia, Lucille nu mai reuşea să doarmă cum trebuie. Când, în sfârşit, îi venea somnul, era ca o citație trimisă de tribunal, în momentele cele mai proaste şi mai neaşteptate. Acum Lucille stătea pe o rână, într-o strană a bisericii, îmbrăcată în hainele de duminică şi cu capul lăsat în acel unghi al uitării de sine atât de comun copiilor mici care au ratat somnul de după-amiază. Transpira uşor. Era luna iunie şi fiecare zi era ca o saună.

Adormind, Lucille visă peşti. Visă că era în mijlocul unei mulțimi înfometate. La picioarele lui Lucille era o găleată mare din plastic, de 16 litri, plină cu bibani de apă dulce şi de mare, păstrăvi şi plătici.

— Vă ajut eu, spuse ea. Haideți. Luați de aici. Poftim. Scuze. Da. Vă rog, luați de aici. Aşa. Scuze. Poftim. Scuze.

Oamenii din visul ei erau toți dintre Cei-care-se-întorc. Nu ştia de ce se scuză, dar părea că e foarte important.

— Scuze. Poftim. Încerc să vă ajut. Scuze. Nu, nu vă faceți probleme. Poftim.

Buzele ei se mişcau singure acum, aşa cum stătea într-o rână, în strana din biserică.

— Scuze, spuse ea tare. Vă ajut eu. Nu vă faceți probleme.

În visul ei, mulțimea se împingea în ea, copleşind-o; îşi dădu seama că ea şi Cei-care-se-întorc erau prinşi într-o cuşcă incredibil de mare – înconjurată cu un gard de oțel şi sârmă ghimpată – care se micşora.

— Dumnezeule! exclamă ea. Nu face nimic. Vă ajut eu!

Apoi se trezi. Se trezi şi văzu că o priveau toți enoriaşii Bisericii Baptiste din Arcadia.

— Amin, spuse pastorul Peters din amvon, zâmbind. Chiar şi în visele ei sora Hargrave îi ajută pe oameni. Oare de ce n-o putem face şi noi, ceilalţi, când suntem treji?

Pastorul îşi continuă predica – ceva legat de răbdare, din Cartea lui Iov.

La ruşinea de a fi adormit în biserică se adăugă, într-o mai mică măsură, şi ruşinea de a-l fi distras pe pastor de la predică. Dar nu pentru mult timp, fiindcă, în ultima vreme, predicile pastorului Peters erau tot mai dezlânate. Era clar că-l preocupa ceva – avea ceva pe suflet – şi, chiar dacă nici un membru al turmei lui nu ghicea cauza, nu era greu să-şi dea seama că pastorul avea o problemă.

Lucille se îndreptă de spate, îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi mormăi un „Amin" tardiv, semn că era de acord cu una dintre ideile abordate de pastor în predica lui. Îşi simţea ochii grei şi dădea mereu să-i şteargă. Îşi găsi Biblia, o deschise şi căută, fără vlagă, versetul la care se referea pastorul Peters. Cartea lui Iov nu era cea mai mare, dar avea destule pagini. O răsfoi, poticnit, până ajunse la versetul cu pricina. Apoi se concentră asupra paginii şi în clipa următoare adormi din nou.

Când se trezi a doua oară, predica se terminase. Aerul părea nemişcat. Stranele erau aproape goale. De parcă bunul Dumnezeu ar fi hotărât că trebuie să fie în altă parte. Pastorul mai era acolo, împreună cu mica lui soţie, al cărei nume Lucille tot nu şi-l amintea. Stăteau în strana din faţă, privind-o pe bătrână cu un zâmbet abia schiţat.

Pastorul Peters vorbi primul:

— De câteva ori m-am gândit să adaug şi nişte focuri de artificii predicilor mele, dar comandantul pompierilor s-a declarat împotrivă. Aşa că...

Pastorul ridică din umeri. Umerii lui se înălţară ca nişte munţi sub haina preoţească.

Fruntea îi strălucea de broboanele de sudoare, ca nişte pistrui, dar pastorul rezista în haina de lână neagră, arătând exact cum trebuia să arate un slujitor al Domnului: dispus să îndure orice.

Apoi mica lui soţie spuse cu vocea ei mică, uşor de uitat:

— Suntem îngrijoraţi în privinţa dumneavoastră.

Purta o rochie în culori deschise şi o pălărie mică, înflorată. De obicei, până şi zâmbetul ei era mic. Părea nu numai gata, ci şi dispusă să se prăbuşească în orice moment.

— Nu vă faceţi griji în privinţa mea, zise Lucille, se îndreptă de spate, închise Biblia şi o lipi de piept. Dumnezeu mă va ajuta să trec peste asta.

— Haideţi, soră Hargrave, nu încercaţi să-mi luaţi locul, spuse pastorul afişându-şi zâmbetul larg, cuceritor.

Soţia lui se întinse şi îşi lăsă mâna pe braţul lui Lucille.

— Nu arătaţi deloc bine. De când n-aţi mai dormit?

— De-acum câteva minute. N-aţi văzut? răspunse Lucille şi scoase un chicot scurt. Îmi cer scuze. N-am vorbit eu. A vorbit inconştientul de bărbatu-meu – diavolul din el.

Lucille strânse Biblia la piept şi pufni:

— Există un loc mai bun de odihnă decât biserica? Există vreun alt loc pe pământul acesta în care să mă simt la fel de bine? Nu cred.

— Acasă? zise soţia pastorului.

Lucille nu-şi dădu seama dacă era o insultă sau doar o întrebare nevinovată. Dar, fiindcă femeia era atât de firavă, hotărî să n-o bănuiască de ceva rău.

— Acasă nu mai e acasă, spuse ea.

Pastorul Peters îi puse o mână pe braţ, lângă mâna soţiei.

— Am vorbit cu agentul Bellamy, zise el.

— Şi eu, replică Lucille şi se încrâncenă la faţă. Pun pariu că v-a spus acelaşi lucru ca şi mie: „Mă depăşeşte”.

Lucille pufni din nou şi îşi aranjă părul.

— La ce bun să fii reprezentant al Guvernului dacă nu poți face nimic? întrebă ea. Dacă n-ai nici o putere, ca noi toți?

— Mda, ca să-i iau apărarea, Guvernul e mult mai puternic decât oricare dintre cei care lucrează pentru el. Sunt sigur că agentul Bellamy își dă toată silința să vă ajute. Pare un om de onoare. Nu-i ține el pe Jacob și Harold acolo, legea îi ține. Harold a preferat să rămână cu Jacob.

— Ce altceva putea face? Jacob e fiul lui!

— Știu. Dar unii au preferat altceva. Din câte mi-a spus Bellamy, doar Cei-care-se-întorc trebuie să fie ținuți acolo. Dar unii precum Harold nu vor să-i părăsească pe cei dragi, așa că... Dar eu, unul, cred că așa e cel mai bine. Oamenii nu trebuie segregați, nu în totalitate, cum ar vrea unii.

— Harold a preferat să rămână, șopti Lucille, ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte ceva.

— Întocmai, zise pastorul Peters, iar Bellamy va avea grijă de amândoi. Cum spuneam, e un om cumsecade.

— Și mie mi s-a părut la fel. Când l-am întâlnit prima oară. Un om bun, chiar dacă e din New York. Nici măcar n-am ținut cont că e negru.

Lucille accentuă ultimul cuvânt. Părinții ei fuseseră rasiști înverșunați, ea însă se schimbase – învățase din Biblie că toți oamenii sunt la fel. Culoarea pielii lor conta la fel de mult cât conta și culoarea lenjeriei intime.

— Dar, când mă uit la el acum, mă întreb cum se poate ca un om la locul lui – indiferent de culoare – să ia parte la așa ceva, să răpească oameni din căminele lor – și copii! – și să-i pună sub lacăt, zise Lucille cu o voce din ce în ce mai furioasă.

— Liniștiți-vă, spuse pastorul.

— Liniștiți-vă, spuse și soția lui.

Pastorul Peters dădu ocol stranei, se așeză lângă bătrână și își trecu un braț pe după umerii ei.

— Dar nu răpesc pe nimeni, cu toate că aşa pare. Biroul încearcă doar... să dea o mână de ajutor. Cei-care-se-întorc sunt foarte mulți. Eu cred că Biroul încearcă să-i facă pe oameni să se simtă în siguranță.

— Îi face pe oameni să se simtă în siguranță luându-i de acasă pe un bătrân şi pe copilul lui sub amenințarea armelor?

Lucille fu cât pe-aci să scape Biblia când mâinile i se treziră brusc la viață. Ori de câte ori se înfuria, vorbea cu mâinile.

— Şi ținându-i închişi timp de trei săptămâni? Aruncându-i în închisoare fără... fără... la naiba, nu-mi vin cuvintele, fără să-i acuze în mod oficial sau să facă ceva care să ne aducă aminte că trăim într-un stat de drept?

Lucille privi spre una dintre ferestrele bisericii. Chiar şi din locul în care stătea putea vedea oraşul, în depărtare, aşezat la poalele dealului pe care se înălța biserica. Vedea şcoala, tot ce se construise în ultimele zile, gardul, toți soldații şi „întorşii" care se foiau de colo-colo, grupul de case care încă nu fusese împresurat de gard. Ceva îi spunea că nu va dura prea mult.

Departe, de cealaltă parte a oraşului – ascunsă de copaci şi distanță, unde se sfârşea oraşul şi se întrona câmpia –, era casa ei, întunecată, pustie.

— Dumnezeule...

— Liniştiți-vă, zise soția pastorului, fără folos.

— Vorbesc mereu cu Martin Bellamy, continuă Lucille. Îi tot spun că nu-i deloc normal ce se întâmplă şi că Biroul nu are nici un drept să facă asta, dar el îmi răspunde invariabil că are mâinile legate şi că deciziile le ia colonelul ăla, Willis. El dă ordinele. Cum adică are mâinile legate? E şi el om, nu? Omul nu e liber să facă o mulțime de lucruri?

Mărgele de transpirație îi alunecau de pe frunte. Pastorul şi soția lui îşi retrăseseră mâinile, ca şi cum Lucille ar fi fost o plită pe care cineva o încinsese fără să le dea de veste.

— Doamnă Lucille, zise pastorul, coborând vocea şi vorbind rar, un mod de a calma oamenii cu sau voia lor, pe care-l învățase de-a lungul timpului.

Lucille nu făcu decât să se uite la Biblia din poală. O întrebare fundamentală îi crispă fața.

— Dumnezeu are un plan, continuă pastorul Peters. Chiar dacă agentul Bellamy nu are aşa ceva.

— Dar au trecut deja câteva săptămâni.

— Şi amândoi sunt sănătoşi. Nu?

— Cred că da.

Lucille deschise Biblia la întâmplare. O deschise doar ca să vadă că sunt tot acolo cuvintele, Cuvântul.

— Dar sunt... şovăi ea, în căutarea cuvântului potrivit, crezând că s-ar simți mult mai bine dacă ar găsi un cuvânt mai pretențios. Sunt... încarcerați.

— Sunt în aceeaşi şcoală în care aproape toți copiii din oraşul acesta au învățat să scrie şi să citească, spuse pastorul, din nou cu brațul pe după umerii lui Lucille. Da, ştiu că arată altfel acum, cu toți soldații care mişună acolo, dar e tot şcoala noastră. E aceeaşi şcoală la care a mers Jacob cu ani în urmă.

— Era nouă pe atunci, îl întrerupse Lucille, pradă amintirilor.

— Sunt sigur că arăta frumos.

— Foarte frumos. Strălucea. Deşi era mult mai mică. Înainte de aripile care au fost adăugate, şi de renovări, după ce oraşul a mai îmbătrânit şi s-a mai extins.

— Atunci nu ne putem gândi că sunt tot acolo, în şcoala de pe vremuri?

Lucille rămase tăcută.

— Stau la căldură şi primesc hrană.

— Hrana pe care le-o duc eu!

— Cea mai bună hrană din ținut! replică pastorul privindu-şi soția cu subînțeles. Îi tot spun alesei inimii mele să stea câteva săptămâni cu dumneavoastră, doar-doar va afla secretul plăcintei de piersici.

Lucille zâmbi şi îl împunse uşor cu degetul.

— Exagerați, nu-i nimic ieşit din comun... Să ştiți că-i duc de mâncare şi lui Martin Bellamy... Cum vă spunem, îmi place de el. Pare un om bun.

Pastorul Peters o bătu uşor pe spate.

— Bineînțeles că e un om bun. El, Harold, Jacob, ca şi toți cei de la şcoală care au apucat să guste din plăcinta dumneavoastră – am auzit că v-ați dus acolo cu kilograme întregi –, toată lumea vă este recunoscătoare. Şi vă mulțumesc în fiecare zi – am aflat şi asta!

— Dacă sunt deținuți, nu înseamnă că trebuie să mănânce lăturile pe care Guvernul le serveşte soldaților de acolo.

— Credeam că primesc mâncarea de la serviciul de catering al doamnei Glory Brown. Cum îi spune acum? „Mese Glory-oase”?

— Mai degrabă lături-oase.

Izbucniră în râs.

— Situația sigur se va calma, zise pastorul după ce se săturară de râs. Harold şi Jacob vor scăpa cu fața curată.

— Ați fost acolo?

— Bineînțeles.

— Fiți binecuvântat, spuse Lucille, bătându-l uşor pe mână. Au nevoie de un păstor. Toți cei de acolo au nevoie de un păstor.

— Fac şi eu ce pot. Am vorbit cu agentul Bellamy – vorbim destul de des împreună. Cum spuneam, pare un om cumsecade. Cred că-şi dă toată silința. Dar, văzând cum

merg lucrurile, numărul din ce în ce mai mare al Celor-care-se-întorc...

— L-au pus comandant pe căposul ăla de colonel, Willis.

— Cam aşa ceva.

Lucille făcu o grimasă.

— Şi totuşi, trebuie să facem ceva, zise ea, cu o voce joasă, ca apa care clipoceşte într-o fântână adâncă. E un om rău. Se vede după ochi. Cu cât te uiți în ei, cu atât parcă se duc la fund. Să-l fi văzut când m-am dus să-i scot pe Harold şi pe Jacob. Rece ca luna decembrie, aşa a fost. Ca un munte de apatie.

— Dumnezeu va găsi o cale.

— Da, spuse Lucille, chiar dacă de trei săptămâni se îndoia din ce în ce mai tare. Dumnezeu va găsi o cale. Dar tot îmi fac griji.

— Cu toții ne facem griji, conchise pastorul.

De zeci de ani Fred Green îşi găsea casa pustie. Era obişnuit cu liniştea. Şi, cu toate că nu punea mare preț pe talentele lui culinare, de mult se împăcase cu alimentele congelate şi, din când în când, cu câte o friptură arsă.

Mary se ocupase de bucătărie.

Când nu muncea la câmp, era la fabrica de cherestea, încercând să mai facă un ban. Rareori ajungea acasă înainte de lăsarea întunericului şi, cu fiecare zi, simțea că e tot mai obosit. În ultima vreme cu greu mai găsea ceva de lucru, fiindcă cei mai tineri decât el erau acolo primii, aşteptând în zorii zilei ca şeful de echipă să-i aleagă pe cei cu care voia să lucreze.

Deşi experiența conta, când venea vorba de muncă fizică nu avea cum să se pună cu tinerii. Simțea cum îl lasă puterile. Pur şi simplu erau prea multe de făcut.

Aşa că în fiecare seară Fred Green se întorcea acasă, mânca un semipreparat, se aşeza în fața televizorului şi urmărea ştirile, care erau numai despre Cei-care-se-întorc.

Aproape că nici nu asculta ce spuneau crainicii. În cea mai mare parte a timpului se răstea la ei, îi făcea proşti şi agitatori, reținând doar câte un amănunt, ici şi colo, despre numărul Celor-care-se-întorc, care creştea pe zi ce trece, ca un râu care, înaintând, se preface încet într-un fluviu.

Situația nu făcea decât să-l pună pe jar şi să-l umple de gânduri negre.

Mai era ceva. O senzație pe care n-o putea înțelege. În ultimele săptămâni avea probleme cu somnul. În fiecare noapte se culca în casa lui pustie, într-o tăcere mormântală – cum făcea de zeci de ani –, dar somnul nu-i venea decât mult după miezul nopții, iar când, în sfârşit, venea, Fred dormea iepureşte, agitat, fără vise, dar şi fără linişte.

Uneori se trezea dimineața cu zgârieturi pe mâini – tăblia de lemn a patului era de vină, îşi spunea el. Într-o noapte simți că se prăbuşeşte, trezindu-se cu o clipă înainte să cadă pe podea, cu fața plină de lacrimi şi o tristețe profundă, indescriptibilă, care făcea aerul irespirabil.

Rămase acolo, pe podea, suspinând, furios că nu poate exprima unele lucruri în cuvinte, cu mintea plină de frustrări şi nostalgie.

Strigă numele soției lui.

Era prima oară, după o groază de ani, când îi rostea numele. Articulă cuvântul pe limbă şi îl lansă în aer, ascultând cum sunetul lui reverberează prin casa plină de lucruri şi mucegai.

Rămase acolo, pe podea, aşteptând. Ca şi cum Mary ar fi putut să apară brusc din ascunzătoarea ei, să-l ia în brațe, să-l sărute şi să-i cânte – cu vocea aceea splendidă, binecuvântată, de care-i era atâta dor –, să-i aducă muzica, după atâția ani de pustietate.

Dar nu-i răspunse nimeni.

Într-un târziu se ridică în picioare. Se apropie de şifonier şi scoase un geamantan care nu mai văzuse lumina zilei de

zeci de ani. Era negru, cu balamalele din alamă acoperite de un strat subțire de praf. Păru că oftează când îl deschise.

Era plin cu cărți, partituri, cutii mici cu bijuterii sau bibelouri din ceramică, fără valoare, pe care nu mai era nimeni care să le aprecieze. La mijloc, sub o bluză mică, de mătase, cu gulerul brodat cu trandafiri delicați, era un album foto. Fred îl scoase, se așeză pe pat și îl șterse de praf. Copertele albumului scârțâiră când îl deschise.

Și, ca din senin, iat-o, soția lui, zâmbindu-i.

Uitase ce față rotundă avea. Ce păr negru avea. Cât de derutată părea mereu – și cât de mult iubise asta la ea, poate cel mai mult. Chiar și atunci când se ciondăneau părea încurcată, de parcă ar fi văzut lumea cum n-o vedea sau cum n-o putea vedea altcineva și n-ar fi înțeles nici în ruptul capului de ce lumea se purta așa, și nu altfel.

Întoarse paginile albumului și încercă să nu se gândească la sunetul vocii ei, la cât de frumos îi cânta în nopțile lungi, când el nu putea dormi. Deschise și închise gura, parcă încercând să rostească o întrebare care se lăsa așteptată.

Apoi dădu de o fotografie care îl făcu să tresară. Zâmbetul ei nu mai era la fel de luminos. Expresia ei nu mai era confuză, ci hotărâtă. Fotografia fusese făcută într-o după-amiază scăldată de soare, la scurt timp după avortul spontan.

Acea tragedie fusese secretul lor. De îndată ce medicul le dăduse vestea, totul se prăbușise. Fred fusese trezit într-o noapte de plânsul ei înfundat, în baie, povara a ceea ce se întâmplase fiind deja prea mult pentru ea.

Fred dormise întotdeauna adânc. „Și morții se trezesc mai ușor decât tine”, îi spusese ea odată. Chiar și acum se întreba dacă în noaptea aceea Mary încercase să-l trezească, dacă-i ceruse ajutorul, iar el nu i-l dăduse. Sigur ar fi putut face ceva pentru ea.

Cum poate dormi aşa un soţ, după tot ce s-a întâmplat? se întreba el. Să stai întins şi să visezi ca ultimul animal în timp ce tăciunii vieţii copilului tău se sting pentru totdeauna?

Îşi propuseseră să le spună prietenilor despre sarcină de ziua ei, care urma să fie în mai puţin de o lună. Pe urmă renunţaseră. Numai medicul ştia cu adevărat ce li se întâmplase.

Singurul semn al tragediei fusese zâmbetul ei abătut de mai târziu, pe care nu-l putea uita.

Dezlipi fotografia din album. Mirosea a lipici vechi şi mucegai. În noaptea aceea, pentru prima oară de la moartea ei, plânse.

A doua zi dimineaţă, Fred se duse la fabrica de cherestea, dar şeful de echipă îl sări din schemă. Fred se întoarse acasă şi se uită prin grădină, dar nici acolo nu era nevoie de el. Drept care se urcă în camionetă şi o luă spre casa lui Marvin Parker.

Marvin locuia peste drum de intrarea în şcoală, unde erau ţinuţi Cei-care-se-întorc. Din curtea lui, Marvin vedea cum vin autobuzele pline cu Cei-care-se-întorc. Asta şi făcea aproape în fiecare dimineaţă, de când începuse totul.

Fără să ştie de ce, Fred simţea că acolo trebuie să fie şi el. Ca să vadă cu ochii lui ce se alegea de lumea lor. Ca să vadă feţele Celor-care-se-întorc.

Parcă ar fi căutat pe cineva.

Harold şedea liniştit la un capăt al patului de campanie, în ceea ce, normal, era atelierul de pictură al doamnei Johnson. Îi părea rău că nu-l doare spatele, ca să aibă de ce să se plângă. Ajunsese la concluzia că putea cugeta mult mai bine la subiecte complexe, profunde, după ce făcea mare caz pe seama durerii de spate. Se cutremură gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut năravul acesta. Lucille l-ar fi sanctificat mai mult ca sigur.

În patul de alături dormea Jacob. Perna şi pătura erau aşezate frumos sub cap. Pătura o făcuse Lucille. Plină de desene complicate, de culori şi de broderii pe care numai un atac nuclear le-ar fi putut descurca. Colţurile erau îndoite perfect. Perna era perfect plată şi netedă.

Ce băiat ordonat, gândi Harold, încercând să-şi amintească dacă şi înainte fusese la fel.

— Charles?

Harold oftă. În pragul uşii atelierului de pictură transformat în dormitor stătea bătrâna. Şi ea „întoarsă". Lumina după-amiezei pătrundea prin geam şi îi cădea pe faţă; uşorii uşii erau pătaţi de vopsea, în diverse culori şi tuşe, urme ale nenumăratelor proiecte propuse de doamna Johnson. *Nuanţe vii de galben, nuanţe agresive de roşu, toate mai intense decât ar fi trebuit*, gândi Harold, după cât de vechi păreau să fie.

Astfel bătrâna era încadrată de un curcubeu, care-i dădea un aer de magie.

— Da, răspunse Harold.

— Charles, la ce oră plecăm?

— Curând.

— Dar întârziem, Charles. Şi nu suport să întârziem. E un semn de proastă creştere.

— Lasă, nu se întâmplă nimic. Ne aşteaptă ei.

Harold se ridică, îşi întinse braţele şi se apropie de bătrână, doamna Stone. Apoi o conduse la patul ei, dintr-un colţ al atelierului. Doamna Stone era o negresă masivă, trecută bine de 80 de ani şi cât se poate de senilă. Dar, în ciuda senilităţii, avea grijă de ea şi de patul ei. Era mereu curată, cu părul bine întreţinut. Puţinele haine pe care le avea rămâneau imaculate.

— Nu-ţi mai face griji, spuse Harold. Nu întârziem.

— Dar am întârziat deja.

— Avem timp berechet.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur, draga mea, răspunse Harold zâmbind şi bătând-o uşor pe mână în timp ce femeia se lăsa să cadă încet pe pat.

Se aşează lângă ea şi o privi cum se întinde pe o parte şi aţipeşte aproape imediat. Aşa i se întâmpla mereu: se emoţiona brusc, se pierdea cu firea, apoi adormea la fel de repede.

Harold rămase cu doamna Stone – Patricia era numele ei mic – până când o cuprinse somnul. Apoi, în ciuda căldurii de iunie, o acoperi cu pătura de pe patul lui Jacob. Femeia mormăi ceva, nu se cădea să laşi oamenii să aştepte. Apoi buzele îi rămaseră nemişcate şi începu să respire încet, uniform.

Harold reveni la patul lui şi se aşeză. Ar fi vrut să citească o carte. Poate că, la următoarea vizită a lui Lucille, o va ruga să-i aducă una, dar să nu fie Biblia sau ceva asemănător, poveşti de adormit copiii.

Nu, gândi el, frecându-şi bărbia. Bellamy era mai important decât dădea el de înţeles. Chiar dacă autoritatea lui fusese şţirbită de hotărârea Biroului de a-i închide pe Cei-care-se-întorc, agentul Martin Bellamy era în continuare persoana cea mai informată de acolo.

Într-un fel, Bellamy era cel care ţinea frâiele în mână. El răspundea de aprovizionarea cu hrană şi repartizarea pe săli, el procura îmbrăcămintea, el se asigura ca toată lumea să primească articolele de toaletă necesare etc. El ţinea evidenţa Celor-cu-adevărat-vii şi a Celor-care-se-întorc.

El răspundea de toate, deşi alţii executau ordinele. Harold tocmai aflase, de la soldaţii care vorbeau mai tare decât s-ar fi cuvenit în timp ce patrulau prin şcoală, că în ultimele zile ordinele se mai răriseră.

Acum politica era doar să-i supravegheze, să stea cu ochii pe ei ca pe un depozit de alimente. Din când în când, dacă

autoritățile descopereau un „întors” mai important sau mai cunoscut, făceau o excepție de la regulă şi îl trimiteau acasă cu avionul; altfel, majoritatea Celor-care-se-întorc erau închişi în locurile unde apăruseră.

Poate că nu aşa se întâmpla peste tot, îşi spuse Harold, dar foarte curând avea să fie o practică generală. Era mai uşor şi mai ieftin să le dai un număr şi să le faci un dosar, să apeşi pe câteva taste, să pui câteva întrebări, să mai apeşi pe câteva taste şi apoi să uiți de ei. Dacă cineva era dispus să mai facă un efort – iar asta se întâmpla din ce în ce mai rar –, căuta numele persoanei pe Internet. Cam atât. Din ce în ce mai des, acele câteva taste apăsate – un minimum de efort – erau soluția ideală.

Lăsând femeia să doarmă, Harold părăsi atelierul şi încercă să-şi facă drum prin şcoala veche, supraaglomerată. Încă din prima zi în care începuseră arestările, condițiile fuseseră inadecvate şi se înrăutățeau de la o zi la alta. În spațiile cândva deschise, în sălile şi pe holurile cândva goale acum erau numai paturi şi oameni care se agățau de ele, speriați că ar putea rămâne pe dinafară în beneficiul nou-veniților. Chiar dacă încă nu erau mai multe persoane decât paturi, deja se crea o ierarhie.

Primii sosiți aveau paturile în corpul principal al şcolii, cu spațiu suficient, unde sistemul funcționa bine şi totul era la îndemână. Nou-veniții – cu excepția bătrânilor şi/sau a infirmilor, cărora li se rezervaseră câteva săli în interior – rămâneau afară, în spațiul de parcare şi pe strada din jurul şcolii, într-o zonă numită acum „satul de corturi”.

Corturile erau de un verde mohorât şi atât de vechi încât Harold nu le putea privi fără să cadă pradă unei amintiri din copilărie. O amintire atât de îndepărtată, încât îi apărea în alb-negru pe ecranul minții.

Noroc că, până acum cel puțin, vremea fusese prielnică. Călduroasă şi umedă, dar aproape fără ploaie.

Harold traversă „satul” şi se îndreptă spre celălalt capăt al taberei, lângă gardul din sud, unde stătea prietenul lui Jacob, un băiat pe nume Max. Dincolo de gard, santinelele îşi făceau rondul, la pas, cu armele la picior.

— Ticăloşilor, le strigă Harold, cum făcea mereu.

Apoi privi spre soare. Era tot acolo, evident, dar părea că dogoreşte şi mai tare. Simți cum un fir de transpirație o ia la vale pe mijlocul frunții şi, într-un târziu, îi cade de pe vârful nasului.

Brusc, se făcu şi mai cald. Cu cel puțin zece grade, de parcă soarele ar fi coborât la el şi i s-ar fi aşezat pe umeri, vrând să-i şoptească la ureche ceva foarte important.

Harold se şterse pe față, apoi îşi frecă mâna de pantaloni.

— Jacob! strigă el.

Simți cum îl cuprinde un tremur, de la brâu în jos, prin picioare, până la genunchi.

— Jacob, unde eşti?

În clipa următoare, pământul se înălță şi îl izbi.

Jeff Edgeson

Dacă ar fi fost să dea crezare ceasului de pe perete, ora acordată de colonel lui Jeff era pe sfârşite. În cele 55 de minute, colonelul pusese întrebările pe care amândoi ajunseseră să le ştie pe de rost. Jeff ar fi preferat să citească ceva. Un roman cyberpunk *bun sau poate unul* fantasy*, cu acțiunea plasată într-un oraş. Îi admira pe scriitorii înzestrați*

cu o imaginație bogată. Imaginația era ceva rar şi foarte important, după părerea lui.

— Ce crezi că se întâmplă când murim? întreabă colonelul.

O întrebare nouă, deşi nu foarte inspirată. Jeff se gândi o clipă, uşor descumpănit că trebuie să vorbească despre religie cu colonelul, care îi devenise simpatic. Îi amintea de tatăl lui.

— Păi, cred că mergem în Rai sau în Iad. Depinde de cât ne-am distrat în viață, răspunse Jeff, chicotind scurt.

— Eşti sigur?

— Nu. Sunt ateu de mult timp. Niciodată n-am fost sigur de prea multe.

— Şi acum?

Colonelul se îndreptă de spate şi mâinile îi dispărură sub masă, ca şi cum s-ar fi întins după ceva.

— Sunt la fel de nesigur. Cum am fost toată viața.

Colonelul Willis scoase un pachet de țigări din buzunar şi i-l oferi tânărului.

— Mulțumesc, spuse Jeff, luminându-se la față.

— Situația asta nu trebuie să fie mai complicată decât este, zise colonelul. Fiecare îşi joacă rolul lui – ai mei şi ai dumitale.

Jeff înclină din cap. Se lăsă pe spătarul scaunului, scoase un nor de fum alb, lung, şi nu se arătă deranjat de rigiditatea scaunului sau de pereții mohorâți sau de faptul că, undeva în această lume, avea un frate pe care colonelul şi oamenii lui nu-l lăsau să-l găsească.

— Nu sunt un om care nu ştie ce-i mila, spuse colonelul de parcă i-ar fi citit gândurile lui Jeff. Pur şi simplu aşa e rolul pe care trebuie să-l joc... Acum însă trebuie să plec, adăugă el ridicându-se în picioare. În seara asta trebuie să sosească alt camion cu confrați de-ai dumitale.

9

Harold se trezi pe un soare care părea mai luminos şi mai puternic ca niciodată. Totul era departe şi îndoielnic, ca atunci când te intoxici de prea multe medicamente. În jurul lui se adunaseră mai multe persoane. Mai înalte decât ar fi trebuit să fie, depăşind cu mult dimensiunile normale. Închise ochii şi răsuflă adânc. Când îi redeschise, îl văzu pe Martin Bellamy, aplecat deasupra lui, încruntat, autoritar. Îmbrăcat în acelaşi costum gros, chiar şi pe căldura asta, gândi el.

Se ridică în capul oaselor. Îl durea capul. Norocul lui că nu căzuse pe ciment, ci pe un petic de iarbă. Simţea ceva în plămâni. Ceva greu şi umed. Începu să tuşească.

Din ce în ce mai tare, apoi tusea se transformă în horcăit. Se îndoi de durere, zguduit din toate încheieturile. În faţa ochilor începură să-i joace o sumedenie de puncte negre.

Când, în sfârşit, se opri din tuse, Harold se trezi întins pe iarbă, cu o pătură sub cap, cu soarele în ochi şi acoperit de sudoare.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, simţind ceva ascuţit şi umed în gât.

— Aţi leşinat, răspunse Martin Bellamy. Cum vă simţiţi?

— Mi-e cald.

Agentul Bellamy zâmbi.

— E o zi caldă.

Harold încercă să se ridice, dar lumea îl trădă şi începu să se învârtească. Închise ochii şi se lăsă să cadă înapoi, pe pământ. Mirosul de iarbă încinsă îi aminti de vremea când era copil. Atunci, ca să se întindă în iarbă, într-o după-amiază fierbinte de iunie, nu era nevoie să leşine.

— Unde e Jacob? întrebă el, cu ochii închişi.

— Sunt aici, răspunse Jacob, ieşind dintre cei care se strânseseră în jurul lui Harold.

Dădu fuga la tatăl lui, urmat în tăcere de prietenul Max. Îngenunche lângă el şi îl apucă de mână.

— Sper că nu te-am speriat, băiete.

— Nu, tăticule.

Harold oftă.

— Asta e bine.

Max, prietenul lui Jacob, care, în general, era un băiat atent şi sensibil, îngenunche la capul lui Harold, se aplecă, îşi scoase tricoul şi şterse cu el fruntea bătrânului.

— Vă simțiți mai bine, domnule Harold? întrebă Max.

Max era unul dintre Cei-care-se-întorc de origine britanică. Cu accent şi maniere de aristocrat. Îl găsiseră în Ținutul Bladen, nu departe de locul în care fusese găsit japonezul, cu săptămâni în urmă. Ținutul Bladen părea că devine un punct nodal pentru persoanele exotice.

— Da, Max.

— Adineauri arătați tare bolnav! Dacă sunteți bolnav, trebuie să mergeți la spital, domnule Harold.

În pofida calmului şi a stoicismului caracteristic Celor-care-se-întorc, şi a accentului britanic rafinat, Max vorbea ca o mitralieră.

— Unchiul meu s-a îmbolnăvit acum mulți ani şi a trebuit să meargă la spital, continuă Max. Pe urmă i-a fost şi mai rău şi a tuşit mult, cum tuşeați şi dumneavoastră, dar la el suna mai rău şi... a murit, domnule Harold.

Harold înclina din cap la cuvintele băiatului, deşi nu putea ține pasul cu el, prinzând doar prima rafală: „Unchiul meu s-a îmbolnăvit...”

— Asta e bine, Max, spuse el, cu ochii închişi. Asta e foarte bine.

Rămase acolo, pe pământ, multă vreme, cu ochii închişi şi cu soarele care-l dogorea peste tot. Auzea frânturi de conversații, chiar peste paşii soldaților care mărşăluiau conştiincios în jurul gardului. Nu-şi dăduse seama că era

atât de aproape de gard când îl scuturase primul acces de tuse, acum însă vedea că era la un metru de el.

Apoi mintea lui începu să-şi imagineze tot felul de lucruri.

Îşi imagină ce era dincolo de gard. Vedea spaţiul de parcare al şcolii. O luă pe strada principală, trecu de staţia de benzină şi buticurile vechi construite demult. Văzu prieteni, feţele lor cunoscute, toţi cu treburi, ca întotdeauna. Unii îi zâmbiră şi îi făcură semn cu mâna, câţiva îl salutară.

Harold înţelese că mergea cu camioneta lui veche, pe care o avea în 1966. Nu se mai gândise la ea de ani buni, acum însă şi-o aminti foarte clar. Cu banchetele late, moi. Câtă forţă îi trebuia ca s-o întoarcă. Se întrebă dacă generaţia de azi aprecia adevărata valoare a servodirecţiei sau dacă, la fel ca în cazul computerelor, era ceva atât de comun încât îşi pierduse orice urmă de magie.

În această mică excursie imaginară, Harold trecu prin tot oraşul, ajungând la concluzia că nu era nici urmă de Cei-care-se-întorc pe străzile mai mari sau mai mici. Trecu de marginea oraşului şi o luă pe autostradă, spre casă, motorul torcând lin sub el.

Acasă trase de volan ca să intre pe alee şi o găsi pe Lucille, tânără şi frumoasă. Şedea pe verandă la lumina soarelui, cu spatele perfect drept, arătând important, ca o regină, cum Harold nu mai văzuse la nici o femeie în toată viaţa lui. Părul ei lung, negru ca pana corbului, îi cădea mai jos de umeri şi strălucea în lumina caldă. Era întruchiparea graţiei şi a importanţei. Îl intimida şi tocmai de asta o iubea atât de mult. Jacob alerga în jurul stejarului din faţa verandei, strigând ceva despre hoţi şi vardişti.

Aşa trebuia să fie viaţa.

Apoi băiatul dispăru după un copac şi nu se mai întoarse. Dispărut într-o clipă.

Agentul Bellamy îngenunchease pe iarbă, lângă Harold; în spatele lui, doi paramedici îngrijorați îşi aruncau umbra peste fața acoperită de sudoare a lui Harold.

— Vi s-a mai întâmplat aşa ceva? întrebă unul dintre ei.

— Nu.

— Sunteți sigur? E nevoie să ne uităm în fişa medicală?

— Puteți face ce vreți, răspunse Harold simțind că-i revin puterile şi i se ridică sângele în cap. Ăsta-i unul dintre avantajele faptului că lucrați pentru guvern, nu? Aveți acces la informații despre oricine, păstrate la dosar.

— Putem face şi asta, zise Bellamy. Dar cel mai bine cred că e să acționăm imediat.

Agentul Bellamy le făcu semn paramedicilor şi ordonă:

— Puneți-l pe picioare. Poate cu voi va coopera mai bine decât cu mine.

— N-aş fi chiar atât de sigur, mormăi Harold.

Nu-i plăcea deloc să poarte o conversație în timp ce zăcea pe spate, dar altă soluție nu avea. De câte ori încerca să se ridice în capul oaselor, Jacob îl apăsa uşor pe umăr, cu o expresie îngrijorată pe fața lui mică.

Bellamy se ridică şi îşi şterse iarba de pe genunchi.

— Am să încerc să dau de fişa lui medicală. Şi să consemnez criza pe care a avut-o aici, spuse el şi făcu semn cuiva să se apropie.

Doi soldați se apropiară în fugă.

— Atâta agitație pentru un bătrân obosit, zise Harold cu voce tare şi reuşi în sfârşit să se ridice în capul oaselor, gemând.

— Uşurel, spuse paramedicul, prinzându-l de braț cu o forță surprinzătoare. Trebuie să stați întins ca să vă putem consulta în voie.

— Relaxează-te, îl îndemnă Jacob.

— Întocmai, domnule Harold. Trebuie să stați întins, interveni Max. Cum vă povesteam despre unchiul meu. Într-

una din zile s-a îmbolnăvit, n-a vrut să aibă de-a face cu doctorii, ba chiar i-a alungat pe cei chemați să-l vadă. Şi aşa a murit.

— Bine, bine, bine, zise Harold.

Viteza cu care vorbea băiatul era de ajuns ca să-i înfrângă rezistența. Unde mai pui că, brusc, îl cuprinsese aşa, o sfârşeală. Drept care cedă şi hotărî să se întindă la loc şi să-i lase pe paramedici să facă ce-or vrea.

Dacă depăşeau măsura, socoti el, îi putea da în judecată. Asta era, totuşi, America.

Apoi Max începu să turuie din nou despre moartea unchiului său, vocea lui sacadată făcându-l pe Harold să-şi piardă încet cunoştința.

— Întârziem, spuse negresa bătrână şi senilă.

Harold se ridică în capul oaselor, neştiind cum de ajunsese în patul lui. Aerul din atelier era mai rece, iar lumina soarelui care pătrundea pe fereastră aproape că dispăruse, deci era aceeaşi zi, doar că mai târziu. Avea antebrațul bandajat, peste o pată roşie, apărută probabil în urma unei injecții.

— La naiba cu doctorii ăştia.

— Vorbeşte frumos, spuse Jacob, care şedea pe podea împreună cu Max, jucându-se de-a ceva.

Băieții săriră în picioare şi se apropiară repede de pat.

— Îmi pare rău, dar mămica zice că nu-i frumos să spui „la naiba".

— Da, nu-i frumos, îi dădu dreptate Harold. Ce-ar fi să nu-i spunem despre asta?

— OK, răspunse Jacob, zâmbind. Vrei să auzi o glumă?

— Da, da, interveni Max. E o glumă extraordinară, domnule Harold. Una dintre cele mai amuzante, n-am mai auzit aşa ceva de mult timp. Unchiul meu...

Harold ridică o mână ca să-l oprească.

— Cum sună gluma, fiule?

— Ştii ce i-a spus un vierme iubitei lui?

— Nu ştiu, răspunse Harold, deşi îşi aducea bine aminte că el îi spusese gluma, cu puțin înainte de moartea băiatului.

— Dacă nu te măriți cu mine, mă arunc în fața unei găini!

Râseră toți trei.

— Nu putem sta aici toată ziua, zise Patricia din patul ei. Am întârziat deja. Foarte mult. Nu-i frumos să lăsăm oamenii să ne aştepte. O să-şi facă griji!

Femeia întinse mâna ei neagră şi o puse pe genunchiul lui Harold.

— Te rog. Nu-mi place să mă las aşteptată. Am cei şapte ani de-acasă. Mergem? Sunt gata îmbrăcată.

— Curând, o asigură Harold, deşi nu ştia de ce.

— Nu se simte bine? întrebă Max.

De obicei, băiatul vorbea în paragrafe, motiv pentru care Harold aşteptă continuarea. Care nu veni. Patricia îşi examină hainele cu grijă şi ajunse la concluzia că nu sunt gata de plecare. Şi se supără.

— E pur şi simplu tulburată, răspunse Harold în cele din urmă.

— Ba nu sunt tulburată! ripostă Patricia, retrăgându-şi mâna.

— Nu, îi zise Harold, îi luă mâna şi o bătu uşor. Nu eşti tulburată. Şi nu întârziem. Au sunat acum câteva minute ca să spună că s-a schimbat ora. S-a amânat puțin.

— Au contramandat?

— Nu, bineînțeles că nu. Doar s-a amânat.

— Sigur? Eu cred că au contramandat fiindcă am întârziat noi atât de mult! S-au înfuriat pe noi! Groaznic!

— Nu s-a întâmplat deloc aşa, spuse Harold.

Se aşează pe patul ei, recunoscător că reflexele îi reveneau la normal; poate că afurisiții ăia de doctori nu erau chiar

atât de nepricepuți. Îşi trecu brațul peste umerii ei laţi şi o bătu uşor pe spate.

— Au schimbat ora, doar atât. A fost o încurcătură cu mâncarea. Firma de catering a avut o problemă la bucătărie şi a anunțat că mai are nevoie de timp.

— Eşti sigur?

— Absolut. De fapt, cred până la plecare putem trage un pui de somn. Eşti obosită?

— Nu, răspunse Patricia, ţuguindu-şi buzele. Ba da, se răzgândi ea şi începu să plângă. Sunt atât de obosită.

— Cunosc senzația.

— Vai, Charles. Ce-i cu mine?

— Nimic, răspunse Harold şi o mângâie pe păr. Eşti obosită. Atâta tot.

Femeia se schimbă la față, schimonosindu-se de frică, semn că îşi dăduse seama, chiar şi pentru o clipă, că bărbatul nu era cel care pretindea că este, semn că nimic nu era aşa cum îi spunea mintea ei. Apoi clipa trecu şi redeveni bătrâna obosită, tulburată, iar Harold fu din nou Charles al ei. Îşi lăsă capul pe umărul lui fiindcă aşa credea că trebuie să facă.

Curând, femeia adormi. Harold o întinse pe pat, îi îndepărtă şuvițele de păr căzute pe față şi o privi, copleşit parcă de atâtea enigme.

— Groaznic, spuse el.

— Ce e groaznic? întrebă Jacob cu vocea lui plată, uniformă.

Harold se aşeză pe marginea patului său şi îşi privi mâinile. Îşi lipi degetul arătător de cel mijlociu ca şi cum ar fi ținut unul dintre acei cilindri mici, extraordinari, din nicotină şi carcinogen. Îşi duse degetele goale la buze. Inhală. Îşi ținu răsuflarea. Expiră – tuşind puțin când plămânii îi rămaseră fără aer.

— Nu trebuie să faceți aşa ceva, zise Max.

Jacob dădu din cap aprobator.

— Mă ajută să gândesc, replică Harold.

— La ce vă gândiți? întrebă Max.

— La soția mea.

— Mămica se simte bine.

— Bineînțeles, spuse Harold.

— Jacob are dreptate, zise Max. Mămicile întotdeauna se simt bine, fiindcă lumea nu s-ar descurca fără ele. Aşa spunea tăticul meu înainte să moară. Spunea că datorită mămicilor lumea e aşa cum e şi că, fără ele, oamenii ar fi meschini, ar răbda de foame, s-ar certa tot timpul şi nu s-ar întâmpla nimic bun.

— Mi se pare corect, spuse Harold.

— Tăticul spunea că mămica e cea mai bună din lume. Spunea că n-ar da-o pentru nimic în lume, dar eu, unul, cred că aşa spune orice tătic fiindcă sună frumos. Pun pariu că şi Jacob crede la fel despre mămica lui – soția dumneavoastră – fiindcă aşa trebuie să gândiți. Asta e situația...

Băiatul se opri şi îi privi lung, inexpresiv. Harold aprecie tăcerea, dar rămase descumpănit de bruscheța ei. Max părea a fi cu mintea în altă parte, ca şi cum cineva i-ar fi răpit toate gândurile ce fuseseră acolo cu doar câteva clipe în urmă.

Apoi, băiatul „întors” dădu ochii peste cap, ca într-o pană de curent, când toate luminile se sting odată. Se prăbuşi pe podea şi rămase acolo, dând impresia că doarme, cu doar un firicel de sânge pe buza de sus ca dovadă că era de rău.

Tatiana Rusesa

Erau albi, deci nu aveau cum s-o ucidă. Mai mult de-atât, erau americani, deci aveau să se poarte frumos cu ea. N-o deranja că n-o lăsau să plece; singurul ei regret era că nu-i putea ajuta mai mult.

Înainte de a fi adusă aici – unde, habar nu avea – fusese într-alt loc. Nu la fel de mare ca acesta, cu altfel de oameni, dar nu foarte diferiți de cei de aici. Toți spuneau că lucrează pentru un aşa-zis „Birou”.

Mâncarea nu-i lipsea. Avea şi un pat pe care să doarmă. Încă purta rochia alb-albastră pe care i-o dăduse femeia din celălalt loc. Se numea Cara, îşi aminti fata, vorbea engleza şi franceza şi fusese foarte drăguță cu ea. Tatiana însă ştia că nu le e de prea mare ajutor şi asta o deranja cel mai mult.

În fiecare dimineață, la ora zece fix, omul acela o ducea în camera fără ferestre şi îi vorbea – rar şi uniform, convins că nu înțelege engleza; dar ea se descurcase foarte bine la şcoală, engleza nu i se părea deloc complicată. Accentul lui era ciudat şi ceva îi spunea că, pentru el, accentul ei era poate la fel de ciudat. Drept care răspundea la întrebări la fel de rar şi uniform, fapt care se pare că-i făcea plăcere.

Tatiana considera că trebuie să facă tot posibilul ca să nu-l supere. Dacă îl supăra (sau îi supăra), ar fi putut da ordin s-o trimită acasă.

Aşa că în fiecare zi, de multe zile, omul o aducea aici, în camera aceasta, şi îi punea întrebări, iar ea încerca, pe cât posibil, să răspundă. La început îi fusese frică de el. Era solid, cu privirea dură, rece, cum e pământul iarna, dar se purta politicos cu ea, chiar dacă – Tatiana ştia prea bine – nu le era de prea mare ajutor.

De fapt, începuse să creadă că e chipeş. În ciuda privirii dure, ochii lui erau de un albastru plăcut, iar părul avea culoarea ierbii înalte, uscate, la apusul soarelui; în plus,

părea foarte, foarte puternic. Puterea, după cum învățase ea, era un atribut al celor chipeşi.

Astăzi, când veni s-o ia, i se păru mai distant decât de obicei. Uneori îi aducea dulciuri, pe care le mâncau amândoi în drum spre camera fără ferestre. Azi nu-i adusese dulciuri şi, deşi nu era prima oară, Tatiana simți că ceva nu e în regulă.

Bărbatul nu scoase o vorbă până ajunseră în cameră, nu ca în alte dăți. Merse în tăcere, iar ea iuți pasul ca să nu rămână în urmă; era clar, lucrurile păreau altfel decât ieri. Poate mult mai serioase.

După ce intrară, bărbatul închise uşa, ca de obicei. Se opri o clipă şi privi spre camera de luat vederi care atârna într-un colț, deasupra uşii. Nu mai făcuse asta până acum. Apoi începu să pună întrebările, vorbind rar şi uniform, ca întotdeauna.

— Înainte de a fi găsită în Michigan, care e ultimul lucru pe care ți-l aminteşti?

— Soldații. Şi casa mea... din Sierra Leone.

— Ce făceau soldații?

— Ucideau.

— Te-au ucis şi pe tine?

— Nu.

— Eşti sigură?

— Nu.

Chiar dacă trecuseră câteva zile de când i se puseseră aceleaşi întrebări, Tatiana ştia răspunsurile pe de rost. Ştia răspunsurile la fel de bine pe cât ştia el întrebările. La început pusese aceleaşi întrebări în fiecare zi. Apoi renunțase şi îi ceruse să-i povestească întâmplări din viața ei, iar Tatianei îi plăcuse. Îi povestise cum, în fiecare seară, mama ei îi spunea poveşti cu zei şi monştri. „Oamenii şi întâmplările miraculoase sunt forța de viață a lumii", spunea mama ei.

Timp de aproape o jumătate de oră, bărbatul puse întrebări pe care amândoi le ştiau pe de rost. După o oră, cât vorbeau ei de regulă, îi puse o întrebare nouă:

— Ce crezi că se întâmplă când murim?

Tatiana se gândi o clipă, brusc tulburată – şi uşor speriată. Dar omul era alb – şi american –, deci ştia că nu-i va face nici un rău.

— Nu ştiu.

— Eşti sigură?

— Da.

Imediat se gândi la ce-i spusese mama ei cândva despre moarte: „Moartea e doar începutul reîntâlnirii pe care nu ştiai că o vrei". Tocmai voia să-i spună colonelului Willis, acesta însă scoase pistolul şi o împuşcă.

Apoi colonelul rămase s-o privească şi să vadă ce se va întâmpla.

Nesigur de ceea ce aştepta să se întâmple, se trezi brusc în faţa unui cadavru, care sângera şi care, cu doar o clipă în urmă, fusese o fată care-l plăcuse şi îl crezuse om de treabă.

Aerul din cameră i se păru închis colonelului. Se ridică şi ieşi, prefăcându-se că nu aude vocea Tatianei – toate conversaţiile pe care le avuseseră – în mintea lui, mai tare decât împuşcătura ce încă-i răsuna în urechi.

10

— Bietul băiat, spuse Lucille, strângându-l la piept pe Jacob. Bietul băiat.

Doar atât izbuti să spună despre moartea lui Max, dar o spuse des şi cu multă durere.

Ce se petrece cu lumea asta, se întrebă ea, dacă lasă să se întâmple astfel de lucruri? Cum e posibil ca un copil – orice copil – să fie viu şi sănătos şi, în clipa următoare, să se ridice la ceruri?

— Bietul băiat, repetă ea.

Era dis-de-dimineaţă şi sala de vizite amenajată de Birou în şcoala din Arcadia era aproape goală. Ici şi acolo câte un gardian, dând din cap aproape imperceptibil sau vorbind cu cineva despre chestiuni lipsite de importanţă. Nici unul nu părea să se sinchisească de bătrânul arestat împreună cu micul lui fiu „întors”, pe care nu voia să-l lase singur acolo, şi nici de bătrâna cu părul argintiu, venită să-i vadă.

Cum nu părea să se sinchisească nici de băiatul „întors” care murise deunăzi, atitudine care o îndurera pe Lucille. Lucille nu ştia exact ce-ar trebui ei să facă pentru a marca pierderea unei vieţi, poate prin doliu, poate printr-un comportament rezervat, meditativ. Poate prin purtarea unei banderole negre. Era ceva ce se impunea de la sine. Dar imediat ideea i se păru deplasată. Oamenii mor. Chiar şi copiii. Aşa e firesc.

Sala de vizite avea acoperişul şi pereţii din tablă ondulată fixate de piloni metalici, cu ventilatoare mari, care huruiau neîncetat, amplasate la intrare şi la ieşire, ca să facă mai respirabil aerul umed. Spaţiul fusese umplut cu mese şi bănci.

Jacob şedea tăcut în poala mamei lui, simţindu-se vinovat, cum se simt toţi copiii când îşi văd mamele în lacrimi. Harold se aşează pe bancă, lângă ea, şi îşi trecu braţul pe după umerii ei.

— Linişteşte-te, bătrâna mea Nemesis, spuse el.

Avea vocea moale, compătimitoare şi sobră, o voce pe care uitase că o poate avea după toți anii în care fusese... mda, *dezagreabil* nu era cuvântul cel mai potrivit, dar...

— Aşa a fost să fie, continuă el. Doctorii spun că a avut un anevrism.

— Copiii nu au anevrism, replică Lucille.

— Ba da. Câteodată. Poate că aşa a murit prima oară. Poate că aşa trebuia să fie.

— Unii spun că ar fi vorba de un fel de boală. Eu, una, nu cred, dar aşa se spune.

— Mai degrabă de prostie decât de boală.

Lucille se şterse la ochi şi îşi aranjă gulerul rochiei.

Jacob se desprinse din brațele mamei. Purta hainele noi, aduse de Lucille. Erau curate şi moi, cum numai hainele noi pot fi.

— Pot să-ți spun o glumă, mămică?

Lucille înclină din cap.

— Dar să nu fie deocheată, da?

— Fii fără grijă, zise Harold. Eu nu i-am spus decât glume creştineşti...

— M-am săturat de hazul vostru!

— Nu-ți mai face sânge rău din pricina lui Max, zise Harold privind prin sală. Max s-a dus demult... acolo unde se duc toți oamenii. Ăsta a fost doar o umbră care...

— Termină, şopti Lucille. Max era un băiat bun. Ştii doar.

— Da. Max era un băiat bun.

— Era altfel? întrebă Jacob, privind contrariat.

— Cum adică? întrebă Harold.

Acum era prima dată când Jacob vorbea despre ceea ce toată lumea de pe planeta asta voia să audă de la Cei-care-se-întorc: despre ei înşişi.

— Era altfel decât fusese la început? întrebă Jacob.

— Nu ştiu, scumpul meu, răspunse Lucille şi îl apucă de mână – aşa cum văzuse că fac oamenii în filme, gândi ea fără să vrea.

În ultima vreme se uita prea mult la televizor.

— Nu l-am cunoscut foarte bine. Tu şi tatăl tău aţi petrecut mai mult timp cu el.

— Aici l-am întâlnit, spuse Harold cu doar o mică doză de asprime în glas.

Jacob se întoarse şi privi faţa zbârcită a tatălui său.

— Dar crezi că era altfel? întrebă el.

— Altfel decât ce? Altfel decât când?

Harold lăsă întrebarea să umple spaţiul dintre ei ca o ceaţă deasă. Voia ca băiatul să vorbească. Voia ca băiatul să recunoască faptul că Max era ceva ce murise cândva. Voia ca băiatul să spună că se întâmpla ceva ieşit din comun în lume, ceva straniu şi înfricoşător şi, mai ales, nefiresc. Voia ca Jacob să recunoască faptul că nu era băiatul care murise pe 15 august 1966.

Harold avea nevoie de cuvintele acelea.

— Nu ştiu, răspunse Jacob.

— Bineînţeles că nu ştii, interveni Lucille. Eu sunt sigură că nu era deloc altfel. Aşa cum ştiu că nici tu nu eşti deloc altfel. Nici unul nu e altfel, toţi faceţi parte dintr-un miracol mare şi frumos. Asta e tot. E binecuvântarea Domnului, nu mânia Lui, cum spun unii.

Îl trase spre ea şi îl sărută pe frunte.

— Tu eşti fiul meu iubit, continuă ea, şuviţe de păr argintiu căzându-i pe faţă. Cel-de-Sus, bunul Dumnezeu, va avea grijă de tine şi te va aduce acasă din nou. Dacă nu, o voi face eu.

Lucille se întoarse acasă ameţită de atâtea frustrări; lumea părea să-şi fi pierdut contururile, o vedea ca prin ceaţă, ca atunci când plângea. De fapt, chiar plângea, deşi nu-şi dădu seama decât atunci când opri maşina în curte şi

huruitul puternic al motorului încetă, rămânând doar casa înaltă, din lemn, care parcă ieşea din pământ, pustie, aşteptând s-o înghită. Se şterse la ochi şi îşi reproşă că plânsese.

Traversă curtea cu mâinile pline de vasele din plastic goale în care le dusese mâncare lui Jacob, Harold şi agentului Bellamy. Se concentra pe mâncare, pe ideea hrănirii celor trei. Ştia că mâncarea îi îmbunează, dar îi şi întăreşte pe oameni.

Dacă oamenii ar găti şi ar mânca mai mult, lumea poate că n-ar mai fi atât de agresivă, gândi ea.

Lui Lucille Abigail Daniels Hargrave niciodată nu-i plăcuse să stea singură. Chiar şi în copilărie tot ce-i plăcea mai mult era o casă plină de oameni. Lucille fusese mezina unei familii cu opt copii. Toți înghesuiți într-o magherniță cenuşie de la marginea orăşelului Lumberton din North Carolina. Tatăl ei lucra la o fabrică de cherestea, iar mama ei era servitoare la una dintre familiile mai înstărite şi, când se ivea ocazia, făcea şi croitorie pentru vecini.

Tatăl ei n-o vorbea niciodată de rău pe mama ei, iar mama ei nu-l vorbea niciodată de rău pe tatăl ei. Din mariajul ei cu Harold, Lucille învățase că a nu-l vorbi de rău pe celălalt era semnul cel mai sigur că o relație pe termen lung funcționează cum trebuie. Toate pupăturile, florile şi cadourile nu însemnau nimic dacă soțul îi vorbea de sus soției sau soția îşi bârfea soțul.

Ca mulți alții, Lucille îşi petrecuse cea mai mare parte din viața de adult încercând să-şi recreeze copilăria, încercând să redevină copil, ca şi cum timpul nu ar fi fost atotputernic. Din cauza complicațiilor ivite la naştere, Jacob fusese singura ei încercare de a deveni mamă, fapt de care nu se plângea. Nu se plânsese nici măcar în ziua în care medicii îi dăduseră ştirea. Nu făcuse decât să încline din cap – fiindcă

ştia; într-un fel, ştiuse dintotdeauna – şi spusese că Jacob era de ajuns.

Vreme de opt ani fusese o mamă cu un fiu. Apoi, vreme de cincizeci de ani, fusese soție, baptistă, iubitoare de cuvinte, dar nu şi mamă. Prea mult timp trecuse între cele două vieți ale ei.

Acum însă Jacob însemna înfrângerea timpului. Era timpul scos din țâțâni, un timp perfect, cum nu fusese niciodată. Era viața aşa cum ar fi trebuit să fie cu atâția ani în urmă. Asta erau toți Cei-care-se-întorc, înțelese ea în clipa aceea. Şi nu plânse şi nu-şi simți inima grea tot restul serii, iar când îi veni, somnul o cuprinse foarte uşor.

În noaptea aceea visă copii, iar a doua zi dimineață simți nevoia să gătească ceva.

Lucille îşi vârî mâinile sub robinet. Pe aragaz prăjea bacon şi ouă. O oală cu crupe fierbea la foc mic pe unul dintre ochiuri. Privi pe fereastră, în curtea din spate, încercând să-şi alunge senzația sâcâitoare că e supravegheată. Bineînțeles că nu era nimeni acolo. Îşi întoarse atenția spre aragaz şi mâncarea, mult prea multă, pe care o prepara.

Lucrul care o călca pe nervi cel mai mult, legat de absența lui Harold, era că nu ştia cât să gătească pentru o singură persoană. Sigur, îi simțea lipsa – şi încă foarte mult –, dar era mare păcat că în zilele astea trebuia să arunce o grămadă de mâncare. Chiar şi după ce făcea pachetele ca să le ducă la şcoală, frigiderul gemea de mâncarea rămasă de ieri, mâncare ce nu mai avea acelaşi gust. Papilele ei gustative erau sensibile dintotdeauna, de aceea mâncarea care stătea prea mult la rece i se părea că are un gust sălciu.

În fiecare zi ducea mâncare la şcoală/lagăr pentru cei ce încălcaseră legea şi/sau Cei-care-se-întorc. Chiar dacă erau închişi, Jacob şi Harold Hargrave trebuia să fie bine hrăniți. Dar nu putea merge acolo doar ca să le ducă micul dejun.

De peste douăzeci de ani Harold condusese maşina, iar acum Lucille, cu reflexele ruginite, nu avea curajul să se foiască toată ziua pe drum ca să le ducă trei mese calde. De aceea micul dejun îl lua singură, doar în compania casei pustii. Şi a propriei sale voci.

— Încotro se îndreaptă lumea asta? întrebă ea casa pustie.

Vocea ei trecu peste podeaua din lemn tare, pe lângă uşa din faţă şi biroul mic în care Harold îşi ţinea ţigările, intrând în bucătăria cu frigiderul plin de mâncare şi masa la care nu şedea nimeni. Vocea ei reverberă prin celelalte camere, până sus, în dormitoarele unde nu dormea nimeni.

Îşi drese glasul, de parcă ar fi vrut să atragă atenţia cuiva, dar nu-i răspunse decât tăcerea.

Televizorul mi-ar putea fi de ajutor, gândi ea. Cel puţin cu televizorul se putea preface. Îşi putea închipui că aude râsete, conversaţii, cuvinte ale invitaţilor la o petrecere în stil mare, din camera de alături – cum dădeau Lucille şi Harold cu atâţia ani în urmă, înainte ca Jacob să se ducă la râu şi toată viaţa lor să devină un sloi de gheaţă.

O parte din ea voia să deschidă televizorul ca să afle dacă apăruse ceva nou despre sculptorul acela francez – Jean şi mai nu ştiu cum. Cei de la ştiri vorbeau întruna despre cum se întorsese din morţi, cum se reapucase de sculptat, cum făcuse o grămadă de bani, la care nici nu visase în prima lui viaţă, şi apoi dispăruse cu o femeie trecută de 50 de ani, care ajutase la „redescoperirea" lui.

Lucille nu crezuse niciodată că oamenii ar putea protesta în urma dispariţiei unui sculptor, dar iată că se întâmpla şi aşa ceva. Guvernul francez avusese nevoie de săptămâni întregi ca să stăpânească situaţia.

Cu toate acestea, celebrul sculptor francez „întors" nu era de găsit. Unii spuneau că nu rezistase faimei. Cineva declarase că un artist plin de succes nu mai e artist, şi

tocmai asta îl făcuse pe Jean să se dea la fund. Jean voia să facă foamea din nou, ca să-şi regăsească inspiraţia.

Lucille izbucni în râs. Ce idee tâmpită! Ce om în toate minţile vrea să facă foamea?

— Poate că n-a vrut decât să fie lăsat în pace, spuse ea apăsat.

Se mai gândi la asta o vreme, până când simţi din nou cum o apasă liniştea casei, ca o cizmă grea. Drept care se duse în salon, deschise televizorul şi lăsă ca lumea să vină la ea.

„Situaţia pare să se înrăutăţească peste tot", zise crainicul.

Era un spaniol smead, îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă. Lucille avu impresia că vorbeşte despre ceva legat de finanţe, de economia globală, de preţul benzinei sau de orice alt lucru ce părea că se înrăutăţeşte de la un an la altul. Dar nu, crainicul se referea la situaţia Celor-care-se-întorc.

— Cum adică? întrebă Lucille în şoaptă, stând în faţa televizorului cu mâinile împreunate.

„În caz că tocmai aţi deschis televizorul, vă anunţăm că astăzi au avut loc mai multe dezbateri despre rolul şi autoritatea încă noului – dar tot mai extinsului – Birou Internaţional al Celor-care-se-întorc. Potrivit ultimelor rapoarte, Biroul tocmai a primit susţinere financiară din partea ţărilor NATO, cât şi din partea altor ţări, neafiliate la NATO. Fondurile alocate, mai precis suma exactă, urmează să fie făcute publice."

Deasupra umărului crainicului apăru o mică emblemă – un steag auriu pe care scria *Biroul Internaţional al Celor-care-se-întorc*. Apoi logo-ul dispăru şi pe ecran se perindară imagini cu camioane pline de soldaţi sau oameni înarmaţi care se îndreptau în fugă, pe pista unui aeroport, spre nişte

avioane masive, cenuşii, în care o biserică ar fi încăput uşor, cu tot cu clopotniță.

— Doamne fereşte! exclamă Lucille şi închise televizorul, clătinând din cap. Doamne fereşte! Aşa ceva nu se poate!

Apoi se întrebă cât ştia lumea despre ce se întâmplă în Arcadia. Cei-care-se-întorc erau peste tot, îşi dădu ea seama. Erau sute şi sute acum, de parcă i-ar fi atras un magnet aici, în oraşul lor. Chiar dacă preşedintele ordonase ca Cei-care-se-întorc să rămână în casele lor, mult prea mulți aveau casele în cealaltă parte a lumii. Din când în când, Lucille vedea cum îi arestează soldații. Modul brutal al istoriei de a te asigura că totul e sub control.

Alteori Lucille îi vedea cum se ascund. Aveau destulă minte ca să se ferească de soldați şi să stea departe de centrul oraşului, unde se afla şcoala transformată în lagăr, înconjurată de gard. Dar puțin mai departe, chiar pe strada principală, îi vedea cum priveau pe furiş din clădiri vechi şi case în care nu locuia nimeni. Lucille le făcea cu mâna fiindcă aşa fusese educată, ei îi răspundeau la fel, ca şi cum ar fi cunoscut-o şi ar fi fost legați intrinsec de ea. Ca şi cum Lucille ar fi fost un magnet menit să-i atragă şi să-i susțină.

Lucille însă era doar o femeie în vârstă, care locuia singură într-o casă pentru trei persoane. Altcineva trebuia să vină şi să pună capăt acestei situații. Aşa era normal. Situații atât de complexe puteau fi rezolvate numai prin intervenția unor oameni importanți. Precum cei din filme. Tineri, atletici şi meşteri la vorbă. Nu oameni care locuiau într-un orăşel de care nu auzise nimeni.

Nu, încercă ea să se convingă, nu era sortită să-i ajute pe Cei-care-se-întorc. Poate nu era sortită nici să-i ajute pe Jacob şi Harold. Altcineva trebuia s-o facă. Poate pastorul Peters. Sau mai degrabă agentul Bellamy.

Dar Bellamy nu era un părinte care trebuia să suporte singurătatea unei case pustii. Bellamy nu era omul în jurul

căruia păreau să graviteze Cei-care-se-întorc. Ea era omul. Mereu ea.

— Ceva trebuie făcut, zise ea spre casa pustie.

Când ecoul televizorului se stinse şi liniştea puse stăpânire pe casă, Lucille reveni la rutina de zi cu zi de parcă prea puţin se schimbase în felul ei de a percepe lucrurile. Se spălă pe mâini în chiuveta din bucătărie, se şterse cu un prosop, mai sparse câteva ouă în tigaie şi încercă să le facă omletă. Prima bucată de bacon din tigaia mult prea plină se prăjise deja, drept care o scoase cu o spatulă şi o aşeză pe un şervețel de hârtie, apoi o bătu uşor ca să-i mai ia din grăsime – medicul o avertiza mereu în privința grăsimii –, rupse un colț şi începu să-l mestece, în timp ce pregătea omleta şi nu lăsa crupele să se prindă.

Se gândi şi la Harold şi la Jacob, închişi în şcoala-lagăr, cu atâția soldați în jur, cu gardul acela imens şi sârma ghimpată şi, cel mai rău, victime ale birocrației guvernamentale. O apuca furia când îşi amintea cum soldații apăruseră pe furiş şi îi luaseră fiul şi soțul de lângă râu, un râu care practic era al lor, dacă lua în considerare felul în care cei doi erau legați de el.

Cum stătea la masa din bucătărie şi mânca, singură cu gândurile ei, Lucille nu auzi paşii pe verandă.

Crupele erau calde şi moi. Îi alunecau în stomac, lăsând doar un gust abia perceptibil de unt. Apoi trecu la bacon şi ouă, picante şi sărate, moi şi dulci.

— Aş ridica o biserică în cinstea ta, spuse Lucille tare, adresându-se farfuriei cu mâncare.

Apoi izbucni în râs şi se simți vinovată. Chiar puțin blasfematoare. Dar Dumnezeu avea simțul umorului, Lucille era sigură de asta – deşi nu-i spusese niciodată lui Harold. În plus, Dumnezeu înțelegea că e doar o femeie bătrână şi singură într-o casă mare şi pustie.

Mai avea puțin şi termina micul dejun când îşi dădu seama de prezența fetei. Fu cât pe-aci să sară de pe scaun când o văzu, firavă şi blondă, murdară de noroi şi cu părul neîngrijit, de partea cealaltă a uşii din sită.

— Dumnezeule mare, copilă! strigă Lucille acoperindu-şi gura cu mâna.

Era unul dintre copiii familiei Wilson – Hannah, dacă o ajuta memoria, ceea ce se întâmpla de obicei. Lucille n-o mai văzuse de la întrunirea de la biserică, în urmă cu multe săptămâni.

— Vă rog să mă iertați.

Lucille se şterse la gură.

— Nu face nimic. Pur şi simplu nu mi-am dat seama că eşti acolo, zise ea şi se apropie de uşă. De unde vii?

— Mă cheamă Hannah. Hannah Wilson.

— Ştiu cine eşti, scumpo. Fiica lui Jim Wilson. Suntem rude!

— Doamnă...

— Eu şi tatăl tău suntem veri, mai de departe. Printr-o mătuşă... Nu-mi aduc aminte cum o cheamă.

— Da, doamnă, zise Hannah şovăitoare.

Lucille deschise uşa şi îi făcu semn să intre.

— Pari moartă de foame, copilă. Când ai mâncat ultima oară?

Fata rămase în pragul uşii, calmă. Mirosea a noroi şi aer curat, de parcă ar fi căzut din cer şi ar fi răsărit din pământ chiar în dimineața aceea. Lucille îi zâmbi, fata însă era tot şovăitoare.

— Nu-ți fac nici un rău, copilă. Doar dacă nu intri şi mănânci ceva. Dacă nu, caut o nuia cât tine de mare şi te croiesc cu ea până te aşezi la masă şi mănânci tot ce-ți pun în față!

Într-un târziu, fata îi întoarse zâmbetul în felul ei uşor detaşat, nepăsător.

— Am înțeles, doamnă.

Uşa din sită se clătină în urma ei, ca şi cum ar fi aplaudat faptul că Lucille nu mai era singură.

Fata mâncă tot ce-i dădu Lucille, adică foarte mult, din tot ce gătise ea. Şi, când văzu că fata nu lasă nimic din ceea ce pregătise pentru micul dejun, Lucille începu să caute prin frigider.

— Din păcate, mai am doar ce-a rămas de ieri. Şi i-a cam trecut gustul.

— Nu face nimic, doamnă Lucille. M-am săturat. Vă mulțumesc foarte mult.

Lucille vârî mâna mai adânc în frigider.

— Nu. Încă nu te-ai săturat. Nici nu sunt sigură că stomacul tău are fund, dar aflu eu. Am să-ți dau de mâncare până golesc magazinul de alimente! spuse Lucille şi izbucni în râs, vocea ei reverberând în toată casa. Dar nu gătesc pe degeaba, adăugă ea despachetând cârnatul pe care-l găsise într-un colț al frigiderului. Pentru nimeni. Chiar şi Domnul Iisus Hristos ar trebui să-Şi merite hrana dacă ar vrea să-l pregătesc o masă. Cu alte cuvinte, sunt câteva lucruri pe care vreau să le faci pe aici.

Lucille îi puse o mână pe spate – vrând să arate ca o femeie foarte bătrână şi foarte şubredă – şi scoase un geamăt înduioşător.

— Nu mai sunt tânăra de altădată!

— Mămica mi-a spus să nu cerşesc.

— Ți-a spus bine. Dar tu n-ai cerşit, iar eu îți cer să mă ajuți, atâta tot. Şi, în schimb, îți dau de mâncare. E corect, nu?

Hannah încuviință din cap. Îşi legăna picioarele de pe un scaun mult prea mare pentru ea.

— Apropo de mama ta, zise Lucille pregătind cârnatul. O să-şi facă griji. Ca şi tatăl tău. Ştiu unde eşti?

— Cred că da.

— Cum adică?

Fata ridică din umeri, dar, fiindcă era cu spatele şi pregătea cârnatul, Lucille nu văzu gestul. În clipa următoare, fata îşi dădu seama şi spuse:

— Nu ştiu.

— Hai, copila mea, zise Lucille turnând puțin ulei în tigaia din fontă, pentru cârnat. Încearcă să te concentrezi. Ştiu ce e cu tine şi familia ta. Mama ta... s-a „întors”, ca şi tatăl tău. Ca şi fratele tău. Unde sunt? Ştiu că ați dispărut cu toții din biserică după ce soldații au început arestările.

Lucille puse cârnatul în tigaie şi aprinse un ochi de la aragaz.

— N-am voie să spun.

— Vai de mine! Asta-i chestie serioasă. Secretele întotdeauna sunt chestii serioase.

— Da, doamnă.

— În general, nu mă omor după secrete. Dacă n-ai grijă, te bagă-n bucluc. De când sunt măritată, copila mea, niciodată n-am avut un secret față de soțul meu, zise Lucille, care se apropie de fată şi-i şopti: Dar vrei să ştii ceva?

— Ce? întrebă Hannah, tot în şoaptă.

— Rămâne între noi. Nu-i adevărat. Dar să nu spui la nimeni. E secret.

Hannah zâmbi, cu toată gura şi sinceritatea, un zâmbet care semăna mult cu zâmbetul lui Jacob.

— Ți-am povestit de fiul meu, Jacob? E ca tine. Exact ca tine şi toată familia ta.

— Unde e?

Lucille oftă.

— E la şcoală. L-au luat soldații.

Hannah se albi la față.

— Ştiu. E groaznic. A fost luat împreună cu soțul meu. Erau la râu, singuri, când au venit soldații după ei.

— La râu?

— Da, copilă.

Cârnatul începea să sfârâie.

— Soldaților le place râul. Soldații ştiu că acolo sunt o mulțime de locuri în care te poți ascunde, de aia caută pe acolo... N-aş zice că sunt oameni răi, soldații. Cel puțin eu, una, mă rog să nu fie. Nu bat, doar îi iau şi-i închid pe cei ca tine. Nu. Nu bat. Doar te iau cu ei. Te iau şi te despart de toți cei pe care-i iubeşti sau la care ții şi...

Când Lucille se întoarse, Hannah dispăruse, lăsând în urmă doar uşa care se clătina.

— Ne vedem când te întorci, spuse Lucille spre casa pustie, o casă despre care ştia că nu va mai fi pustie mult timp.

Nu visase ea copii doar cu o noapte în urmă?

Alicia Hulme

— „Băiatul a fost victima unui accident. Nu-i vorba de nici un fel de boală. Din când în când mai şi dispar", îi zise fata, agitată, insului tuciuriu, îmbrăcat într-un costum bine croit, care şedea de cealaltă parte a mesei. Nu înțeleg nimic. Nu-i aşa că mesajul nu sună deloc bine?

— Nu chiar, răspunse agentul Bellamy. E o situație ieşită din comun, atâta tot.

— Şi acum ce-o să se întâmple? Nu vreau să stau aici, cum n-am vrut să stau nici în Utah.

— N-ai să stai mult. Am eu grijă de asta, cum ți-a promis şi agenta Mitchell.

Fata zâmbi, amintindu-şi de agenta Mitchell.

— E o femeie cumsecade, zise ea.

Agentul Bellamy se ridică în picioare şi dădu ocol mesei. Trase lângă ea un scaun mic şi se aşează. Apoi vârî mâna într-o mânecă şi scoase un plic.

— Adresa lor, spuse el, dându-i plicul Aliciei. Nu ştiu de tine, dar, din câte am aflat, vor să ştie. Țin mult să ştie.

Alicia luă plicul şi-l deschise cu mâinile tremurânde. Era o adresă din Kentucky.

— Tata e din Kentucky, zise ea, cu o voce tremurată. Bostonul nu i-a plăcut niciodată, dar a rămas acolo fiindcă aşa a vrut mama. S-ar putea ca până la urmă s-o fi convins.

Îl îmbrățişă pe agentul tuciuriu, îmbrăcat într-un costum bine croit, şi-l sărută pe obraz.

— Mulțumesc.

— Afară e un soldat, Harris. E tânăr, 18-19 ani, nu-i mai mare decât tine. Stai pe lângă el când pleci de aici. Fă ce-ți spune. Du-te unde-ți spune. Te va scoate de aici, zise agentul şi o bătu uşor pe mână. E bine că s-au dus în Kentucky. Biroul are mult de lucru în zonele mai aglomerate. În Kentucky sunt o mulțime de locuri în care te poți ascunde.

— Cum rămâne cu agenta Mitchell? Mă trimiteți la ea cu un alt mesaj?

— Nu. Ar fi periculos şi pentru tine, şi pentru ea. Nu uita să stai cu Harris, să faci tot ce-ți spune. Te va duce înapoi la părinții tăi.

— Am înțeles, zise fata ridicându-se în picioare.

Şovăi când ajunse la uşă, copleşită de curiozitate.

— Ce-a vrut să spună cu „din când în când mai şi dispar”?

Agentul îmbrăcat în costumul bine croit oftă.

— Sincer să fiu, nu ştiu dacă e sfârşitul sau începutul.

11

Fred Green şi alţii la fel ca el se întâlneau pe peluza lui Marvin Parker în fiecare zi, în arşiţa soarelui, dând frâu liber furiei în timp ce, unul după altul, autobuzele cu Cei-care-se-întorc intrau în Arcadia pe strada principală.

În primele zile, John Watkins ţinu socoteala Celor-care-se-întorc pe o bucăţică de lemn pe care o găsise în camioneta lui. Marca grupurile de câte cinci. În prima săptămână, totalul ajunse la peste două sute.

— Rămân fără creion înainte să se termine ăştia, le zise el celor din jur.

Nimeni nu comentă.

— Nu putem permite aşa ceva, spunea Fred din când în când.

Clătina din cap şi mai lua o gură de bere. Picioarele îi zvâcneau de parcă ar fi vrut să pornească la drum.

— Se întâmplă chiar aici, sub nasul nostru, adăuga el.

Nici unul dintre ei nu ştia exact ce se întâmplă, dar, într-un fel, înţelegeau că e vorba de ceva foarte grav. Ceva ce depăşea orice imaginaţie avea loc chiar acolo, în faţa lor, în oraşul lor.

— E greu să crezi că un vulcan poate erupe lângă tine, zise Marvin Parker într-o după-amiază când priveau cum e descărcat un nou transport.

Marvin era înalt şi slab, cu faţa palidă şi părul ruginiu.

— Dar e adevărat, continuă el. Adevărul gol-goluţ. Am auzit odată despre o femeie care s-a trezit cu un vulcan în curte. Mai întâi a apărut un fel de cocoaşă pe peluză, cum fac popândăii când scurmă pământul. A doua zi a crescut mai mare şi tot aşa, în fiecare zi.

Nimeni nu vorbi. Toţi ascultau şi îşi imaginau cum se înălţa movila de pământ, piatră şi foc, în timp ce, peste

drum, Cei-care-se-întorc erau daţi jos din autobuz, număraţi şi duşi în şcoală.

— Femeia s-a speriat de-abia când movila a ajuns de vreo trei metri. Nici nu-ţi vine să crezi cât îi trebuie cuiva ca să se sperie de aşa ceva. Dar, din păcate, aşa se-ntâmplă. Nu te grăbeşti, laşi lucrurile să meargă de la sine şi, într-un târziu, înţelegi că nu-i a bună.

— Ce putea face sărmana femeie? întrebă cineva.

Întrebarea rămase fără răspuns.

— Până să cheme pe cineva, în jurul casei mirosea numai a sulf. Atunci s-au trezit şi vecinii. Au renunţat să se mai uite pe geam şi-au hotărât să vadă ce-i cu muntele ăla care creştea în curtea de-alături. Dar deja era prea târziu.

— Ce puteau face? întrebă cineva.

Şi întrebarea aceasta rămase fără răspuns.

— La faţa locului au venit mai mulţi specialişti care au făcut măsurători, au luat probe, după procedurile standard... Ştiţi ce i-au spus? „Cel mai bine e să vă mutaţi de aici.” Mai mare râsul! Asta e tot ce i-au spus. Femeia îşi pierdea casa, primul lucru care i se cuvine oricărui om din lumea asta, singurul lucru pe care omul îl are cu adevărat – casa dată de Dumnezeu! –, iar ăia au spus „Ghinion, ce să-i faci!”, i-au întors spatele şi au plecat... La scurt timp, femeia s-a mutat de acolo. Şi-a împachetat toată viaţa şi a luat-o cu ea. Au urmat-o alţii. Fugeau de movila aia care începuse să crească în curtea ei, movila care crescuse sub ochii lor.

Marvin dădu cutia de bere pe gât, o strivi în mână şi o aruncă în iarbă, mormăind:

— Ar fi trebuit să facă ceva încă de la început. Ar fi trebuit să se agite când au văzut cum se umflă peluza, când au simţit că ceva nu e în regulă. Dar, nu, toţi au şovăit – mai ales femeia. A şovăit şi aşa au pierdut toţi.

Autobuzele sosiră şi plecară până la sfârşitul zilei, Marvin şi amicii lui privindu-le în tăcere. Aveau toţi senzaţia că

lumea îi trăda, chiar în clipele acelea, şi poate că-i trăda de ani de zile.

Aveau senzaţia că lumea îi mințea de când se născuseră.

Chiar a doua zi Fred Green apăru cu o pancartă. O bucată de placaj, pătrată, vopsită în verde, pe care scria cu litere roşii, ţipătoare: *Afară din Arcadia cu Cei-care-se-întorc!*

Fred Green nu avea idee unde va duce protestul. Nu era sigur că putea realiza ceva, ce rezultat putea avea. Dar cel puțin nu stătea degeaba. Simțea că aşa se materializează ceea ce îl ținea treaz noaptea, ceea ce-i alunga somnul şi îl făcea să înceapă ziua sleit de puteri.

Pe moment, asta i se părea cea mai bună soluție, indiferent de consecințe.

Agentul Bellamy stătea la masă, picior peste picior, descheiat la haină şi cu nodul cravatei de mătase mai jos decât s-ar fi cuvenit. Era prima dată când Harold îl vedea cât de cât relaxat. Nu era foarte sigur dacă Bellamy îi era simpatic, dar bănuia că, dacă până acum nu ajunsese să-l urască, rămânea valabilă cealaltă variantă. Cam aşa se întâmpla de fiecare dată.

Ținând ţigara între degete, Harold sorbi cu zgomot sucul de alune fierte şi îşi feri fața de firul de fum alb. Mestecă alunele, îşi şterse de pantaloni degetele umede de la sucul sărat – dat fiind că Lucille nu era de față ca să-l certe – şi, când se simți în stare, trase adânc din ţigară şi scoase fumul pe nări fără să tuşească – în ultima vreme, trebuia să se întrebuințeze serios ca să nu tuşească, dar important e că reuşea.

De când se întâmplaseră atâtea lucruri în Arcadia, aceasta era una dintre puținele ocazii în care agentul Bellamy putea vorbi cu Harold între patru ochi. Harold rareori putea fi convins să stea departe de Jacob. „Lucille n-o să mă ierte niciodată dacă Jacob pățeşte ceva”, spusese el cândva.

Uneori însă accepta ca Jacob să stea cu un soldat într-o altă sală – atât timp cât ştia unde este –, îndeajuns pentru ca Bellamy să-i pună câteva întrebări.

— Cum vă simțiți? întrebă agentul, cu carnețelul gata pregătit.

— Sunt viu, răspunse Harold şi scutură țigara într-o scrumieră mică, din metal. Dar cine nu-i viu în ultima vreme? întrebă el şi pufăi din țigară. S-a întors şi Elvis?

— Mă interesez şi vă spun.

Bătrânul chicoti. Bellamy se lăsă pe spătarul scaunului, se aşeză mai bine şi îl privi pe bătrânul sudist cu curiozitate.

— Deci cum vă simțiți?

— Ai jucat vreodată potcoave, Bellamy?

— Nu. Dar am jucat bocce.

— Asta ce mai e?

— E varianta italiană.

Harold înclină din cap.

— Poate că ar trebui să facem o partidă de potcoave. În loc de asta, zise el şi desfăcu brațele ca să arate spre camera mică, cu aerul închis, în care se aflau.

— Cred că se poate, spuse Bellamy zâmbind. Cum vă simțiți?

— Ai mai întrebat.

— Dar nu mi-ați răspuns.

— Ba da, zise Harold şi privi din nou în jur.

Bellamy închise carnețelul şi îl aşeză pe masa dintre el şi bătrân. Lăsă pixul pe carnețel şi le bătu cu palma, uşor, ostentativ, de parcă ar fi vrut să spună: „Suntem numai noi doi aici, Harold. Pe cuvânt. Fără reportofoane, fără camere de luat vederi sau microfoane secrete, nimic din toate astea. Doar un soldat la uşă, care nu te poate auzi şi nici n-ar vrea dacă ar putea. E acolo doar fiindcă aşa a ordonat colonelul Willis”.

Harold termină de mâncat în tăcere castronul cu alune, apoi îşi termină ţigara, în timp ce Bellamy stătea dincolo de masă şi nu spunea nimic, aşteptând doar. Bătrânul îşi mai aprinse o ţigară şi trase adânc, teatral, din ea. Ţinu fumul în plămâni până simţi că se înăbuşă. Apoi îi dădu drumul tuşind, o tuse care se reverberă până când Harold începu să gâfâie, cu fruntea acoperită de broboane de sudoare.

Într-un târziu, după ce Harold încetă să mai tuşească şi îşi reveni, Bellamy întrebă:

— Cum vă simţiţi?

— Se întâmplă din ce în ce mai des.

— Dar nu vreţi să vă facem analizele.

— Nu, mulţumesc, domnule agent. Sunt bătrân, ăsta-i tot necazul. Dar sunt prea ticălos ca să fac un anevrism, ca băiatul ăla. Şi nu sunt chiar atât de prost ca să cred în „boala" asta despre care tot şoptesc soldaţii voştri.

— Sunteţi un om deştept.

Harold trase iar din ţigară.

— Eu cam bănuiesc de ce tuşiţi.

Harold scoase o rotocol de fum, perfect.

— Ar trebui să te iei de mână cu nevastă-mea.

Harold îşi stinse ţigara şi împinse deoparte castronul cu coji de alune. Îşi împreună mâinile pe masă şi le privi, recunoscând cât sunt de bătrâne şi de zbârcite – mai slabe şi mai fragile decât fuseseră vreodată.

— Putem vorbi, Martin Bellamy?

Agentul Bellamy se foi pe scaun. Se îndreptă de spate, gata parcă de o mare încercare.

— Ce vreţi să ştiţi? Formulaţi întrebările, iar eu răspund cât de bine pot. Asta-i tot ce pot să fac.

— Mi se pare corect, domnule agent. Întrebarea numărul unu: Cei-care-se-întorc sunt oameni adevăraţi?

Bellamy nu răspunse imediat. Atenția lui păru că se mută în altă parte, ca şi cum, brusc, i-ar fi apărut o imagine în minte. Apoi răspunse, cât se poate de sigur:

— Aşa par a fi. Mănâncă – chiar mult. Dorm – sporadic, dar dorm. Merg. Vorbesc. Au amintiri. Toate lucrurile pe care le fac oamenii obişnuiți le fac şi ei.

— Sunt ciudați, totuşi.

— Da. Sunt puțin ciudați.

Harold râse scurt.

— Puțin, zise el, înclinând din cap. De când e doar „ciudat" ca oamenii să se întoarcă din morți, domnule agent?

— De câteva luni, răspunse Bellamy calm.

— Întrebarea numărul doi, domnule agent... sau e numărul trei?

— Cred că e numărul trei.

Harold râse sec.

— Eşti vigilent. Nu-i rău.

— Mă străduiesc.

— Aşadar, întrebarea numărul trei... Oamenii, din câte se ştie, n-au avut niciodată obiceiul să se întoarcă din morți. Dacă Cei-care-se-întorc fac asta, mai sunt oameni?

— Puteți fi mai clar? întrebă Bellamy, răstit.

— Ce ți-e şi cu yankeii ăştia, mormăi Harold.

Se foi pe scaun. Simțea cum îi zvâcneşte un picior şi cum îl lasă puterile.

— Suntem numai noi doi aici, spuse Bellamy.

Se aplecă înainte, de parcă ar fi vrut să ia mâinile bătrâne ale lui Harold într-ale lui. Şi, dacă ar fi fost nevoie de aşa ceva, poate că Bellamy ar fi făcut-o. Harold însă era pregătit acum.

— N-ar trebui să fie aici, spuse Harold în cele din urmă. A murit. Fiul meu a murit – 1966. S-a înecat într-un râu. Şi încă ceva!

— Ce anume?

— L-am înmormântat, asta e. Chiar eu i-am găsit cadavrul – fiindcă Dumnezeu nu are milă – şi l-am scos din apă. Era rece ca gheaţa, chiar dacă eram în toiul verii. Am pus mâna pe peşti care erau mai calzi decât el. Era buhăit. Cu o culoare nefirească.

Ochii lui Harold străluceau.

— L-am scos din apă în timp ce toţi ceilalţi stăteau în jurul meu şi plângeau şi-mi spuneau că nu trebuie să-l scot eu. Toţi s-au oferit să mi-l ia din braţe... Dar nu înţelegeau. Eu trebuia să-l scot din râu. Eu trebuia să simt cât era de rece şi de nefiresc. Eu trebuia să ştiu – să mă asigur – că e mort. Şi că nu se va mai întoarce. L-am îngropat. Fiindcă aşa faci cu cei care mor. Îi îngropi. Sapi o groapă şi-i vâri acolo. Asta e tot.

— Fără credinţă în viaţa de apoi?

— Nu, nu, nu. Nu asta vreau să spun. Vreau să spun că trebuie să puneţi capăt la tot ce se petrece!

Harold se întinse şi-l apucă de mâini pe Bellamy. Le strânse până când agentul guvernamental simţi durerea şi, când îşi dădu seama că bătrânul era mai puternic decât părea, încercă să-şi desprindă mâinile. Dar fără folos, Harold îl prinsese ca într-o menghină.

— Toate astea trebuie să se sfârşească pentru totdeauna. Trebuie să se sfârşească odată pentru totdeauna! strigă Harold, cu ochii mari, pătrunzători.

— Înţeleg, răspunse Bellamy cu accentul lui newyorkez, uniform, desprinzându-şi mâinile. Într-adevăr, situaţia e gravă şi confuză.

— N-a mai rămas nimic. Nici sentimente. Nici amintiri. Nimic... Acum, de câte ori mă trezesc, mă gândesc la cum era înainte. Mă gândesc la cum sărbătoream zilele de naştere şi Crăciunul.

Harold chicoti şi îi aruncă o privire jucăuşă lui Bellamy.

— Ai fugărit vreodată o vacă, agent Bellamy? întrebă el, zâmbind.

Bellamy izbucni în râs.

— Nu. Niciodată.

— Am avut parte odată de un Crăciun ploios, când Jacob avea şase ani. Ploua de trei zile. În ziua de Crăciun, drumurile erau atât de proaste, încât aproape toată lumea a rămas acasă, fără să mai meargă în vizită, şi a sărbătorit în familie, mulțumindu-se să ureze prietenilor „Crăciun fericit” la telefon.

Harold se lăsă pe spătarul scaunului şi începu să gesticuleze.

— Aproape de casa noastră era o fermă. Ferma bătrânului Robinson. După moartea lui, am cumpărat pământul de la fiu-său, dar, la vremea aia, avea o păşune mare. Deşi nu avea prea multe vite. Doar câteva. Din doi în doi ani, ducea câte una la abator. Dar, în general, le păstra. Nu dintr-un motiv anume. Din câte ştiu, tatăl lui avusese o cireadă întreagă şi, dacă mă-ntrebi pe mine, cred că nu prea ştia cum să trăiască altfel.

Bellamy încuviință din cap. Nu era sigur unde voia să ajungă Harold, dar îi plăcea să-l asculte.

— Deci a venit Crăciunul. Afară ploua în draci, de parcă Dumnezeu se supărase pe lume. Turna cu găleata. Când potopul era în toi, am auzit un ciocănit la uşă. Cine era? Nimeni altul decât bătrânul Robinson. Cât un munte de mare. Chel ca un nou-născut şi lat în spate ca un halterofil. Cu pieptul cât o canistră de benzină. Stătea în pragul uşii, plin de noroi. „Care-i baiul?”, l-am întrebat eu. „Au scăpat vitele din țarc”, a răspuns el şi a arătat spre gard. Era rupt în locul pe unde ieşiseră vitele. Până să spun ceva, până să-i spun că-l ajut, cineva a țâşnit pe lângă mine. Pe uşă, pe verandă, direct în ploaie şi noroi.

Harold zâmbi larg.

— Jacob? întrebă Bellamy.

— Am vrut să strig după el. Să-l chem înapoi în casă. Pe urmă mi-am zis: „Fie ce-o fi!”. Dar, până să ies pe uşă, Lucille a ţâşnit pe lângă mine aproape la fel de repede ca Jacob – îmbrăcată într-una din cele mai bune rochii. S-a stropit de noroi după nici trei metri de la verandă, iar noi n-am găsit altceva mai bun de făcut – inclusiv bătrânul Robinson – decât să izbucnim în râs.

În sfârşit, mâinile lui Harold se liniştiră.

— Poate că ne săturaserăm de-atâta stat în casă, conchise Harold.

— Şi?

— Şi ce?

— Aţi vârât vitele înapoi?

Harold chicoti.

— Bineînţeles.

Apoi zâmbetul îi pieri de pe faţă şi vocea îi redeveni gravă, tristă, încordată.

— Pe urmă totul s-a sfârşit. Şi, până la urmă, a dispărut, iar acum... acum iată-mă deasupra prăpastiei.

Harold îşi privi lung mâinile. Când vorbi din nou, păru că nu-şi mai stăpâneşte vocea:

— Ce să fac? Mintea îmi spune că nu-i fiul meu. Mintea îmi spune că Jacob a murit – s-a înecat – într-o zi frumoasă de august, în 1966... Dar, când vorbeşte, urechile îmi spun că e al meu. Ochii îmi spun că e al meu, la fel cum era cu atâţia ani în urmă.

Harold lovi cu pumnul în masă.

— Ce mă fac? În unele nopţi, când e linişte şi întuneric peste tot, când toată lumea doarme, el se dă jos din pat şi vine la mine, se întinde lângă mine – cum făcea odată – după un vis urât. Sau, mai rău, uneori îmi pare că vine doar fiindcă are nevoie de mine... vine, se ghemuieşte lângă mine

şi... Dumnezeule... nu mă pot abține şi îl trag spre mine, cum făceam odată. Şi ştii cum mă simt, Bellamy?

— Cum?

— Mă simt mai bine decât m-am simțit vreodată. Mă simt întreg. Împlinit. Ca şi cum viața mea e aşa cum ar trebui să fie.

Harold tuşi şi apoi întrebă:

— Spune-mi, ce să fac?

— Unii se agață de asta.

Harold şovăi, surprins de răspuns.

— Mă schimbă, zise el. Să fiu al naibii dacă nu mă schimbă.

Bobby Wiles

Bobby se pricepuse întotdeauna să ajungă în locuri unde n-ar fi trebuit să ajungă. După felul în care dispărea când era mai mare nevoie de el, tatăl lui prezisese că va ajunge mare magician. Acum Bobby stătea ascuns în biroul colonelului, mai precis în burlanul de aerisire al şcolii, privind la colonel printre stinghii.

Aici nu era nimic de făcut. Doar stătea şi aştepta, neavând unde să plece. Era fericit când găsea câte un loc în care să se furişeze. Şcoala era plină de astfel de locuri. Bobby găsise deja fosta bucătărie. Sperase să găsească şi un cuțit acolo, cu care să se joace, dar nici urmă de aşa ceva. Se furişase şi în centrala de încălzire, prin conducta care venea dinafară.

Acolo însă toate erau ruginite şi stricate, numai bune de aruncat.

Colonelul şedea la birou şi se uita la mai multe computere. Era sătul de Arcadia. Era sătul de Cei-care-se-întorc. Era sătul de toată situaţia asta neobişnuită, care se generalizase în întreaga lume. Înţelegea mai bine decât oricine în ce direcţie o luau lucrurile. Isteria, protestele, toate celelalte. Oamenii de-abia o scoteau la capăt în vremuri normale, când mureau şi rămâneau în morminte.

Chestia asta cu Cei-care-se-întorc, colonelul ştia prea bine, nu putea fi rezolvată pe cale paşnică. Sigur, el, unul, îndeplinea ordinele primite, fiindcă numai aşa îi putea ajuta pe oameni – ca să păstreze ordinea şi încrederea în sistem.

Spre deosebire de alţii, colonelul nu se temea de Cei-care-se-întorc. Mai degrabă se temea de reacţia oamenilor la vederea celor dragi – indiferent dacă-i credeau vii sau nu – alături de ei, respirând, cerând să-şi reia locul în familie.

Colonelul avusese noroc. Când se aflase că tatăl lui era unul dintre Cei-care-se-întorc, Willis fusese întrebat dacă vrea să-l vadă. Refuzase, dar numai fiindcă aşa era bine pentru toată lumea. Nu se cădea să devină subiectiv, să se lase influenţat de amintiri şi de ideea unui viitor alături de cineva al cărui viitor se sfârşise cu ani în urmă.

Situaţia cu Cei-care-se-întorc era contrară mersului firesc al lucrurilor – lumea avea să-şi dea seama de asta cât de curând. Până atunci însă era nevoie de oameni ca el ca să ţină hotărât frâiele în mână.

De aceea înştiinţase Biroul că nu vrea să intre în legătură cu tatăl lui. Dar se îngriji ca el să fie transferat într-unul din centrele mai bune. Acea parte din el, acel mic serviciu făcut unei persoane care putea fi tatăl lui, n-o putea nega.

În ciuda asprimii pe care trebuia s-o arate faţă de ceilalţi, în ciuda măsurilor care trebuia luate, acel mic serviciu nu şi-l

putuse refuza. La urma urmei, chiar ar fi putut fi vorba de tatăl lui.

Pe fiecare ecran din fața colonelului era aceeaşi imagine: o negresă bătrână, solidă, care şedea la un birou, față în față cu un agent spilcuit, cu capul pătrat, pe care-l chema Jenkins. Bobby fusese luat la întrebări de Jenkins, odată. Cu colonelul era altceva.

Bobby respiră încet, încercând să nu facă zgomot când îşi schimbă greutatea de pe un şold pe celălalt. Burlanul de aerisire era subțire şi plin de praf.

Colonelul sorbi din cana de cafea, urmărind discuția dintre Jenkins şi negresa bătrână. Exista şi sunet, dar Bobby era prea departe ca să audă cât de cât ce se spunea pe ecran. Prinse de câteva ori un nume, „Charles", rostit de negresă, lucru ce părea să-l exaspereze pe Jenkins.

Soțul ei, probabil, gândi Bobby.

Colonelul continuă să privească monitoarele. Din când în când, schimba unul, trecând pe imaginea unui negru îmbrăcat într-un costum bine croit. Negrul lucra la un birou. Colonelul îl privi o vreme, apoi se uită din nou la ecranul pe care apărea bătrâna.

Curând, agentul Jenkins se ridică în picioare şi bătu în uşa sălii de interogatorii. Un soldat intră şi o ajută pe bătrână să părăsească încăperea. Jenkins privi în camera de luat vederi, ştiind că Willis se uita, şi îşi arătă frustrarea clătinând din cap.

— Nimic, spuse el îndeajuns de tare ca să-l audă şi Bobby.

Colonelul rămase tăcut. Apăsă pe un buton şi brusc pe toate ecranele apăru agentul negru, îmbrăcat în costumul bine croit, care lucra la birou. Colonelul privi fără să spună nimic, cu fața încordată şi serioasă, până când monotonia îl împinse pe Bobby la somn.

Se trezi în clipa în care soldații îl scoteau din burlan, țipând la el şi bruscându-l. În timp ce era încuiat într-o cameră fără

ferestre, mai apucă să-l vadă pe colonel cum arăta cu degetul spre un soldat tânăr.

— Mişcă, puştiule, spuse unul dintre soldaţi.

— Îmi cer scuze, zise Bobby. Nu mai fac.

— Mişcă, ţi-am spus!

Soldatul era tânăr, blond, cu faţa plină de acnee şi, în ciuda furiei evidente a colonelului, îi zâmbise larg în timp ce-l scotea din birou.

— Mi-aduci aminte de fratele meu, îi spuse soldatul în şoaptă când se mai îndepărtară.

— Cum îl cheamă? întrebă Bobby o clipă mai târziu, curiozitatea fiind punctul lui forte.

— Randy... Nu-ţi face griji. Te apăr eu.

Şi Bobby nu se mai temu ca înainte.

12

Într-o altă viaţă, Lucille ar fi fost bucătar-şef. S-ar fi dus la treabă în fiecare zi cu zâmbetul pe buze. Ar fi venit acasă în fiecare seară mirosind a grăsime şi a tot felul de condimente şi ingrediente. Sigur, ar fi durut-o picioarele. Sigur, ar fi căzut moartă de oboseală. Dar i-ar fi plăcut la nebunie. Fără nici o reţinere.

Acum era în bucătărie, cu masa plină de cratiţe şi tigăi, dar curată în rest, aşteptând să fie gata puiul, al doilea, ce se perpelea în cuptor, clipocind ca valurile ce se sparg de stâncile ascuţite. În salon, membrii familiei Wilson vorbeau şi râdeau, evitând să deschidă televizorul în timp ce luau

prânzul. Şedeau în cerc pe duşumea – Lucille habar nu avea de ce şedeau pe jos când la trei metri de ei era o masă de şase persoane –, cu farfuriile pe genunchi, înfulecând grămezi de orez cu sos, porumb, fasole verde, pui fript şi pâine. Din când în când, se auzea un hohot de râs, urmat de o tăcere prelungă în care fiecare îşi vedea de farfurie.

Continuară aşa până se declarară sătui şi, pe o farfurioară de lângă aragaz, rămaseră doar câteva bucăţele de carne. Lucille le vârî în cuptor, în caz că-i apuca din nou foamea, şi începu să facă ordine prin bucătărie.

I se cam terminau proviziile, nu că i-ar fi displăcut.

— Te pot ajuta cu ceva? întrebă Jim Wilson venind din salon.

Undeva, la etaj, soţia lui se fugărea cu copiii, râzând.

— Nu, mulţumesc, răspunse Lucille, uitându-se într-un dulap şi întocmind în minte o listă de cumpărături. Mă descurc şi singură.

Jim se apropie, văzu grămada de farfurii murdare şi îşi suflecă mânecile.

— Ce vrei să faci? întrebă Lucille, scoţând capul din dulap.

— Să dau o mână de ajutor.

— Lasă-le acolo. Asta-i treaba copiilor, zise ea şi îi dădu uşor peste mână.

— Copiii se joacă.

— Doar nu s-or juca toată ziua. Trebuie să-i înveţi ce înseamnă responsabilitatea.

— Am înţeles, să trăiţi!

Lucille roboti prin bucătărie, ocolindu-l mereu pe cel care se proţăpise în faţa chiuvetei şi nu mai voia să plece de acolo. Chiar dacă-i dăduse dreptate în privinţa educaţiei copiilor, Jim spăla, clătea şi aşeza vasele pe stativ, unul câte unul.

Unul după altul.

Îl spăla. Îl clătea. Îl punea pe stativ.

— Ascultă, dragă, de ce nu le pui pe toate odată în chiuvetă? N-am mai văzut ca cineva să spele vasele unul câte unul.

Jim nu spuse nimic, continuând să facă la fel.

Unul după altul.

Îl spăla. Îl clătea. Îl punea pe stativ.

— În fine, zise Lucille.

Încercă să nu pună această ciudățenie pe seama motivului pentru care Jim se întorsese din mormânt. Chiar dacă erau veri – din câte ştia ea, din păcate nu petrecuse destul timp cu el şi familia lui. Şi asta o făcea să regrete.

Despre Jim cel mai mult îşi amintea că era foarte harnic, cum îşi aminteau şi majoritatea locuitorilor Arcadiei, până când Jim şi ai lui fuseseră omorâți.

Groaznic, ce li se întâmplase. Uneori Lucille aproape că uita crimele acelea. Aproape. Alteori numai asta vedea când se uita la ei. Tocmai de aceea oraşul reacționase față de ei aşa cum o făcuse. Nimănui nu-i place să i se amintească de propriile-i eşecuri, unde a greşit şi ce nu se mai poate îndrepta. Şi tocmai asta le amintea arcadienilor familia Wilson.

Era iarna anului 1963, dacă n-o înşela memoria. Lucille îşi amintea aşa cum orice persoană îşi aminteşte o întâmplare tragică: cu lux de amănunte.

Stătea în bucătărie, unde se lupta cu vasele. Afară era un frig de crăpau pietrele. Se uită pe fereastră şi văzu cum stejarul – fără urmă de frunze – se cutremura de fiecare dată când vântul bătea mai tare.

— Dumnezeule mare! exclamă ea.

Harold ieşise, pe frigul acela, pe întunericul acela, după cumpărături, la o oră atât de târzie – ceea ce era absurd, gândi Lucille. Apoi, de parcă Harold i-ar fi auzit gândul,

văzu farurile maşinii care se îndrepta, nesigură din cauza gheţii, spre casă.

— Poate că ar fi mai bine să stai jos, spuse el după ce intră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, simţind că nu mai are aer.

Vocea lui Harold spunea tot, absolut tot.

— Ţi-am zis să stai jos! se răsti Harold frecându-şi gura şi ţuguindu-şi buzele de parcă ar fi tras din ţigară.

Se aşează la masa din bucătărie. Se ridică în picioare. Se aşează iar.

— Au fost împuşcaţi, zise el într-un târziu, aproape în şoaptă. Toţi. Împuşcaţi mortal. Jim a fost găsit în hol. Cu puşca mai încolo, a încercat să ajungă la ea, dar n-a mai putut. Nu era încărcată, din câte-am auzit, mă îndoiesc că ar mai fi avut timp s-o folosească. Nu voia să ţină puşca încărcată, din cauza copiilor.

Harold se şterse la un ochi.

— Pe Hannah... au găsit-o sub pat. Cred că a fost împuşcată la urmă.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Lucille, privindu-şi mâinile săpunite. Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule, Doamne, Dumnezeule.

Harold scoase un mormăit, semn că-i dădea dreptate.

— Poate că ar fi trebuit să mergem mai des la ei, zise Lucille, plângând.

— Poftim?

— Poate că ar fi trebuit să mergem mai des la ei. Să petrecem mai mult timp împreună. Făceau parte din familia noastră. Ţi-am spus că eram rudă cu Jim. Făceau parte din familia noastră.

Harold nu fusese sigur niciodată dacă era adevărat că Lucille se înrudea cu Jim. Dar nu era ceva care să conteze

prea mult. Dacă aşa credea ea, înseamnă că era adevărat, ceea ce acum îi făcea să sufere şi mai mult.

— Cine i-a omorât?

Harold clătină din cap şi încercă să nu plângă.

— Nu se ştie.

Întrebarea se repetă în Arcadia nu numai în seara aceea, ci ani la rând. Moartea familiei Wilson, tragică, îngrozitoare, avea să aibă o influenţă tainică asupra oraşului Arcadia şi a locului său în lume.

După moartea familiei Wilson, furtişagurile se înmulţiră, unele familii intrară în criză – multe din cauza unor legături extraconjugale. Violenţa se insinuă peste tot, precum mucegaiul, puţin câte puţin, an de an, zdruncinând Arcadia din temelii.

Până ca Jim să termine de spălat vasele după metoda lui ciudată, Lucille îşi definitivă lista de cumpărături. Urcă la etaj, se spălă pe mâini în chiuvetă, se îmbrăcă, îşi luă lista şi poşeta şi se opri în pragul uşii. Când fu sigură că n-a uitat nimic, cu cheile de la maşină în mână, privind vechiul Ford albastru al lui Harold, trase adânc aer în piept şi iar se gândi cât de mult îi displace să şofeze. În plus, rabla lui Harold avea toanele ei, era temperamentală, ca un cal nărăvaş. Pornea numai când voia ea. Frânele scrâşneau. Maşina asta era vie, îi tot repeta Lucille lui Harold. Vie şi plină de dispreţ faţă de femei... poate chiar faţă de oameni în general, inclusiv proprietarul ei.

— Îmi cer scuze pentru deranj, zise Jim Wilson, făcând-o să tresară.

Lucille tot nu se obişnuise cu felul lui de a păşi, uşor, fără zgomot.

Se uită în poşetă. Lista era acolo. Banii erau acolo. Fotografia lui Jacob era acolo. Nu uitase nimic, dar continuă să scormonească prin poşetă, adresându-se întregii familii

Wilson fără să se uite în urmă. Erau toți acolo, în picioare, în spatele ei, ca într-o felicitare de Crăciun. Îi simțea.

— Vorbeşti exact ca toți ceilalți din familia ta, spuse Lucille. E uşor să-ți dai seama de la cine ați moştenit chestia asta cu scuzele, fără nici un motiv. Nici nu vreau să aud.

Apoi Lucille îşi închise poşeta, simțind, totuşi, că ceva nu e în regulă. De parcă s-ar fi adunat nori de furtună.

— Păi, încerc să nu fiu o povară. Şi vreau să-ți spun cât de mult apreciem ajutorul pe care ni-l dai. Vreau să-ți spun cât de recunoscători îți suntem pentru tot ce faci pentru noi.

Lucille se întoarse spre el zâmbind larg.

— Te rog să încui uşa după mine. Spune-i lui Connie că am să vorbesc cu ea după ce mă-ntorc. Am o rețetă de plăcintă pe care aş vrea să i-o dau. Cred că o am... de la strămătuşa Gertrude... Ține-i pe copiii ăştia binecuvântați la etaj. Nu cred să treacă nimeni pe aici, dar pentru orice eventualitate...

— Vom sta cu toții la etaj.

— Şi nu uita...

— Mâncarea e în cuptor, o întrerupse Jim şi salută milităreşte.

— OK, OK, zise Lucille şi se îndreptă cu paşi hotărâți spre Fordul albastru, vechi, al lui Harold, nevrând să privească înapoi ca să nu-i lase s-o vadă cât de înspăimântată e.

Magazinul alimentar era unul dintre ultimele vestigii ale Arcadiei după proiectul de renovare şi ameliorare din 1974 – ultima oară când oraşul beneficiase de o sumă substanțială de bani. Clădirea veche, din cărămidă, era unul dintre ultimele popasuri la marginea de vest a Arcadiei, înainte ca oraşul în sine să se termine într-o şosea pe două benzi, cu câmpuri, copaci şi case izolate de-o parte şi de alta. Se înălța la capătul străzii principale, masivă, impunătoare, ca şi în trecut, când fusese sediul Primăriei.

De fapt, tot ce trebuia să faci era să scoți bannerele şi reclamele plasate strategic şi primăria, decolorată, roasă de timp, ar fi apărut ca o femeie frumoasă cândva, acum, la vârsta senectuții. Într-o zi bună – înainte ca armata să se instaleze în oraş –, magazinul avea cel mult treizeci de clienți. O cifră şi aşa optimistă, fiindcă la socoteală intrau şi bătrânii care intrau doar ca să se uite sau se aşezau în balansoarele de la intrare şi depănau amintiri.

Când începu să urce treptele, Lucille văzu cum se apropie un tânăr ofițer şi îi oferă brațul. Ofițerul i se adresă cu „doamnă" şi se purtă cu răbdare şi blândețe, chiar dacă atâția tineri se îmbulzeau pe lângă ei, ca şi cum alimentele ar fi fost pe sfârşite.

În pragul uşii, un grup de bărbați gălăgioşi voia neapărat să stea jos. Erau Fred Green, Marvin Parker, John Watkins şi alți câțiva. În ultimele săptămâni, Lucille îi văzuse protestând – dacă aşa ceva se putea numi protest – în curtea lui Marvin Parker. O jalnică formă de protest, după părerea ei. Chiar dacă erau o jumătate de duzină, tot nu se hotărâseră asupra unei lozinci ca lumea. Într-una din zile, când se ducea să-i vadă pe Harold şi pe Jacob, îi auzise strigând: „Arcadia pentru cei vii! Nu pentru ce nu ştii!".

Habar nu avea ce voiau să spună cu asta şi probabil că nici ei nu erau prea lămuriți. Strigau aşa fiindcă rima şi, din câte ştiau ei, dacă vrei să protestezi, trebuie s-o faci în rime.

Când ajunse la uşă, ajutată de tânărul ofițer, Lucille se opri în fața lor.

— Ar trebui să vă fie ruşine, zise ea şi îi făcu semn ofițerului că de acolo se descurcă şi singură. Mai mare ruşinea!

Bărbații mormăiră ceva între ei, apoi Fred Green – instigatorul ăsta nenorocit, Fred Green! – ripostă:

— Avem dreptul să stăm jos.

Lucille plescăi din limbă.

— Nu văd legătura, spuse ea.

— Ce legătură? Stăm jos şi discutăm. De-ale noastre.

— N-ar trebui să fiți acolo, pe peluză, şi să strigați lozinca aia tâmpită?

— Pichetăm magazinul, răspunse Fred.

După tonul vocii, Lucille nu-şi dădu seama dacă Fred fusese sarcastic sau grupul lui chiar picheta magazinul. La o privire mai atentă, amicii lui Fred chiar arătau a protestatari: arşi de soare, traşi la față şi epuizați.

— Adică v-ați aşezat în drum? Cum se făcea odată, când persoanele de culoare cereau drepturi egale?

Bărbații priviră unul la altul, simțind că femeia le întinde o capcană, dar neştiind ce şi cum.

— Cum adică? întrebă Fred, cu multă precauție.

— Vreau să ştiu care vă sunt doleanțele. Toți cei care protestează au anumite doleanțe! Când organizați aşa ceva, trebuie să aveți nişte doleanțe.

Un militar se lovi de ea fără intenție. Se scuză, iar Lucille continuă să peroreze:

— Ați făcut ce-ați făcut şi ați tulburat apele. Asta e clar. Dar ce urmează? Care-i platforma voastră? Pe cine reprezentați?

Ochii lui Fred se umplură de lumină. Se îndreptă de spate şi trase adânc, dramatic, aer în piept. Ceilalți se îndreptară şi ei de spate, rămânând ca nişte pietre funerare.

— Îi reprezentăm pe cei vii, răspunse Fred cu o voce plată, uniformă.

Era lozinca Mişcării Celor-vii-cu-adevărat – idioții ăia pe care Lucille şi Harold îi văzuseră la televizor nu cu mult timp în urmă. Cei care, după apariția Celor-care-se-întorc, trecuseră de la războaiele rasiste la integrarea rasială totală. Şi acum uite-l pe Fred Green, marele lor reprezentant.

A înnebunit lumea, gândi Lucille, fără doar şi poate.

Ceilalți inspirară la fel de adânc precum Fred Green – părând că se dilată. Apoi spuseră într-un glas:

— Îi reprezentăm pe cei vii.

— Nu ştiam că cei vii au nevoie de reprezentanți. Dar, oricum, parcă-i o lozincă mai bună decât „Arcadia pentru cei vii! Nu pentru ce nu ştii!”. Ce nu ştii?

Femeia dădu din mână a lehamite.

Fred o măsură din cap până-n picioare, pregătind contraatacul.

— Ce mai face băiatul? întrebă el.

— Bine.

— E tot la şcoală?

— Adică la închisoare. Da.

— Şi Harold? Am auzit că e tot la şcoală.

— La închisoare. Da. E acolo.

Lucille îşi prinse mai bine pe umăr cureaua de la poşetă, în acelaşi timp punându-şi ordine în gânduri.

— Ce vrei să cumperi? întrebă Fred.

Ceilalți înclinară din cap, semn că susțin întrebarea. Stăteau pe balansoare în micul hol de la intrarea în magazin. Patronul magazinului încercase să-l folosească pentru a-i întâmpina pe clienți – cum făceau cei de la Wal-Mart –, dar aproape imediat bătrânii se înfiinţaseră aici, ca să vadă cum intră şi ies cumpărătorii. Apoi, când un angajat uitase din greşeală un balansoar chiar lângă uşă, bătrânii hotărâseră că e mult mai bine să admire priveliştea de jos.

Acum era prea târziu ca să se mai schimbe ceva. Intrarea în magazin – câtă era – le aparținea bătrânilor pricinoşi.

Dacă reuşea cineva să treacă de ei fără nici o problemă, magazinul arăta bine numai pentru cei care nu erau foarte pretenționi. Pe cele câteva intervale erau expuse conserve, şervețele, hârtie igienică şi detergenți. De-a lungul pereților, aproape de ferestre, erau articole de fierărie prinse de cârlige sau de grinzi, de parcă un şopron ar fi explodat undeva şi

toate uneltele ar fi aterizat aici. Patronul – un ins supraponderal, poreclit „Barabulă” dintr-un motiv pe care Lucille nu-l înțelegea – încerca să ofere cât mai mult într-un spațiu extrem de limitat.

În cea mai mare parte nu reuşea, dar încercarea era lăudabilă, gândi Lucille. Magazinul nu era locul în care să găseşti ceva deosebit, dar, de obicei, îți oferea strictul necesar.

— Vreau să cumpăr lucruri de care am nevoie. Dar ce te interesează pe tine?

Fred rânji şi se lăsă pe spătarul balansoarului.

— Hai, Lucille. De ce te superi? Am întrebat şi eu, aşa, din curtoazie. N-am vrut să te ofensez.

— Nu zău!

— Zău.

Fred îşi sprijini cotul de brațul balansoarului şi bărbia în pumn.

— Nu înțeleg de ce trebuie să-ți sară muştarul la o întrebare atât de nevinovată! Doar dacă nu ascunzi pe cineva în casă la tine... Lucille. Familia Wilson a părăsit biserica de ceva vreme. Din câte-am auzit, pastorul a făcut-o scăpată înainte ca soldații să ajungă la ea.

— A făcut-o scăpată? pufni Lucille. Vorbim despre oameni, nu despre animale!

— Oameni? repetă Fred, mijindu-şi ochii de parcă Lucille ar fi dispărut undeva, în ceață. Nu. Îmi pare rău că gândeşti aşa. Au *fost* oameni. Cândva. Cu mult timp în urmă... Nu, nu sunt oameni.

— Adică nu mai sunt oameni de când au fost ucişi?

— Presupun că soldații s-ar bucura să primească un pont despre locul în care se ascunde familia Wilson.

— Cred şi eu, răspunse Lucille dând să intre în magazin. Dar eu, una, nu ştiu nimic despre asta.

Când să-i întoarcă spatele lui Fred Green şi atitudinii lui disprețuitoare, Lucille se opri şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Fred îşi privi amicii.

— Cum adică? Ce s-a întâmplat cu cine?

— Cu tine, Fred. Ce s-a întâmplat cu tine după moartea lui Mary? Cum de-ai ajuns în halul ăsta? Veneați la noi în fiecare duminică. Pentru numele lui Dumnezeu, în ziua aceea l-ai ajutat pe Harold să-l găsească pe Jacob! Ai fost la înmormântarea familiei Wilson împreună cu Mary, ca toți ceilalți. Dar, când a murit ea, parcă ai murit şi tu. Ce s-a întâmplat cu tine? De ce te înverşunezi atât de mult împotriva lor? Împotriva tuturor? Cine-i de vină? Dumnezeu? Tu?

Când văzu că Fred nu răspunde, Lucille trecu pe lângă el şi intră în magazin – repede, ca să se piardă pe intervalele înguste –, lăsându-i pe bătrâni să bârfească, să-şi facă planuri sau să-şi dea cu presupusul. Fred Green o urmări cu privirea. Apoi se ridică, încet, şi ieşi din hol. Avea de făcut ceva extrem de important.

În drum spre casă, Lucille se gândi doar la ce-ar putea face oamenii pentru Cei-care-se-întorc. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru că-i dădea răbdare şi milostenie ca să treacă prin încercarea asta. Îi mulțumi pentru că îndreptase mica familie Wilson spre pragul ei, când aveau mai mare nevoie de ajutor – când avea şi ea mai mare nevoie de ajutor –, fiindcă acum casa ei nu mai era atât de pustie, iar inima n-o mai durea la fel de mult când se întorcea acasă în camioneta veche a lui Harold, cu locul de lângă ea plin de cumpărături, ştiind că o aşteaptă o casă plină de oameni calzi... aşa cum ar fi trebuit întotdeauna.

Maşina ieşi din oraş şi intră pe drumul cu două benzi, străjuit de copaci şi câmpuri întinse. Cândva, discutase cu Harold să se mute în oraş, dar se răzgândiseră chiar înainte

de naşterea lui Jacob. Îi plăcuse ei ideea ca toţi trei să trăiască departe de lume – cât de cât –, ascunşi de câmpuri şi pădure.

Când ajunse acasă, văzu urmele adânci de camion pe peluza din faţă. Urmele lăsate de bocancii soldaţilor erau şi ele foarte clare. Uşa de la intrare atârna în balamale, iar veranda era plină de noroi.

Lucille opri camioneta veche sub stejar şi rămase pe loc, cu motorul în funcţiune şi cabina plină de alimente, lacrimile brăzdându-i obrajii.

— Unde ai fost? întrebă ea cu o voce spartă, ştiind prea bine că, în clipa aceea, numai Dumnezeu o putea auzi.

Samuel Daniels

Samuel Daniels se născuse, crescuse şi învăţase să se roage aici, în Arcadia. Apoi murise. Acum era din nou în Arcadia. Arcadia însă se schimbase. Nu mai era orăşelul uitat de lume. Orăşelul prin care călătorii treceau fără să se oprească sau să şovăie, întrebându-se doar ce fel de viaţă duceau oamenii într-un loc ca acela. Un loc plin de case uniforme, obosite. Un loc cu două staţii de benzină şi numai două intersecţii. Un loc din lemn, pământ şi tablă. Un loc unde oamenii păreau că apăruseră din pădurile mărginite de câmpuri.

Acum, Arcadia nu mai era orăşelul care trebuia ocolit, ci destinaţia, gândi Samuel, privind prin gard şi văzând cum se înşiruie casele spre est. Biserica era departe, tăcută, încă sub

cerul liber. Drumul asfaltat, pe două benzi, care ducea în Arcadia era plin de gropi acum, nu ca înainte, neted, fără dâmburi. În fiecare zi veneau tot mai multe maşini. Şi tot mai puține maşini plecau.

Arcadienii nu mai erau localnici, cugetă el. Arcadia nu mai era orăşelul lor. Erau doar vizitatori, turişti chiar pe pământul lor. Îşi vedeau de traiul zilnic neştiind exact unde se află. Când li se ivea ocazia se adunau – aşa cum se zvonea că şi Cei-care-se-întorc făceau din când în când – şi priveau nemişcați, gravi, contrariați lumea din jur.

Nici măcar pastorul lor, cu toată credința şi înțelegerea întru Domnul, nu era imun. Samuel apelase la el, căutând Cuvântul, căutând alinare şi explicația celor ce se întâmplau în lume, în oraşul lor. Dar pastorul era altfel decât şi-l amintea Samuel. Da, era la fel de solid şi lat în spate – un munte de om –, dar şi el era cu mintea în altă parte. Rămăseseră amândoi în pragul bisericii şi discutaseră despre felul în care Cei-care-se-întorc erau aduşi în Arcadia şi închişi în şcoala care devenea tot mai neîncăpătoare. Şi, în timp ce camioanele treceau pe lângă ei şi îi vedeau pe Cei-care-se-întorc cum se uită afară – încercând să-şi dea seama în ce fel de loc sunt aduşi –, pastorul Peters îi scruta cu privirea de parcă ar fi căutat pe cineva.

— Crezi că trăieşte? întreabă pastorul după o vreme, uitând complet de ceea ce tocmai discuta cu Samuel.

— Cine? întreabă Samuel.

Dar pastorul Peters nu răspunse, ca şi cum nu lui Samuel îi adresase întrebarea.

Arcadia se schimbase, îşi spuse Samuel. Oraşul era înconjurat de garduri şi ziduri, prins ca într-o cuşcă şi izolat de lume, ca un castel. Soldați peste tot. Nu mai era oraşul în care crescuse, orăşelul ghemuit undeva, pe câmp, deschis în toate direcțiile. Arcadia era altceva acum.

Depărtându-se de gard, Samuel strânse Biblia în mâini. Oraşul, împreună cu tot ce era între zidurile lui, se schimbase, fără speranța de a redeveni ce fusese odată.

13

Se anunță că un anumit sculptor francez, mort cândva, fusese găsit acolo după ce Poliția îl căutase peste tot. Sculptorul se căsătorise cu femeia trecută de 50 de ani, care-i oferise adăpost şi se îngrijise ca lumea să-i cunoască opera.

Când fu descoperit, Jean Rideau nu făcu nici o declarație de presă despre motivele dispariției, ceea ce nu-i împiedică pe reporteri să încerce să le afle. Căsuța, aproape o baracă, de la periferia oraşului Rio, în care sculptorul se ascunsese de lume, fu asaltată de reporteri şi polițişti şi, la scurtă vreme, de soldații trimişi să asigure ordinea. Jean şi soția lui reuşiră să rămână acolo aproape o săptămână, datorită unui cordon de polițişti care îi apără de mulțimea ce se îmbulzea în fiecare zi.

Dar foarte curând, polițiştii se văzură copleşiți de mulțimea tot mai numeroasă, drept care celebrul sculptor francez şi soția lui fură scoşi din oraş. Atunci începură şi violențele. În ziua aceea muriră aproape tot atâția „întorşi" pe cât „vii cu adevărat". Carisma lui Jean Rideau şi potențialul operei lui postume îi atrăgeau şi pe unii, şi pe alții.

Dacă e să credem cifrele vehiculate de agenţiile de ştiri, violenţele înregistrate la periferia oraşului Rio se soldară cu câteva sute de victime, majoritatea fiind călcate în picioare de mulţimea speriată de focurile trase de poliţişti. Altele pur şi simplu fură secerate de gloanţe.

După ce spiritele se mai liniştiră, după ce Jean Rideau şi soţia lui părăsiră pe ascuns oraşul – Guvernul francez cerând sus şi tare întoarcerea lor în ţară –, situaţia lor rămase în suspans, dat fiind că, la un moment dat, în toată nebunia aceea, soţia lui Jean primise o lovitură în cap şi acum zăcea în comă, iar lumea îi soma pe amândoi să facă ceva, nici ea nu ştia ce, să arate ce e dincolo, să dezvăluie secretul vieţii de după moarte prin artă.

Jean însă nu voia decât să fie alături de femeia pe care o iubea.

Pastorul şi micuţa lui soţie şedeau pe canapea şi se uitau la televizor, cu spaţiu între ei, suficient să mai încapă şi altcineva. Pastorul sorbea din cafea şi o amesteca din când în când doar ca să audă clinchetul linguriţei lovite de ceaşca din ceramică.

Soţia lui stătea cu spatele drept, cu picioarele vârâte sub ea şi cu mâinile în poală. Arăta foarte demnă, ca o pisică bine educată. Din când în când, îşi mângâia părul fără să ştie de ce.

La televizor, o moderatoare faimoasă le punea întrebări unui preot şi unui om de ştiinţă. Specialitatea omului de ştiinţă nu fusese specificată, dar omul devenise cunoscut în urma unei cărţi scrise despre Cei-care-se-întorc la scurt timp după apariţia lor.

„Când se va sfârşi?”, întrebă moderatoarea, deşi nu era foarte clar cărui interlocutor i se adresa. Poate din modestie sau poate doar fiindcă era dispus să recunoască faptul că nu ştia răspunsul – cel puţin asta gândi pastorul –, preotul păstră tăcerea.

„Curând”, răspunse omul de ştiinţă – numele lui apăru pe burtieră, dar pastorul Peters nu se osteni să-l reţină. Apoi, omul de ştiinţă tăcu şi el, considerând probabil că un singur cuvânt era suficient.

„Ce părere aveţi despre cei care susţin că e nevoie de un răspuns mai nuanţat?”, întrebă moderatoarea, uitându-se mai întâi la spectatorii din platou şi apoi la camerele de luat vederi, semn că se număra şi ea printre cei care doreau un astfel de răspuns.

„Situaţia de faţă nu poate dura la nesfârşit”, zise omul de ştiinţă. „Ca să fiu pe înţelesul tuturor, există o limită până la care oamenii se pot întoarce din morţi.”

— Ce prostie, remarcă soţia pastorului arătând spre televizor. De unde ştie el câţi oameni se pot întoarce?

Femeia îşi frământă mâinile în poală.

— De unde până unde ştie el toate astea? Aici e lucrarea Celui-de-Sus, iar Cel-de-Sus nu are nevoie să ne spună de ce face aşa şi nu altfel!

Pastorul rămase impasibil, uitându-se la televizor. Soţia îi aruncă o privire, dar el nu spuse nimic.

— E absurd, conchise ea.

Pe ecran, preotul interveni şi el, dar cu multă precauţie:

„Cred că, pe moment, cel mai bine e să avem răbdare. Fără să pretindem că ştim mai mult decât ştim. E o atitudine foarte periculoasă.”

— Amin, spuse soţia pastorului.

„De fapt, părintele vrea să spună că aceste evenimente trec dincolo de graniţele religiei”, reveni omul de ştiinţă, îndreptându-şi nodul de la cravată. „Poate că în trecut, când încă mai credeam în fantome şi fantasme, ar fi ţinut de competenţa Bisericii. Acum însă nu mai e cazul de aşa ceva. Nu şi când vine vorba de Cei-care-se-întorc. Aceştia sunt oameni adevăraţi. Palpabili. Nu fantome. Îi putem pipăi. Putem vorbi cu ei, iar ei, la rândul lor, ne pot pipăi, ne pot

răspunde.” Omul de ştiinţă clătină din cap şi se aşează mai bine pe scaun, plin de încredere, convins că totul făcea parte dintr-un plan grandios, universal. „Aceste evenimente sunt de competenţa ştiinţei acum.”

Soţia pastorului se trase spre marginea canapelei, stând şi mai dreaptă.

— Încearcă să agite spiritele, observă pastorul.

— Şi chiar reuşeşte. Nu înţeleg de ce indivizi de teapa ăstuia sunt lăsaţi să vorbească la televizor.

„Ce ziceţi, părinte, de aceste afirmaţii?”, întrebă moderatoarea, aflată acum în mijlocul spectatorilor, cu microfonul într-o mână şi cu mai multe fişe albăstrui în cealaltă. Se oprise lângă un ins înalt şi voinic, îmbrăcat de parcă tocmai ar fi sosit dintr-o călătorie lungă prin ţinuturi reci, neprimitoare.

„Aş zice că, în ultimă instanţă, tot ce ţine de material îşi are rădăcinile în spiritual”, răspunse calm preotul. „Dumnezeu şi supranaturalul sunt rădăcinile din care creşte lumea materială. În pofida tuturor progreselor înregistrate de ştiinţă, în pofida numeroaselor ei discipline şi teorii, a invenţiilor cu care ne uimeşte tehnologia modernă, la întrebările fundamentale – cum a luat fiinţă universul, care este soarta sau scopul umanităţii – ştiinţa tot nu poate răspunde.”

„Dar ce părere are Dumnezeu despre toate astea?”, strigă insul voinic înainte ca spectatorii să aplaude cuvintele preotului. Insul acoperi mâna moderatoarei şi microfonul cu mâna lui uriaşă şi strigă mai departe: „Dacă spuneţi că amărâţii ăştia de oameni de ştiinţă nu ştiu nimic, ce ştiţi dumneavoastră, părinte?”

Pastorul Peters oftă. Îşi duse o mână la tâmplă şi începu s-o frece.

— S-a băgat în gura lupului, zise el. Amândoi s-au băgat.

— Cum adică?

Soția pastorului nu aşteptă răspunsul prea mult.

Pe ecran, atmosfera se însufleți brusc. Voinicul smulsese microfonul din mâna moderatoarei şi acum zbiera că nici preotul şi nici omul de ştiință faimos nu valorau nici cât o ceapă degerată, fiindcă nu făceau decât să promită răspunsuri fără să le spună ceva concret. „Când e vorba de răspunsuri clare, dați din colț în colț!”, urlă el.

Spectatorii aplaudară furtunos, aclamându-l pe insul voinic, iar acesta se lansă într-o tiradă despre cum nimeni – nici oamenii de ştiință, nici bisericile şi nici Guvernul – nu avea un răspuns la marea de „întorşi”, în care Cei-vii-cu-adevărat aveau cât de curând să se înece. „Se mulțumesc să stea comod în fotolii şi să ne spună să aşteptăm cuminți, ca nişte copii, în timp ce strigoii ne dau brânci în groapă unul după altul!”

— Închide-l, spuse pastorul Peters.

— De ce?

— Atunci lasă-l deschis, răspunse el şi se ridică în picioare. Mă duc în birou. Trebuie să scriu o predică.

— Credeam că ai terminat-o.

— Mereu se iveşte câte un subiect.

— Dacă-ți pot fi de ajutor... propuse soția lui închizând televizorul. M-am săturat de prostiile astea. Prefer să-ți dau o mână de ajutor.

Pastorul îşi luă ceaşca de cafea şi şterse măsuța. În ciuda masivității lui, se mişca uşor, chiar dacă lent. Soția lui se ridică şi ea şi bău restul de cafea.

— Tot urmărind emisiunea asta mi-a venit o idee. Ce-ar fi să scrii o predică despre cum oamenii n-ar trebui să se lase duşi de nas de profeții falşi?

Pastorul mormăi un răspuns neutru, care nu-l angaja cu nimic.

— Cred că toată lumea trebuie să înțeleagă că aici nu e vorba de o întâmplare, ci de un plan bine pus la punct. Oamenii trebuie să ştie că viețile lor sunt orânduite.

— Şi dacă mă întreabă care e planul? întrebă pastorul fără să se uite spre soția lui.

Apoi intră liniştit în bucătărie, urmat de soție.

— Le spui adevărul – că nu ştii, dar că eşti sigur că e vorba de un plan. Asta-i partea cea mai importantă. De asta au nevoie oamenii.

— Oamenii s-au săturat să mai aştepte. Asta-i problema pe care o au toți pastorii, preoții, predicatorii, şamanii, vrăjitorii sau cum îi mai cheamă. Oamenii s-au săturat să li se spună că e vorba de un plan când nimeni nu le spune în ce constă el.

Pastorul se întoarse spre soția lui. Părea şi mai mică acum, mică şi plină de slăbiciuni. *Mereu va fi întruchiparea slăbiciunii*, îşi zise el pe neaşteptate. Gândul îl făcu să încremenească, îl blocă, lăsându-l fără cuvinte.

Femeia rămase şi ea pe loc, la fel de tăcută. De când începuse toată tărăşenia asta, soțul ei se schimbase văzând cu ochii. Acum simțea cum între ei se înălțase un obstacol. Despre care pastorul nu voia să-i vorbească. Ceva despre care nu îndrăznea să pomenească în predicile lui.

— Trebuie să mă apuc de lucru, zise el şi dădu să iasă din bucătărie.

Soția îi tăie calea – o floare în fața unui munte. Muntele se opri la picioarele ei, cum făcea întotdeauna.

— Mă mai iubeşti? întrebă ea.

Pastorul o apucă de mână. Apoi se aplecă şi o sărută uşor. Îi prinse fața în mâini şi îşi trecu degetul mare peste buzele ei. O sărută din nou, lung şi apăsat.

— Bineînțeles, răspunse el în şoaptă, spunând adevărul.

Apoi, cu multă blândețe şi afecțiune, o ridică şi o aşează deoparte.

Harold era mai ursuz ca de obicei. Era prea cald ca să facă ceva, doar să moară, gândi el, dacă moartea mai valora ceva acum.

Stătea ghemuit în pat, cu o țigară neaprinsă în gură şi cu fruntea strălucind de un strat gros de sudoare. Afară, pe hol, ventilatoarele huruiau, rotindu-se doar cât să mişte aerul din clădire şi să agite, din când în când, câte o foaie de hârtie rătăcită pe jos.

Îl aştepta pe Jacob să se întoarcă de la baie ca să se ducă şi el. Nu mai era sigur să lase paturile nepăzite. Erau prea mulți oameni acolo care nu aveau unde să doarmă şi, ori de câte ori cineva îşi lăsa patul nesupravegheat, chiar şi pentru o clipă, la întoarcere descoperea că la noapte avea să doarmă pe cimentul gol, sub stele.

Singurele obiecte pe care le puteau avea erau cele pe care nu le scăpau din ochi. Harold era norocos că avea o soție grijulie, care îl vizita regulat şi-i aducea schimburi când trebuia şi mâncare când îi era foame, dar nici asta nu mai era sigur. Autoritățile pur şi simplu nu mai aprobau vizite atât de dese. „Prea mare aglomerație”, motivau ele.

Nu puteau face față numărului din ce în ce mai mare de persoane – Cei-care-se-întorc sau Cei-vii-cu-adevărat –, mai mult de-atât, se temeau că grupuri de protestatari se puteau infiltra în şcoală ca să dea totul peste cap – cum se întâmplase în Utah. Chiar şi acum o parte din ei se retrăseseră în deşert, înarmați, de unde cereau eliberarea celor închişi.

Guvernul însă tot nu ştia ce soluție să adopte în cazul Celor-care-se-întorc, motiv pentru care îi ținea în continuare acolo, efectivele de soldați care-i păzeau făcând imposibilă intervenția micilor grupuri de rebeli. Trecuse o săptămână de când se încheiase armistițiul şi doar prezența presei şi Incidentul de la Rochester îi țineau pe soldați în frâu.

Acum soldații aduceau alimente, iar rebelii – conduşi în exclusivitate de Cei-vii-cu-adevărat – strigau „Libertate şi drepturi egale pentru Cei-care-se-întorc” în timp ce ieşeau de după baricade ca să le preia. Apoi îşi reluau pozițiile şi viața periculoasă pentru care optaseră.

Dar, în ciuda faptului că, prin comparație cu Rochester şi moartea militarilor germani şi a familiei de evrei, aici situația era sub control, Biroul nici nu concepea să o lase să se degradeze. În consecință, nivelul de alertă urcase peste tot, Biroul conducea cu o mână de fier, iar acum Lucille putea veni să-şi vadă soțul şi fiul numai o dată pe săptămână. Cu atâția oameni înghesuiți într-un spațiu mult prea mic, se zvonea că autoritățile intenționau să ofere fiecărei persoane condiții mai bune de trai, ceea ce însemna că, într-un fel sau altul, o parte din ei urmau să fie mutați de acolo – o idee care lui Harold nu-i suna deloc bine.

Întrucât apa era pe sfârşite în Arcadia, consumul ei era redus la minimum. De fapt, totul era raționalizat. Dar, ca şi cum raționalizarea hranei n-ar fi fost de ajuns, raționalizarea apei părea o măsură de-a dreptul draconică.

Deşi nimeni nu murea de sete, persoana care putea face un duş la trei-patru zile se putea considera norocoasă. Curând, locuitorii Arcadiei învățară să-şi păstreze hainele cât mai curate.

La început păruse o banalitate, poate chiar ceva amuzant. Toți zâmbeau şi mâncau cu degetele mici ridicate, cu şervețele de hârtie pe genunchi şi vârâte în gulerul cămăşilor şi, ori de câte ori se vărsa ceva, curățau pata cu gesturi dramatice, pline de importanță. La început, toți se temeau să nu pară lipsiți de bună creştere, se temeau ca noua situație să nu le schimbe personalitatea şi felul în care erau percepuți de ceilalți.

La început aveau demnitate, crezând că starea aceea de necesitate se va sfârşi brusc, că vor merge acasă, că se vor

aşeza pe canapea şi vor urmări la televizor reality-show-ul preferat.

Dar săptămânile trecură una după alta, se făcu o lună – apoi se făcură mai multe – şi nimeni nu era acasă, pe canapea, ca să se uite la televizor. Şi, după prima lună, când cei mai în vârstă dintre deținuți înțeleseră că nu merg acasă şi că lucrurile se înrăutățesc de pe o zi pe alta, începu să le pese din ce în ce mai puțin de cum arată şi ce cred ceilalți despre ei.

Biroul era la fel de nepriceput în a face curat după atâția oameni pe cât era în a le asigura hrana şi apa. În aripa de vest a şcolii, toaletele nu mai puteau fi folosite, dar asta nu-i împiedica pe unii să apeleze la ele în continuare, atât timp cât făceau abstracție de mizeria de acolo.

Altora nici nu le mai păsa. Îşi făceau nevoile oriunde găseau un loc mai ferit. Alții nici nu se mai fereau.

Un lucru însă aveau în comun: o senzație crescândă de frustrare. Cei-care-se-întorc, ca toți ceilalți, nu se sinchiseau prea mult că erau ținuți acolo împotriva voinței lor. Dorința lor cea mai mare era să se întoarcă la cei pe care îi iubiseră sau măcar în lumea vieții. Şi, chiar dacă unii nu ştiau prea bine ce voiau sau unde voiau să fie, erau conştienți că nu se întorseseră doar ca să fie ținuți în Arcadia.

Prin toate ungherele lagărului, Cei-care-se-întorc începeau să bombăne. Să-şi piardă răbdarea.

La o privire mai atentă, se putea anticipa ce avea să se întâmple.

Puțin după ora cinci dimineața, în fiecare zi din ultimele săptămâni, vreo jumătate de duzină din bărbații Arcadiei primiră telefon de la Fred Green. Fără amabilități, fără introduceri sau scuze pentru că-i trezea atât de devreme, doar vocea aspră, răguşită a lui Fred, care striga la ei: „Ne

întâlnim acolo peste o oră! Ia-ți destulă mâncare ca să-ți ajungă toată ziua. Arcadia are nevoie de noi!”.

În primele zile de protest, Fred şi echipa lui păstraseră distanța față de soldați şi poarta pe care intrau autobuzele cu Cei-care-se-întorc. La început nu prea ştiau pe cine să-şi verse năduful: pe guvern sau pe Cei-care-se-întorc?

Da, Cei-care-se-întorc erau ceva oribil, nefiresc, dar oare Guvernul nu era la fel? La urma urmei, Guvernul era cel care făcea legea acum în Arcadia. Guvernul aducea soldați şi agenți, constructori şi câte şi mai câte.

Să protestezi nu era deloc uşor. Era chiar mai greu decât se aşteptaseră. Uneori simțeau cum îi lasă puterile, iar gâtul îi durea de-atâta strigat. Dar, ori de câte ori apărea câte un autobuz cu Cei-care-se-întorc, opintindu-se ca să ajungă la şcoală, Fred şi amicii se înviorau brusc. Ridicau pancartele şi îşi forțau vocea obosită, agitau pancartele, ridicau pumnii şi fluturau din mâini, amenințător.

La vederea autobuzelor pur şi simplu uitau de lozinci. Fiecare rebel striga în legea lui: „Plecați acasă!”, „N-aveți ce căuta aici!”, „Afară din Arcadia!”.

După mai multe zile, Fred şi echipa lui obosiră să tot strige de la distanță. Drept care hotărâră să iasă în calea autobuzelor. Cu grijă, totuşi. Protestau în virtutea dreptului la libera exprimare, în ideea de a arăta lumii că păstrează decența, că sunt adevărați cetățeni, care nu stau deoparte când văd că totul se duce de râpă. Dar nu era deloc în intenția lor să se lase călcați de maşini ca să devină martiri.

Aşadar, rămâneau pe loc până când autobuzele opreau în fața porții şi aşteptau semnalul să poată intra în şcoală. Atunci, Fred şi ai lui traversau repede strada cu pancartele sus, fiecare strigând furios câte ceva şi lovind aerul cu pumnul. Odată, unul dintre ei culese o piatră de pe jos şi o aruncă – deşi, ce-i drept, se asigură mai întâi că nu loveşte pe nimeni.

Cu fiecare zi însă deveneau tot mai curajoşi.

În a doua săptămână, la ghereta de lângă Fred şi susţinătorii lui, se înfiinţară patru soldaţi, în loc de unul, cât fusese la început. Soldaţii rămaseră cu mâinile la spate, încruntaţi, fără să li se mişte un muşchi pe faţă, cu ochii pe protestatari, dar fără să-i provoace în vreun fel.

La sosirea autobuzelor cu Cei-care-se-întorc, soldaţii ieşeau din corpul de gardă şi se aşezau în linie în faţa protestatarilor.

Fred Green şi ceilalţi tratau cu respect această manifestare de autoritate. Îşi strigau textele şi avertismentele, dar aveau grijă să nu-i ameninţe pe soldaţi. Era o formă de nesupunere civică în limitele bunului-simţ.

Trecuse de şase – în ziua care se va dovedi ieşită din comun – când Fred Green opri maşina pe aleea din faţa casei lui Marvin; soarele de-abia urcase pe cer.

— Încă o zi de luptă, anunţă John Watkins.

Aştepta în camioneta lui, cu portiera deschisă şi un picior scos în afară. Asculta radioul, muzica ieşind cu întreruperi, stridentă, din difuzoarele dogite. Un cântec despre o fostă nevastă bună de-aruncat.

— Câte am pierdut? întrebă Fred, pe un ton dur, răstit.

Coborî din camionetă, cu pancarta în mână. Începea ziua prost dispus, iar nu reuşise să doarmă ca lumea şi, cum se întâmplă adesea cu unii oameni, hotărâse că furia era cea mai bună soluţie ca să contracareze tot ce se întâmpla în sufletul lui şi nu înţelegea.

— Ce-i cu tine? întrebă John. Nu te simţi bine?

— N-am nimic, răspunse Fred şi se crispă la faţă, ştergându-şi fruntea – fără să ştie când începuse să asude. Au venit multe autobuze în dimineaţa asta?

— Până acum nici unul, zise Marvin Parker, urmându-l pe Fred.

Fred se întoarse repede, roşu la faţă.

— Ce e, nu ți-e bine? întrebă Marvin.

— Ba da, răspunse Fred printre dinți.

— I-am pus aceeaşi întrebare, spuse John. E schimbat la față.

— Schimbat pe dracu'! strigă Fred. Să trecem la treabă!

Ieşiră în stradă, cum făcuseră şi în celelalte dimineți. Atât făceau acum, doar această nesupunere civică minoră. Pământul lui Fred era năpădit de buruieni, porumbul începea să putrezească. La fabrica de cherestea nu mai călcase de săptămâni întregi.

Nimic din cele vechi nu mai conta. Normalitatea vieții de ani de zile dispăruse, Fred dând vina pe nopțile nedormite, de vină pentru ele fiind Cei-care-se-întorc.

Autobuzele sosiră în cele din urmă şi la fiecare Fred zbieră „Lua-v-ar dracu' de strigoi!". Ceilalți aşteptau semnalul lui. Azi Fred era mai pornit decât de obicei, motiv pentru care şi ei erau mai nervoşi. Zbierau şi mai tare, îşi agitau pancartele cu mai multă convingere şi căutau pietre mai mari cu care să arunce.

Într-un târziu, soldații chemară ajutoare, simțind că lucrurile le scapă de sub control. Unul dintre ei le puse în vedere lui Fred şi celorlalți să se potolească.

— Cei-care-se-întorc să se întoarcă în Iad! replică Fred în gura mare.

Soldatul repetă avertismentul pe un ton şi mai aspru.

— Lua-v-ar dracu' cu tot cu Birou! urlă Fred.

— E ultima oară când vă spun, zise soldatul şi îndreptă spre el un spray paralizant.

— Du-te la dracu' şi tu! strigă Fred, îl scuipă în față şi astfel se alese praful din diplomație.

Marvin Parker alergă în fața unuia dintre autobuze. Era probabil cel mai nebunesc lucru făcut vreodată – iată-l, în mijlocul străzii, țipând, agitându-şi pancarta, refuzând să se dea la o parte. Doi soldați săriră asupra lui şi-l trântiră la

pământ, Marvin însă se dovedi surprinzător de agil pentru un om de vârsta lui şi reuşi să se ridice în picioare. Frânele scrâşniră şi autobuzul cu Cei-care-se-întorc opri brusc în faţa lor.

Fred şi ai lui – aproape o duzină – se repeziră la autobuz şi începură să bată cu pumnii în el, fluturându-şi pancartele, strigând şi înjurând. Soldaţii încercau să-i imobilizeze, să tragă de ei, şovăind să-şi folosească sprayul şi pumnii. La urma urmei, Fred şi gaşca lui fuseseră inofensivi până acum. Soldaţii tot încercau să-şi dea seama ce naiba se întâmpla cu ei azi.

Dar Marvin Parker aplică un croşeu de dreapta în falca unui soldat, lăsându-l lat. Marvin era înalt şi uscăţiv de felul lui, dar făcuse destul box în tinereţe ca să ştie cum se loveşte.

Urmă o învălmăşeală de nedescris, în care toată lumea împărţi pumni şi picioare unde apucă.

Fred simţi cum două braţe puternice îl înşfacă de brâu şi îl ridică de la pământ. Încercă să scape, dar omul îl ţinea prea bine. Atunci începu să se zvârcolească şi, la un moment dat, lovi pe cineva în ceafă cu piciorul. Cel care-l ţinea îi dădu drumul, iar Fred se prăbuşi peste un soldat care imediat îi făcu vânt mai departe.

Cineva striga întruna „Fasciştilor, fasciştilor!”, făcând ca toată vânzoleala să pară şi mai suprarealistă. Cei-care-se-întorc priveau pe geamul autobuzului, neştiind cât să se teamă de tot ce se petrecea sub ochii lor. Pentru cei mai mulţi dintre ei nu era prima oară când vedeau astfel de proteste, ceea ce nu însemna că spectacolul era mai suportabil.

— Nu vă faceţi griji. Tipii ăştia sunt aici de săptămâni întregi... În general sunt inofensivi, le spuse şoferul, încruntându-se.

Fred înjura şi se lupta cu unul dintre soldaţii tineri de care se izbise mai devreme când simţi cum e tras din spate şi auzi vocea lui Marvin Parker:

— Hai, Fred! S-o ştergem de-aici!

Oricât de mult s-ar fi înfierbântat, Fred şi tovarăşii lui nu aveau antrenamentul – şi, mai important, tinereţea – soldaţilor.

Fred se ridică anevoie şi o luă la fugă. Cu toată adrenalina, simţea că nu mai poate. Ce mai, era prea bătrân pentru aşa ceva, iar confruntarea, din păcate, nu fusese ceea ce şi-ar fi dorit. Nu se hotărâse nimic. Nu se rezolvase nimic.

Totul se întâmplase atât de repede şi, fără un rezultat palpabil, nu avea cum altfel să se simtă decât dezamăgit.

Marvin râdea în timp ce fugeau. Era clar că nu împărtăşea nici epuizarea şi nici frustrarea lui Fred. Sudoarea i se scurgea pe tâmplă, dar faţa lui slabă şi lungă era luminată de un zâmbet triumfător.

— I-ha! strigă el. Ce bine a fost!

Fred privi peste umăr ca să vadă dacă soldaţii erau pe urmele lor. Nu erau. Îi doborâseră pe doi dintre amicii lor şi acum îi ţineau acolo, întinşi pe asfalt. Toţi ceilalţi alergau în spatele lui – unii cu mici vânătăi pe obraz, dar, în general, fără răni grave.

Ajunseră la camionetele lor, săriră în ele şi porniră motoarele. Marvin urcă lângă Fred şi apăsă pe accelerator, maşina pornind în trombă de pe aleea din faţa casei lui.

— Poate cred că ne-am învăţat minte, spuse Fred uitându-se în oglinda retrovizoare.

Nu-i urmărea nimeni.

— Înseamnă că nu ştiu ce ne poate pielea, replică Marvin râzând. Mâine o luăm de la capăt!

— Mai vedem, zise Fred, laconic, cu gândul în altă parte. Cred că am găsit ceva mai bun. Ceva care ți-ar plăcea mai mult, dacă tot eşti cel mai în formă dintre noi.

— I-ha! strigă Marvin.

— Te pricepi să tai un gard de sârmă ghimpată?

Pe Harold îl dureau picioarele. Aşa cum stătea pe pat, îşi scoase pantofii şi şosetele şi îşi privi degetele. Ceva nu era în regulă. Îl mâncau şi miroseau urât. Impetigo, cel mai probabil. Le frecă, îşi vârî un deget între ele şi se scărpină până simți că ard şi dă de carne vie.

Sigur impetigo.

— Charles? îl strigă Patricia de pe patul de lângă el, trezindu-se dintr-un vis.

— Da, răspunse Harold, punându-şi şosetele, dar nu şi pantofii.

— Charles, tu eşti?

— Da, eu sunt, zise Harold, se dădu mai aproape şi o bătu uşor pe umăr ca s-o trezească de-a binelea. Hai, sus. Ai visat destul.

— Vai, Charles, spuse ea şi se ridică în capul oaselor, cu o lacrimă care-i brăzda obrazul. A fost groaznic. De-a dreptul. Toată lumea moartă.

— Liniştește-te, zise Harold, se ridică de pe patul lui şi se aşează lângă ea.

Un băiat îmbrăcat în haine ponosite trecu prin dreptul uşii, aruncă o privire înăuntru şi, văzând patul liber, dădu să se suie în el.

— E patul meu, spuse Harold. Ca şi cel de-alături.

— Dar nu se poate să aveți două paturi, domnule.

— Aşa e. Dar paturile astea trei sunt ale familiei mele. Patul ăsta e al meu, iar cel de lângă el e al fiului meu.

Băiatul îi privi pe Harold şi pe negresa bătrână cu ochi bănuitori.

— Doamna e soția dumneavoastră?

— Da.

Băiatul rămase pe loc.

— Charles, Charles, Charles, zise Patricia mângâindu-l uşor pe Harold. Doar ştii cât de mult te iubesc. Cum să nu ştii? Ce mai face Martin?

Negresa se uită la băiatul din pragul uşii.

— Martin, dragule, unde-ai fost? Vino aici, scumpule, să te strâng la piept. Ai fost plecat atâta timp... Hai, vino şi pup-o pe mama ta.

Patricia vorbea rar, uniform, fără un accent distinct, motiv pentru care cuvintele ei sunau şi mai tulburător.

Harold zâmbi şi o apucă de mână. Nu era foarte sigur cât de lucidă era în momentul acela, dar ce mai conta?

— Sunt aici, scumpa mea, zise el şi îi sărută mâna, apoi privi spre băiat. Acum hai, şterge-o de-aici. Dacă ăştia ne ţin închişi aici ca pe nişte animale nu înseamnă că trebuie să ne purtăm ca ele!

Băiatul se răsuci pe călcâie şi o zbughi din uşă, întorcând capul în stânga şi-n dreapta, căutând deja alt pat gol pe care să-l ocupe.

Harold pufni.

— Cum m-am descurcat? întrebă Patricia chicotind uşor.

Harold o strânse de mână.

— Minunat.

Se mută înapoi, pe patul lui – privind din când în când peste umăr ca să fie sigur că nimeni nu intră pe furiş ca să-i ia patul lui Jacob.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Charles.

Harold încercă să zâmbească.

— Vrei o bomboană? întrebă ea, pipăindu-şi buzunarele rochiei. Să văd ce am aici.

— Nu te deranja. N-ai nici o bomboană.

— Ba s-ar putea să am, replică ea şi apoi privi dezamăgită. Nimic, doar buzunare goale.

Harold se întinse pe pat şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Un august nenorocit ca ăsta nu mai avusese de mult.

— N-ai niciodată.

Femeia se dădu mai aproape şi se aşează pe pat, lângă el, gemând.

— Acum sunt iar Marty, spuse Harold.

— Nu te bosumfla. Am să-ţi iau bomboane când mă duc în oraş. Nu-i frumos cum te porţi. Aşa te-am învăţat eu şi tăticul tău? Te porţi ca un copil răzgâiat şi mie nu-mi place asta.

Harold se obişnuise cu ultima ei formă de senilitate. Cea mai mare parte din timp Jacob juca rolul lui Marty. Dar, când şi când, conexiunile din mintea ei o luau mai razna decât de obicei şi, pe neaşteptate, Harold se trezea distribuit în rolul fiului ei – care, după calculele lui, trebuie să fi avut în jur de şapte ani.

Nu că ar fi văzut ceva rău în asta – nici nu avea alternativă. Aşa că închidea ochii – în ciuda temperamentului său dezagreabil – şi o lăsa pe femeie să-l dojenească şi să-l înveţe cum să se poarte mai frumos.

Încercă să se relaxeze, dar nu reuşi fiindcă se gândea tot timpul la Jacob. Trecuse ceva timp de când plecase la baie şi uite că nu mai venea. Îşi spuse că nu are de ce să-şi facă griji. Şi recapitulă toate motivele pentru care n-ar trebui să se frământe atât.

Motive precum faptul că băiatul era plecat de mai puţin timp decât credea el. În zilele din urmă pierduse noţiunea timpului şi, dat fiind că nu mai purta ceas de ani de zile – mai mult stătea pe acasă, nu putea să aprecieze câte minute trecuseră de la plecarea lui Jacob, drept care acum încerca să hotărască dacă, într-adevăr, băiatul întârzia prea mult.

Un semn sigur era că îşi pierdea răbdarea.

Se ridică în capul oaselor şi privi spre uşă, ca şi cum, fixând-o cu privirea, l-ar fi putut face să se întoarcă. Rămase câteva clipe aşa, dar băiatul tot nu apăru.

Chiar dacă făcuse o pauză de cincizeci de ani, Harold tot părinte se simțea. Mintea lui trecu în revistă tot ce i s-ar fi putut întâmpla lui Jacob, ca mintea oricărui părinte. La început îşi imagină că Jacob s-a dus la baie – chiar dacă majoritatea erau stricate, oamenii n-aveau încotro, trebuia să se ducă acolo – şi în drum s-a oprit să stea de vorbă cu cineva. Apoi Harold rescrise scenariul în minte: Jacob a plecat de la baie şi a fost oprit de unul dintre soldați. Soldatul i-a spus să vină cu el. Jacob a protestat, soldatul l-a înşfăcat de mijloc, l-a ridicat şi l-a pus pe umăr – în tot acest timp Jacob a țipat şi a strigat după tatăl lui.

— Nu, zise Harold cu glas tare.

Clătină din cap şi îşi spuse că aşa ceva era exclus. Sau nu?

Ieşi pe hol şi se uită în stânga şi-n dreapta la oamenii care veneau şi plecau. Azi erau mai mulți decât ieri, constată el. Privi înapoi, spre doamna Stone, care dormea pe pat. Apoi privi spre cele două paturi goale.

Dacă pleca, la întoarcere s-ar putea să nu le mai găsească.

Dar imediat îi reveni imaginea cu Jacob purtat pe umăr de soldat şi se hotărî că merită să-şi asume riscul.

Porni repede pe hol cu speranța că nimeni nu va observa din ce sală a ieşit. Se ciocni de mai multe persoane şi se minună de diversitatea celor internați în lagăr. Deşi aproape toți erau americani, păreau că sunt din toate colțurile țării. Harold nu-şi mai amintea când, doar după câțiva paşi, auzise atâtea accente diferite.

Aproape de baie, văzu un soldat care trecea pe acolo. Mergea cu spatele drept şi privirea înainte, de parcă s-ar fi întâmplat chiar în fața lui ceva foarte important.

— Hei! strigă Harold. Hei!

Soldatul – un tânăr roşcat, cu faţa plină de acnee – nu auzi. Harold îl ajunse din urmă şi îl apucă de braţ.

— Ce doriţi? întrebă soldatul pe un ton grăbit.

Pe uniformă scria că-l cheamă Smith.

— Salut, Smith, zise Harold încercând să fie şi amabil şi îngrijorat.

Nu avea rost să fie dezagreabil tocmai acum.

— Îmi cer scuze. N-am avut cum să te opresc altfel.

— Trebuie să mă prezint la raport, domnule. Ce doriţi de la mine?

— Îmi caut fiul.

— Nu sunteţi singurul, replică Smith fără să-şi ascundă iritarea. Vorbiţi cu cei de la Poliţia Militară. Ei vă pot ajuta.

— La naiba! Ce-i aşa greu să mă ajuţi? izbucni Harold şi se îndreptă de spate.

Smith era înalt şi solid, numai muşchi – tinereţea în ipostaza ei cea mai virilă şi reuşită. Se uită chiorâş la bătrân, măsurându-l din creştet şi până-n tălpi.

— Vreau să mă ajute cineva să-l găsesc. S-a dus la baie, cam demult, şi...

— Deci nu l-aţi găsit la baie.

— Păi... spuse Harold şi se opri, dându-şi seama că de mult nu mai reacţionase atât de irațional. Încă n-am ajuns până acolo.

Smith oftă enervat.

— Bine, vezi-ţi de treabă, zise Harold. Îl găsesc eu până la urmă.

Smith nu aşteptă ca Harold să se răzgândească. Se întoarse şi o porni în fugă pe hol, trecând printre grupurile de oameni de parcă nici nu i-ar fi stat în cale.

— Ticălosul dracului! mormăi Harold.

Chiar dacă ştia că Smith nu greşise cu nimic faţă de el, simţea nevoia să-l drăcuiască.

Când ajunse, Jacob tocmai ieşea din baie. Cu hainele şi părul în dezordine, roşu la faţă.

— Jacob, ce s-a întâmplat?

Jacob făcu ochii mari. Îşi vârî cămaşa în pantaloni şi încercă să-şi aranjeze părul.

— Nimic.

Harold se lăsă pe vine şi îi ridică bărbia, privindu-l lung în faţă.

— Te-ai bătut.

— Ei au început.

— Cine?

Jacob ridică din umeri.

— Mai sunt acolo? întrebă Harold uitându-se spre baie.

— Nu. Au plecat.

Harold oftă.

— De la ce v-aţi bătut?

— De la faptul că avem o cameră numai pentru noi.

Harold se ridică şi privi în jur, sperând că băieţii care se luaseră de Jacob mai erau acolo. Era furios că nu fusese de faţă, chiar dacă, într-un fel, era şi mândru că fiul lui se bătuse. (Se mai întâmplase o dată, înainte ca Jacob să împlinească şapte ani, când se luase la bătaie cu băiatul familiei Adam. Atunci Harold fusese de faţă şi chiar el îi despărţise. Şi acum se simţea un pic vinovat că Jacob îl dovedise pe celălalt.)

— Am câştigat, zise Jacob zâmbind.

Harold se întoarse pentru ca băiatul să nu-i vadă zâmbetul larg.

— Hai înapoi. Ne-ajunge aventura de azi.

Din fericire, nu le ocupase nimeni paturile când reveniră în atelierul de pictură. Bătrâna dormea în continuare.

— Mămica vine azi?

— Nu.

— Mâine?

— Nu cred.
— Poimâine?
— Da.
— Adică peste două zile?
— Da.
— OK.

Jacob se urcă în pat şi, în picioare, scoase un creion bont din buzunar şi trase două linii pe perete, deasupra patului.

— Vrei să-ți aducă ceva?
— Te referi la mâncare?
— Mă refer la orice.

Băiatul se gândi o clipă.

— Un creion. Şi nişte hârtie.
— OK, mi se pare rezonabil. Vrei să desenezi ceva?
— Vreau să scriu nişte glume.
— Poftim?
— Pe cele pe care le ştiu, ceilalți le-au auzit deja.
— Aha, făcu Harold şi oftă. Se întâmplă şi la case mai mari.
— Ştii vreuna nouă?

Harold clătină din cap. Era a opta oară când băiatul îi punea întrebarea asta şi tot a opta oară când Harold îi răspundea că nu ştie.

— Marty? zise bătrâna, visând din nou.
— Ce-i cu ea? întrebă Jacob, uitându-se la Patricia.
— E puțin confuză. Se mai întâmplă la bătrânețe.

Jacob o privi lung, apoi îşi privi tatăl şi se întoarse din nou spre femeie.

— Cu mine n-o să se întâmple, spuse Harold.

Asta şi voia să audă băiatul. Se trase spre marginea patului şi îşi lăsă picioarele să atârne, aproape atingând podeaua. Apoi se îndreptă de spate şi rămase cu ochii la grupurile de oameni care se vânzoleau prin fața atelierului, la nesfârşit.

În ultimele săptămâni, agentul Bellamy se arăta tot mai copleşit de situaţia lui, pe care nu mai reuşea s-o înţeleagă. Renunţase la discuţiile cu Harold în căldura sufocantă a clădirii, lipsită de aer condiţionat şi de cea mai firavă boare de vânt, doar cu mirosul greu al prea multelor persoane înghesuite într-un spaţiu prea mic.

Acum discuta cu Harold afară, în timp ce jucau potcoave în căldura sufocantă a lunii august, fără aer condiţionat şi cea mai firavă boare de vânt, doar cu povara umidităţii ce le strângea plămânii ca într-un cleşte.

Progres.

Cu Bellamy se întâmpla ceva, Harold băgase de seamă mai demult. O barbă rară încerca să-şi facă loc pe faţa lui, iar ochii îi arătau neobişnuit de obosiţi şi roşii, ca ochii unuia care tocmai a plâns sau, în cel mai bun caz, a rămas în urmă cu somnul. Harold însă nu era genul de om care să pună întrebări indiscrete.

— Cum mai merge relaţia cu Jacob? întrebă Bellamy.

Întrebarea se sfârşi cu un mic mormăit. Agentul îşi luă avânt şi aruncă potcoava. Potcoava zbură câteva clipe, apoi se izbi de pământ, ratând ţăruşul şi astfel neaducându-i nici un punct.

Nu era un loc prea rău pentru un astfel de joc. O bucată de pământ plat, în spatele şcolii, între aleile pregătite de Birou pentru nou-sosiţi.

Supraaglomeraţia era din nou o problemă, chiar dacă lucrările de extindere, care includeau şi oraşul, erau în toi. În clipa când nou-veniţii se adaptau ritmului de viaţă, când îşi găseau un adăpost în oraş, doar pentru ei – fie un cort ridicat pe o peluză, fie, dacă aveau noroc, o casă rechiziţionată de Birou –, soseau alte autobuze. Atmosfera devenea din ce în ce mai încordată. Situaţia se complica. Cu doar o săptămână în urmă, unul dintre soldaţi se bătuse cu unul dintre „Cei-care-se-întorc”. Nimeni nu fusese în stare

să ofere un răspuns clar asupra motivului – deşi toţi cei întrebaţi erau de acord că cearta pornise de la ceva banal, sigur e că soldatul se alesese cu nasul plin de sânge, iar „întorsul” cu un ochi vânăt.

Unii erau siguri că acesta era doar începutul.

Dar Harold şi agentul Bellamy se fereau să discute astfel de lucruri. Le observau doar şi încercau să le trateze cu detaşare. Jocul cu potcoave le era de mare ajutor.

Adesea, în timpul jocului, vedeau cum sunt aduşi şi Cei-care-se-întorc şi Cei-vii-cu-adevărat, posomorâţi şi speriaţi.

— Merge bine, replică Harold.

Trase din ţigară, se înţepeni pe picioare şi aruncă potcoava. Potcoava lovi ţăruşul din metal.

Sus soarele ardea cu putere, cerul era albastru şi limpede. Îndeajuns de frumos, îşi spunea Harold uneori, ca să-l facă să creadă că el şi tânărul agent erau doar doi amici care încercau să petreacă o după-amiază de vară într-un mod cât mai agreabil. Apoi vântul îşi schimba direcţia şi duhoarea lagărului îi lovea în plin, făcându-i să se gândească la tristeţea locului în care se aflau, la tristeţea întregii lumi.

Veni rândul lui Bellamy. Agentul rată din nou, fără nici un punct. Îşi scoase cravata tocmai când un mic grup alcătuit din Cei-care-se-întorc era condus pe alee de la secţia de procesare a datelor în clădirea şcolii.

— E incredibil ce se întâmplă afară, zise el după trecerea grupului.

— E incredibil ce se întâmplă aici. Cât despre ce se întâmplă afară, aş înţelege mai mult dacă am avea un televizor la care să ne uităm. Ce fel de viaţă e asta dacă te bazezi doar pe bârfe şi zvonuri? întrebă Harold şi trase cu sete din ţigară.

Apoi aruncă potcoava, care aterizâ perfect.

— N-a fost decizia mea, se scuză Bellamy repede, cu viteza specifică newyorkezilor.

Cei doi îşi recuperară potcoavele. Harold conducea cu şapte puncte.

— Colonelul a dat ordin, continuă Bellamy. Dar, la drept vorbind, n-a fost decizia lui. Cei din Washington, aleşii naţiunii, au interzis accesul centrelor la televiziune şi ziare. Eu n-am avut nici un amestec. Ţine de eşaloanele superioare.

— Mda, făcu Harold, îşi culese potcoava de pe jos, se întoarse şi o aruncă din nou.

O aterizare perfectă.

— E şi convenabil, nu? Presupun că acum vei spune că nu e nici vina politicienilor. E a poporului american. La urma urmei, el i-a ales. El i-a pus acolo ca să ia deciziile astea. Tu n-ai nici o legătură. Tu eşti doar o rotiţă dintr-un mecanism mult mai mare.

— Da, răspunse Bellamy pe un ton neutru. Cam aşa ceva.

Aruncă potcoava şi, în sfârşit, nimeri ţăruşul. Scoase, nu foarte convins, un mormăit de satisfacţie.

— Asta miroase a dezastru, spuse Harold, clătinând din cap.

Bellamy rămase tăcut.

— Colonelul ce mai face?

— Bine. Bine.

— Mare păcat de ce i s-a întâmplat. Adică de ce era să i se întâmple.

Harold aruncă potcoava. Din nou perfect. Alte puncte.

— Mda, zise Bellamy. Nu înţeleg cum de-a pătruns şarpele în biroul lui.

Agentul aruncă potcoava şi rată ţinta, în parte fiindcă îi venea să râdă.

Continuară să joace în linişte, trăind sub soare ca restul lumii. Chiar dacă în Arcadia erau mai mulţi oameni decât fuseseră vreodată, mai mulţi oameni decât ar fi vrut agentul Bellamy să vadă şi să consilieze – ceea ce, acum, că domnul

colonel răspundea de securitatea şi conducerea lagărului, era sarcina lui principală –, nu rata nici o întâlnire cu Harold. Cu Jacob renunțase să mai discute.

— Povesteşte-mi despre femeia asta, zise Harold după o vreme.

Aruncă potcoava. O aruncare nici prea bună, nici prea rea.

— Nu înțeleg. Care femeie?

— Bătrâna.

— Încă nu ştiu ce să zic, răspunse Bellamy aruncând potcoava departe de țintă. Am descoperit că sunt o mulțime de femei bătrâne în lumea asta. Şi, conform unei teorii, cu timpul toate femeile ajung bătrâne. E o teorie absolut revoluționară.

Harold izbucni în râs.

Bellamy aruncă potcoava şi pufni cu năduf când văzu că zboară şi mai departe de țăruş. Apoi se duse s-o recupereze fără să mai aştepte rândul lui Harold. Îşi suflecă mânecile. Ciudat, în pofida căldurii şi a umidității, tot nu transpira.

După ce-l privi câteva clipe, Harold i se alătură.

— OK, zise Bellamy. Ce vrei să ştii?

— Mi-ai povestit odată despre mama ta. Cum era?

— Era o femeie foarte cumsecade. Am iubit-o mult. Ce altceva să-ți spun?

— Parcă ziceai că nu s-a întors.

— Aşa e. Mama mea e tot moartă.

Bellamy îşi privi picioarele. Îşi şterse o pată de praf de pe pantaloni şi se uită la potcoavele grele pe care le ținea în mână. Erau murdare. Mâinile lui erau murdare. Apoi văzu că nu era vorba doar de o pată de praf; pantalonii erau plini de praf şi de fire de iarbă. Cum de nu observase până acum?

— A murit încet, adăugă el.

Harold pufăi tăcut din ţigară. Un alt grup alcătuit din Cei-care-se-întorc era condus pe aleea de lângă ei. Toţi se uitară la bătrân şi la agent.

— Alte întrebări? spuse Bellamy într-un târziu.

Se îndreptă de spate – ignorând starea în care i se găsea costumul – şi simţi cum îi înţepeneşte braţul când aruncă potcoava. Din nou departe de ţintă.

John Hamilton

John rămăsese cu cătuşele la mâini între doi soldaţi impunători tot timpul cât se ciondăniseră cei doi inşi din birou.

Negrul îmbrăcat într-un costum bine croit – „Bellamy" îl chema, îşi aminti John brusc – tocmai încheiase discuţia cu el când colonelul Willis intrase în birou cu doi soldaţi voinici care imediat îi puseseră cătuşele. Acum cei trei traversau clădirea spre biroul colonelului de parcă cineva ar fi fost prins copiind la testul de matematică.

— Ce-aveţi cu mine? îl întrebă John pe unul dintre soldaţi.

Soldaţii îl ignorară.

Bellamy ieşi din biroul colonelului repede, cu pieptul scos în faţă.

— Daţi-i drumul, se răsti el la soldaţi.

Soldaţii se privirănedumeriţi.

— Executarea! adăugă Bellamy.

— Ascultaţi ordinul! zise colonelul.

După ce îi scoaseră cătuşele, Bellamy îl ajută să-şi revină şi merse cu el mai departe.

— Sper să ne înţelegem, strigă colonelul înainte ca John şi Bellamy să dea colţul.

Bellamy mormăi ceva în barbă.

— Am greşit cu ceva? întrebă John.

— Nu. Mergi şi nu mai pune întrebări.

Ieşiră din clădire, la lumina soarelui. Oamenii se foiau de colo-colo ca nişte furnici sub nori şi rafale de vânt.

— Ce se întâmplă? Ce-am făcut? întrebă John.

Curând ajunseră în faţa unui soldat înalt şi slab, cu părul roşu şi pistruiat.

— Nu! spuse el cu o voce joasă, aspră, când îi văzu pe Bellamy şi John.

— E ultimul, zise Bellamy. Ai cuvântul meu, Harris.

— Nu dau doi bani pe cuvântul tău, replică Harris. Nu mai putem continua aşa. O să fim prinşi.

— Am fost deja.

— Poftim?

— Am fost prinşi, dar nu se poate dovedi nimic. Aşa că ăsta e ultimul, spuse Bellamy arătând spre John.

— Pot să ştiu şi eu ce se întâmplă? întrebă John.

— Mergi cu Harris, replică Bellamy. Te scoate de aici.

Agentul vârî mâna în buzunar şi scoase un teanc mare de bani.

— E tot ce mi-a rămas, zise el. Îmi place sau nu, ăsta e ultimul.

— La naiba! exclamă Harris.

Era clar că nu voia s-o facă, dar şi mai clar că nu voia să refuze teancul de bani pătat de sudoare.

— Ultimul? întrebă el uitându-se la John.

— Ultimul, răspunse Bellamy, vârându-i banii în mână.

Apoi se întoarse spre John şi îl bătu uşor pe umăr.

— Hai, du-te cu el. Aş fi făcut mai mult dacă aş fi avut timp. Pe moment, tot ce pot face e să te scot de aici. Dacă poţi, încearcă să ajungi în Kentucky. Acolo e mai sigur decât în alte părţi.

Apoi plecă, învăluit de lumina soarelui de vară.

— Ce-a vrut să spună? întrebă John.

— Cred că tocmai ţi-a salvat viaţa, răspunse Harris. Colonelul e convins că ţi se va propune ceva.

— Ce anume? De către cine?

— Cel puţin aşa nu rămâi aici şi ai şanse să supravieţuieşti, zise Harris numărând teancul de bani.

14

Harold şedea pe pat şi îşi privea picioarele, indispus.

La naiba cu luna august.

La naiba cu tusea asta.

Jacob şi Patricia Stone dormeau fiecare în patul lui. Fruntea lui Jacob strălucea de transpiraţie, fruntea bătrânei era uscată – mereu se plângea de frig, chiar dacă umiditatea sufoca totul, ca un prosop ud.

Dinspre fereastra de deasupra patului Harold auzea cum vorbeau şi se mişcau oamenii. Unii erau soldaţi, cei mai mulţi însă erau deţinuţi. Clienţii acestei închisori speciale depăşiseră de mult numărul celor care-i păzeau. Acum, în şcoala aceasta, după calculele lui Harold, erau mii de oameni. Greu să le ţină socoteala.

În fața ferestrei discutau doi inşi, pe şoptite. Harold îşi ținu răsuflarea şi dădu să se ridice în picioare ca să audă mai bine, dar se răzgândi, temându-se ca patul să nu scârțâie. Aşa că doar ciuli urechile, dar nu prinse decât tonul plin de frustrare şi şoapte disparate.

Se foi pe pat. Lăsă picioarele pe podea şi se întinse fără zgomot. Apoi se ridică şi privi spre fereastră, sperând să prindă mai mult – dar afurisitele alea de ventilatoare bâzâiau pe hol ca un stup uriaş de albine.

Îşi strecură în pantofi picioarele care-l mâncau întruna şi o porni prin şcoală.

— Ce s-a întâmplat? se auzi o voce din semiîntuneric.

Era Jacob.

— Ies la o plimbare, răspunse Harold în şoaptă. Rămâi acolo şi odihneşte-te.

— Pot să vin şi eu?

— Mă întorc numaidecât. Tu trebuie să ai grijă de prietena noastră, zise Harold arătând spre Patricia. Nu-i bine să rămână singură. Şi nici tu.

— N-are cum să-şi dea seama.

— Dacă se trezeşte...

— Pot să vin şi eu?

— Nu. Trebuie să rămâi aici.

— Dar de ce?

De afară se auzea zgomotul făcut de vehiculele grele care treceau pe drum, zgomotul făcut de soldați, zăngănitul de arme.

— Marty! zise bătrâna, întinzând brațele. Marty, unde eşti? Marty!

Jacob privi spre ea. Apoi din nou spre tatăl lui. Harold se şterse la gură cu mâna şi îşi umezi buzele. Apoi se bătu peste buzunare, dar nu găsi nici o țigară.

— OK, zise el tuşind uşor. Dacă tot ne-am trezit, putem merge împreună. Ia cu tine lucrurile de care nu te poți lipsi.

Aproape sigur e ultima oară când am dormit aici. Până ne întoarcem noi, rămânem fără adăpost. Fără paturi, mai exact.

— Vai, Charles, zise bătrâna, ridicându-se în capul oaselor şi punându-şi o jachetă subțire.

Nici nu dădură bine colțul, că un grup de oameni intră în atelierul liber acum şi se instală în voie.

Cel mai bun lucru pe care-l făcuse Bellamy pentru Harold, Jacob şi doamna Stone fusese să-i plaseze în atelierul de pictură, mult mai acceptabil decât sălile supraaglomerate. Bellamy şi Harold nu discutaseră despre asta, dar Harold era îndeajuns de isteț ca să ştie cui trebuie să-i fie recunoscător.

Acum, că se îndepărtau de atelier, spre necunoscut, Harold se tot întreba dacă nu cumva îl trădează pe agent.

Era însă prea târziu ca să mai îndrepte lucrurile.

Afară aerul era umed şi încărcat. Spre est, cerul începea să se înroşească. Harold se uită la ceas şi îşi dădu seama că se făcuse dimineață. Stătuse treaz toată noaptea.

Camioane peste tot şi ofițeri care îşi strigau ordinele. Jacob îl prinse de mână. Bătrâna se apropie şi ea de el.

— Ce se-ntâmplă, Marty?

— Nu ştiu, dragă.

Femeia îl luă de braț, tremurând uşor.

— Liniştește-te, îi spuse Harold. Am eu grijă de amândoi.

La apropierea soldatului, Harold văzu cât de tânăr e, chiar şi în lumina difuză a zorilor. Dacă avea 18 ani.

— Veniți cu mine, zise băiatul-soldat.

— De ce? Ce se petrece?

Harold se temu ca nu cumva să fie vorba de o revoltă. În ultimele săptămâni, atmosfera din Arcadia se tensionase şi mai rău. Prea mulți oameni ținuți împotriva voinței lor într-un spațiu mult prea mic. Prea mulți dintre Cei-care-se-întorc voiau să-şi reia viața. Prea mulți dintre Cei-vii-cu-

adevărat se săturaseră să vadă cum Cei-care-se-întorc erau trataţi ca nişte animale, nu ca oameni. Prea mulţi soldaţi prinşi în ceva ce le depăşea puterea de înţelegere. Harold simţea că situaţia putea degenera dintr-o clipă într-alta.

Răbdarea oamenilor avea o limită.

— Vă rog să veniţi cu mine, repetă soldatul. Vă mutăm pe toţi.

— Unde?

— La mai bine.

În clipa aceea, dinspre poartă se auzi un strigăt. Lui Harold i se păru că recunoaşte vocea. Se întoarse într-acolo şi, chiar dacă era ceva distanţă, iar lumina dimineţii era tot difuză, Harold îl văzu pe Fred Green dând piept cu una dintre santinelele din faţa porţii. Ţipa şi arăta cu degetul ca un nebun, atrăgând atenţia tuturor.

— Ce dracu' mai e şi asta? întrebă soldatul de lângă Harold.

— E Fred Green, răspunse el oftând. Caută gâlceavă, ca de obicei.

Apoi dinspre clădirea şcolii se auzi un tropot de paşi. Erau 25-30 de oameni, aprecie Harold, care ieşeau în fugă, strigând ceva, unii îmbrâncindu-i pe soldaţii care le stăteau în drum. Tuşeau şi ţipau. Un nor de fum alb, gros, începu să iasă pe uşă şi pe unele dintre ferestre.

Din spatele grupului, de unde răzbeau fumul şi strigătele, tot mai aproape de uşa prea îngustă pe care toţi se chinuiau să iasă, se auzi o voce înfundată:

— Suntem de partea celor vii!

— Ei, drăcie! exclamă Harold.

Privi înapoi, spre poartă. Soldaţii fugeau de colo-colo, încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Fred Green dispăruse.

Mai mult ca sigur, gândi Harold, asta era opera lui.

Marvin Parker apăru brusc din şcoală, din norul de fum. Purta cizme de cauciuc, mască de gaze şi un tricou pe care era scris AFARĂ DIN ARCADIA, cel mai probabil cu un marker. Marvin aruncă o cutie de tablă, verde, mică, spre uşă. O clipă mai târziu, cutia explodă, împrăştiind un fum alb.

— Suntem de partea celor vii! strigă el din nou, cu vocea uşor distorsionată de masca de gaze.

— Ce se întâmplă? întrebă doamna Stone.

— Vino mai aproape, zise Harold trăgând-o din drumul răzvrătiților.

Tânărul soldat cu care tocmai vorbise se repezise deja spre ei – cu arma pregătită –, strigându-le să se întoarcă în şcoală.

Doi soldați se aruncară asupra lui Marvin Parker. Nici urmă din blândețea cu care l-ar fi tratat pe bătrân în condiții normale. Marvin încercă să-i lovească, reuşi să aplice un pumn, dar cam atât. Soldații îl apucară de picioare şi Marvin se prăbuşi la pământ cât era de lung, scoțând un icnet, înăbuşit, de durere.

Era prea târziu ca să se mai oprească ceva. Toată lumea era pornită. Cei-care-se-întorc nu mai rezistau presiunii. Se săturaseră să fie ținuți aici, departe de cei dragi. Se săturaseră să fie tratați drept Cei-care-se-întorc, şi nu ca nişte oameni normali.

Începură să arunce cu pietre şi sticle. Harold văzu cum un scaun – luat probabil dintr-o clasă – zboară pe sub cerul începutului de dimineață şi aterizează direct în capul unui soldat. Soldatul căzu la pământ, ținându-se de cască.

— Dumnezeule! exclamă doamna Stone.

Reuşiră, toți trei, să se ascundă după un camion din partea cealaltă a curții. În timp ce fugeau, Harold auzi doar strigătele şi înjurăturile. Acum aştepta focurile de armă, aştepta țipetele celor răniți.

Îl luă în braţe pe Jacob şi o trase mai aproape pe doamna Stone. Bătrâna plângea încet şi repeta:

— Doamne, Dumnezeule!

— Ce se-ntâmplă? întrebă Jacob speriat, încălzind gâtul lui Harold cu răsuflarea lui fierbinte.

— Linişteşte-te. Nu ţine mult. Oamenii sunt îngroziţi. Îngroziţi şi frustraţi, răspunse Harold, simţind un nod în gât şi cum încep să-i ardă ochii. Închide ochii şi încearcă să-ţi ţii răsuflarea.

— De ce?

— Fă aşa cum spun eu, fiule, replică Harold cu o voce furioasă doar ca să-şi mascheze frica.

Se uită în jur după un loc în care să-i ducă, un loc în care să fie în siguranţă, dar se temu ca soldaţii să nu-i ia drept răsculaţi. Fiindcă, până la urmă, asta şi era, o răscoală. Ceva ce niciodată nu şi-ar fi închipuit că se poate întâmpla aici, ceva ce se întâmpla numai la televizor, în marile oraşe, unde prea mulţi oameni fuseseră nedreptăţiţi.

Mirosul de gaze lacrimogene deveni din ce în ce mai puternic. Îl usturau ochii, nasul îi curgea şi îl apucase tusea.

— Tăticule, zise Jacob, înspăimântat.

— Linişteşte-te. N-ai de ce să te temi. Se termină repede.

Harold aruncă o privire pe după camionul în spatele căruia se ascundeau. O coloană de fum, groasă, albă ca o floare de nalbă, se înălţa din clădirea şcolii spre cerul dimineţii. Combatanţii se mai domoliseră. Acum se auzea mai ales tusea celor câtorva zeci de oameni. Din când în când, din norul de fum, răzbătea câte un strigăt.

Oamenii ieşeau din fum orbecăind, cu braţele întinse în faţă, şi tuşeau. Soldaţii stăteau la câţiva paşi de nor, lăsând fumul să-i potolească pe răsculaţi.

— Mai e puţin şi se termină, spuse Harold.

Îl zări pe Marvin Parker. Zăcea pe pământ, cu fața în jos. Cineva îi scosese masca de gaze.

Nu arăta deloc aşa cum şi-l amintea Harold. Da, era înalt, palid şi slab, cu ochii încercănați şi părul roşu ca focul, dar parcă era mai dur şi mai distant. Chiar rânji în momentul în care soldații îi legau mâinile la spate.

— Nu s-a terminat, strigă el crispat la față, fioros, cu ochii în lacrimi din cauza gazelor.

— Doamne, Dumnezeule, repetă doamna Stone şi-l strânse tare de braț pe Harold. Ce i-a apucat pe oamenii ăştia?

— Linişteşte-te. Am eu grijă de voi.

Harold căută prin memorie, trecu în revistă tot ce ştia – sau credea că ştie – despre Marvin Parker. Nimic – în afară de faptul că Marvin făcuse puțin box cândva – nu explica acest moment.

— Unde o fi dispărut Fred Green? se întrebă Harold cu voce tare, privind în jur.

Dar nu-l găsi.

Soția pastorului Peters rareori îl deranja după ce acesta se izola în birou. Dacă nu era invitată să-l ajute ca să-şi limpezească un gând, femeia stătea deoparte şi-l lăsa să facă tot ce credea de cuviință ca să-şi scrie predicile. Acum însă la uşă era o bătrână foarte tulburată, care insista să stea de vorbă cu pastorul.

Soția pastorului o conduse pe Lucille prin casă, încet, ținând-o de mână, Lucille sprijinindu-se de femeia mult mai mică decât ea.

— Sunteți atât de drăguță, zise Lucille, mergând mai încet decât ar fi vrut.

În mâna cealaltă ținea strâns Biblia ei veche, îmbrăcată în piele. Foile începeau să se desprindă. Cotorul era rupt. Prima copertă era crăpată şi murdară. Cartea arăta obosită, ca şi stăpâna ei.

— Am nevoie de o binecuvântare, părinte, spuse Lucille după ce se aşează în biroul pastorului, iar soția micuță, fără nume, plecă.

Lucille îşi şterse fruntea cu o batistă şi mângâie coperta Bibliei de parcă asta i-ar fi adus noroc.

— M-am rătăcit, continuă ea. M-am rătăcit şi acum bâjbâi prin hățişul unui suflet care nu găseşte răspunsuri!

Pastorul zâmbi.

— E foarte frumos spus, remarcă el, sperând că tonul nu era tot atât de condescendent pe cât părea.

— E purul adevăr.

Lucille îşi şterse colțul ochilor cu batista şi pufni. Lacrimile urmau cât de curând.

— Ce s-a întâmplat, doamnă Lucille?

— Câte nu s-au întâmplat! răspunse ea, dregându-şi vocea gâtuită. Lumea întreagă şi-a pierdut mințile. Oamenii sunt pur şi simplu ridicați de acasă, ca nişte infractori de drept comun. Mi-au scos uşa din balamale, părinte. Mi-a luat o oră ca s-o repar. Cum să faci aşa ceva? E sfârşitul lumii, părinte! Domnul să ne aibă-n pază!

— Haideți, doamnă Lucille. Niciodată nu mi s-a părut că ați fi genul de om care crede în sfârşitul lumii.

— Nici mie nu mi s-a părut, dar priviți în jur. Priviți cum s-au schimbat lucrurile. E groaznic. Mă face să cred că nu pe Satana trebuie să dăm vina pentru ce ni se întâmplă acum, cel puțin nu aşa cum se spune. Poate că nici n-a intrat în grădină. Poate că Adam şi Eva au luat fructul singuri şi pe urmă s-au gândit să dea vina pe Satana. Aşa ceva nici nu mi-a trecut prin minte până acum. Acum însă, după ce-am văzut unde am ajuns...

Lăsă fraza fără sfârşit.

— Vreți să beți ceva, doamnă Lucille?

— Ce să bei în momente ca astea?... Mda, cred că ar merge un pahar cu ceai.

Pastorul bătu din palmele lui late.

— Aşa mai merge.

Când se întoarse cu ceaiul, pastorul o găsi mult mai calmă. În sfârşit renunțase la Biblie, lăsând-o pe măsuța de lângă scaunul ei. Acum stătea cu mâinile în poală şi avea ochii mai puțin umflați şi mai puțin roşii.

— Poftiți.

— Mulțumesc, zise ea şi sorbi din pahar. Cum o mai duce soția? Mi s-a părut cam abătută.

— E şi ea îngrijorată de ce se întâmplă, atâta tot.

— Are şi de ce să fie îngrijorată.

— Cum ar fi sfârşitul lumii? întrebă pastorul zâmbind.

Lucille oftă.

— Stau închişi acolo de săptămâni întregi.

Pastorul încuviință din cap.

— Sper că ați putut să-i vizitați...

— La început îi vizitam în fiecare zi. Le duceam mâncare, le spălam hainele, mă asiguram ca fiul meu să ştie că mama lui îl iubeşte şi nu l-a uitat. Era rău, dar suportabil. Acum însă... acum e pur şi simplu oribil.

— Am auzit că vizitele nu mai sunt permise.

— Aşa e. De când au preluat controlul întregului oraş. Nu mi-am închipuit că autoritățile pot izola un oraş întreg. În viața mea nu mi-am închipuit că se poate ajunge la aşa ceva. Dar nu cred că, dacă nu-ți poți închipui un lucru, lucrul acela nu se poate întâmpla – aceasta-i greşeala solipsistului! Adevărul gol-goluț e în fața noastră. Tot ce trebuie să facem e să deschidem uşa şi iată-l, întreg, tot ce nu ne putem închipui, în fața noastră, ne aplecăm şi dăm mâna cu el...

Pastorul se aplecă spre ea.

— După cum vorbiți, s-ar părea că e vina dumneavoastră, doamnă Lucille.

— Cum să fie vina mea? Ce-am făcut eu ca să se ajungă la situația de față? Eu am făcut lumea așa cum este? Eu i-am făcut pe oameni mici și temători? Eu i-am făcut pe oameni geloși, violenți și invidioși? Eu am făcut toate astea? Eu?

Lucille tremura din nou. Pastorul Peters se întinse și o bătu ușor pe mână.

— Bineînțeles că nu... Când ați vorbit ultima oară cu Harold și cu Jacob? Cum se mai simt?

— Cum se mai simt? Ca niște deținuți. Cum altfel?

Lucille se șterse la ochi și aruncă Biblia pe podea, se ridică în picioare și începu să se plimbe cu pași mari prin fața pastorului.

— Trebuie să fie ceva gândit dinainte. Trebuie să fie un plan. Nu-i așa, părinte?

— Sper, răspunse pastorul prudent.

Lucille pufni.

— Mda, tinerii predicatori. Nu v-a învățat nimeni că trebuie să-i dați turmei iluzia că aveți toate răspunsurile?

Pastorul izbucni în râs.

— În ultima vreme am renunțat la toate iluziile.

— Pur și simplu nu știu ce să mai fac.

— Lucrurile se vor schimba. De asta sunt absolut sigur. Dar cum va veni schimbarea și în ce va consta ea e mai presus de orice înțelegere.

Lucille luă Biblia de pe podea.

— Și atunci ce facem? întrebă ea.

— Facem ce putem.

Lucille rămase multă vreme așa, fără să spună nimic. Se uită la Biblie și se gândi la ce spusese pastorul și la ce însemna, pentru ea, „să facă ce poate”. Fusese întotdeauna genul de om care face ce i se spune, iar Biblia se pricepuse cel mai bine să-i spună ce să facă în situațiile cu care se confruntase în viață. Îi spusese cum să se poarte la vârsta copilăriei. Îi spusese cum să se poarte când își luase adio de

la copilărie şi începuse să se împlinească, în adolescenţă. Sigur, uneori o ascultase doar pe jumătate, făcând nişte lucruri care, deşi nu erau explicit interzise de Biblie, se înţelegea că sunt dezaprobate. Dar erau alte timpuri şi, una peste alta, Lucille nu greşise grav faţă de nimeni, nici faţă de ea însăşi.

După nuntă, Biblia îi rămăsese la îndemână, la fel de plină de răspunsuri. Despre cum să fii o soţie bună, deşi în privinţa asta fusese mai selectivă. Unele reguli, sau părţi din ele, care se refereau la soţi, nu mai aveau sens în ziua de azi. La drept vorbind, gândea Lucille, probabil că nu avuseseră prea mult sens nici pe timpul Bibliei. Şi, dacă s-ar fi purtat cum se purtau femeile acelea din Biblie... hm, poate că acum lumea ar fi fost altfel, iar Harold, foarte probabil, de prea multă băutură, mâncare şi fumat, ar fi murit demult şi n-ar fi fost aici ca să vadă miracolul fiului întors din morţi.

Jacob. La el se reducea totul. Pentru el vărsa atâtea lacrimi. Acum îi ucideau pe Cei-care-se-întorc. Îi ucideau ca să scape de ei.

Nu peste tot, dar important era că se întâmplă.

De mai bine de o săptămână numai despre asta se vorbea la televizor. Unele ţări – notorii pentru brutalitatea lor – începuseră să-i ucidă fără să mai stea la discuţii. Să-i ucidă şi să le ardă cadavrele, de parcă ar fost bolnavi, suferind de o boală contagioasă. În fiecare seară se transmiteau tot mai multe imagini şi reportaje, la televizor şi online.

Nu mai departe decât azi-dimineaţă, Lucille coborâse în salon – zgomotul paşilor ei singuratici rătăcind prin casa întunecată, pustie – şi găsise televizorul deschis, şoptind spre camera goală. Nu-şi aducea aminte să-l fi lăsat deschis. Era sigură că-l închisese înainte să meargă la culcare. Dar admitea şi că ar fi putut greşi. Avea 73 de ani, deci a crede că ai închis ceva când de fapt n-ai închis era de înţeles.

Era încă devreme şi un negru chel, cu o mustață subțire, impecabilă, mormăia ceva nedesluşit. Dincolo de el, în studio, Lucille văzu mai mulți oameni care îşi făceau de lucru. Păreau tineri, toți purtau cămăşi albe şi cravate în culori închise. Erau, probabil, noile speranțe, gândi Lucille. Toți dorindu-şi să vină cât mai curând ziua în care vor ieşi din fundal ca să-i ia locul chelului.

Mări volumul şi se aşează pe canapea ca să asculte ce are de spus omul, chiar dacă ştia că n-o să-i placă ce aude.

„Bună dimineața", zise crainicul, părând că revine la începutul unui ciclu în care era blocat. „Principala ştire a zilei vine din România, unde Guvernul a hotărât ca Celor-care-se-întorc să nu li se acorde drepturile cetățeneşti. Cei-care-se-întorc sunt considerați «unici» şi, prin urmare, nu pot beneficia de protecție, ca restul populației."

Lucille oftă. Ce altceva putea face?

Imaginea se schimbă, înfățişând ceea ce Lucille bănui că e România. Un „întors" palid şi supt la față era scos din casă de doi soldați. Soldații erau bărbieriți proaspăt şi slabi, aproape adolescenți, cu un mers stângaci, de parcă ar fi fost prea tineri ca să înțeleagă pe deplin cum le funcționează corpul.

— Soarta copiilor… zise Lucille spre casa goală.

Simți cum i se strânge inima în clipa în care gândul la familia Wilson, la Jacob şi Harold năvăli peste ea, umplând casa goală. Mâinile începură să-i tremure, iar televizorul se acoperi de ceață. Durerea bruscă o tulbură peste măsură, apoi simți cum lacrimile o iau la vale, adunându-se în colțurile gurii.

Cândva – nu-şi mai aducea aminte când – îşi propusese să nu mai plângă din cauza asta. Era prea bătrână ca să mai plângă. Exista un moment în viață dincolo de care nu mai puteai vărsa lacrimi. Ea însă îşi păstra sensibilitatea şi n-o deranja să plângă – poate că petrecuse prea mulți ani

alături de Harold, pe care niciodată nu-l văzuse plângând. Nici măcar o dată.

Acum însă era prea târziu. Plângea şi n-avea cum să se oprească şi, pentru prima oară după atâția ani, simțea că trăieşte cu adevărat.

Crainicul continuă să vorbească pe imaginea insului care era încătuşat şi urcat într-un camion militar, alături de alți „întorşi". „Nici o reacție din partea NATO, ONU sau a Biroului Celor-care-se-întorc la inițiativa României, dar, deşi comentariile oficiale ale altor guverne sunt lapidare, opiniile sunt împărțite, unele declarându-se în favoarea inițiativei României, altele susținând că hotărârea Guvernului român încalcă drepturile fundamentale ale omului."

Lucille clătină din cap, cu fața udă de lacrimi.

— Soarta copiilor... repetă ea.

Măsura nu se limita la „celelalte țări". Deloc. Se întâmpla şi aici, în America. Descreierații ăia din Mişcarea Celor-vii-cu-adevărat câştigaseră o mulțime de adepți, întemeiaseră filiale în toată țara. De cele mai multe ori nu făceau decât să se manifeste vocal. Dar, din când în când, se descoperea câte un cadavru şi un grup sau altul îşi asuma responsabilitatea în „numele cauzei celor vii".

Se întâmplase şi în Arcadia, deşi nimeni nu voia să vorbească despre asta. Un „întors" străin găsit mort într-un şanț de-a lungul şoselei. Ucis de un glonț tras dintr-o carabină.

Pe zi ce trecea, totul părea să se ducă de râpă, iar Lucille nu se gândea decât la Jacob.

Sărmanul, sărmanul Jacob.

După plecarea lui Lucille şi după ce soția lui în sfârşit adormi, pastorul Peters rămase singur în birou şi reciti scrisoarea primită de la Biroul Celor-care-se-întorc.

În interesul siguranței publice, Elizabeth Pinch şi toți ceilalți „întorşi" din zona aceea a statului Mississippi erau

ținuți în închisoarea din Meridian. Scrisoarea oferea foarte puține detalii. Îl asigura pe pastor că Cei-care-se-întorc sunt tratați potrivit situației create şi că toate drepturile le sunt respectate în mod expres. Tonul era oficial, neutru, tipic funcționăresc.

În casă domnea liniştea. Se auzea doar mişcarea greoaie, ritmică a pendulei din capătul holului. Un cadou din partea socrului – un cadou făcut cu doar câteva luni înainte să cadă răpus de cancer. Soția lui crescuse cu sunetul acelui ceas impunător, care îi veghease nopțile copilăriei cu ticăitul lui ritmic. La începutul căsniciei lor, soției îi lipsise atât de mult sunetul ceasului, încât până la urmă cumpăraseră un metronom ca să măsoare timpul şi s-o facă să doarmă.

Pastorul ieşi pe hol şi se opri în fața ceasului. Era înalt de aproape doi metri şi avea tot felul de ornamente. Pendula era cât pumnul de mare. Se mişca de la stânga la dreapta atât de regulat, de parcă ceasul ar fi fost terminat de curând şi n-ar fi avut mai bine de o sută de ani.

Era singura amintire din partea familiei ei. După moartea tatălui, dusese o luptă aprigă cu surorile şi fratele ei – nu cum să acopere costurile înmormântării, nu cum să-şi împartă casa părintească, pământul sau puținele economii, ci ca să ia ceasul. Chiar şi acum relația dintre ea, surorile şi fratele ei era încordată din cauza ceasului.

Dar unde era tatăl ei acum? se întrebă pastorul Peters.

Observase că, de când începuseră să apară Cei-care-se-întorc, soția lui se îngrijea şi mai mult de ceas. Mirosea a ulei şi a lac proaspăt.

Pastorul lăsă ceasul şi merse mai departe. Intră în salon şi privi lucrurile o vreme, amintindu-şi de unde le au.

Masa din mijlocul camerei o găsiseră în timp ce veneau din Mississippi. Canapeaua o aleseseră în Wilmington, unde vizitau o biserică. Nu chiar din Tennessee, dar era unul dintre puținele obiecte care le plăcuseră la amândoi. Avea

un model albastru cu alb – „Albastru de Carolina!”, exclamase vânzătorul cu mândrie –, iar garnitura pernuțelor alterna, când albastru, când alb. Brațele se curbau în exterior, iar pernele erau mari, moi şi multe.

Canapeaua era exact opusul mesei pe care o cumpăraseră în Tennessee. Pastorului nu-i plăcuse de la bun început. Era prea subțire, lemnul era prea închis la culoare şi nu avea nici un fel de ornamentații. Pur şi simplu nu merita banii.

Pastorul Peters se plimbă prin salon culegând cărțile pe care le găsea, teancuri, în locurile cele mai nepotrivite. O făcu încet, cu grijă, ştergând de praf fiecare carte şi vârând-o la locul ei, în bibliotecă. Din când în când, deschidea câte una şi îşi strecura un deget între foi, îl freca de hârtie, luându-i mirosul şi textura, de parcă era ultima carte pe care o vedea, de parcă inevitabilul marş al timpului ar fi ajuns la sfârşit.

Pastorul continuă aşa multă vreme, cu gândul în altă parte. Îşi dădu seama cât era de târziu de-abia după ce greierii începură să se liniştească şi, undeva, departe în lume, auzi cum latră un câine la soarele ce stătea să răsară.

Aşteptase prea mult.

Dar, în ciuda greşelii – în ciuda fricii –, se mişca încet, fără zgomot, prin casă.

Mai întâi se întoarse în birou şi luă scrisoarea de la Biroul pentru Cei-care-se-întorc. Apoi îşi luă carnetul şi, da, Biblia. Le vârî în rucsacul pe care soția i-l cumpărase de Crăciun.

Apoi scoase geanta de voiaj cu schimburi din spatele mesei pe care era aşezat computerul. O pregătise cu doar o zi în urmă – soția lui se ocupa de rufe. Ar fi observat absența lor din şifonier dacă le-ar fi împachetat prea devreme. Pastorul voia să plece fără să creeze prea multe probleme, chiar dacă gestul lui părea laş.

Ieşi pe furiş din casă şi puse geanta de voiaj şi rucsacul pe bancheta din spate a maşinii. Soarele îşi ocupa locul pe cer. Se înălțase deja deasupra copacilor şi urca tot mai repede.

Reveni în casă şi intră încet în dormitor. Soția lui dormea ghemuită în mijlocul patului.

Asta o va face să sufere mult, gândi el.

Se va trezi curând. Mereu se trezea devreme. Lăsă un bilețel pe noptieră şi se gândi dacă s-o sărute.

Se hotărî să n-o facă şi ieşi din dormitor.

Femeia se trezi în casa pustie. Pe hol, ceasul cu pendulă îşi vedea de treabă. Soarele împungea obloanele. Se anunța deja o dimineață caldă. Şi o zi toridă, gândi ea.

Îşi strigă soțul, dar acesta nu-i răspunse.

Trebuie să fi adormit din nou în biroul lui, îşi spuse ea. În ultima vreme i se întâmpla tot mai des, motiv de îngrijorare pentru ea. Dădu să-l strige din nou, dar văzu biletul pe noptieră, cu numele ei, scris simplu, fără înfloriturі.

Soțul ei nu era genul care să lase bilețele.

Nu plânse după ce-l citi. Doar îşi drese glasul, ca şi cum ar fi vrut să răspundă cuvintelor. Apoi rămase nemişcată, ascultându-şi respirația şi bătăile inimii mecanice a ceasului cu pendulă din hol. Se gândi la tatăl ei. Avea ochii plini de lacrimi, dar tot nu voia să plângă.

Cuvintele erau învălmăşite, îndepărtate, părând că se înalță încet printr-o ceață deasă. Dar reuşi să le citească din nou: „Te iubesc”. Apoi, dedesubt, soțul ei scrisese: „Dar trebuie să ştiu”.

Jim Wilson

Jim nu înțelegea nimic. Nici ce făceau soldații, nici rolul jucat de Fred Green în tot ce se întâmpla acolo. Din câte îşi amintea el, Fred Green fusese întotdeauna un tip simpatic. E-adevărat, nu-i legase ceea ce se cheamă o prietenie la toartă, dar asta doar fiindcă nu lucraseră împreună şi îşi petrecuseră vremea în anturaje diferite. Pur şi simplu nu avuseseră timp să fie prieteni, gândi Jim. Dar ce legătură avea asta cu situația de față?

Era deținut acum. Fusese luat, împreună cu familia, sub amenințarea armelor, iar Fred Green văzuse tot. Îşi oprise camioneta veche în spatele soldaților şi rămăsese acolo, în cabină, în timp ce Jim, Connie şi copiii lor erau scoşi din casă în cătuşe.

De ce se schimbase Fred atât de mult? Întrebarea îl frământă toată noaptea. Dacă s-ar fi străduit să găsească răspunsul la întrebare, poate că acum n-ar mai fi fost închişi.

Jim stătea în şcoala supraaglomerată, cu familia strânsă în jurul lui, aşteptând la rând să primească prânzul care nu va reuşi să-i sature, ca întotdeauna.

— Ce s-o fi întâmplat cu el? îşi întreabă el soția.

Îi pusese aceeaşi întrebare şi înainte, dar răspunsurile primite nu-l ajutaseră să rezolve enigma, iar Jim ajunsese să creadă că o enigmă – chiar şi una întunecată precum Fred Green – era, totuşi, o soluție la îndemână ca să nu se mai gândească la ce se întâmpla cu familia lui.

— N-a fost întotdeauna aşa.

— Cine? întreabă Connie şi o şterse la gură pe Hannah, care mesteca mereu câte ceva de când fuseseră arestați... reținuți... nu ştia care era cuvântul cel mai potrivit.

Frica se manifesta în cele mai ciudate feluri, Connie ştia prea bine.

— Eşti prea mare ca să te porți ca o mucoasă, îşi apostrofă ea fiica.

Din fericire, Tommy le dădea mai puține dureri de cap. Încă nu-i trecuse frica pe care o simțise când fuseseră luați pe sus din casa familiei Hargrave. Şi nici nu avea energia să se poarte altfel decât îi cereau părinții. În cea mai mare parte a timpului stătea liniştit, fără să vorbească prea mult, părând să fie cu gândul în altă parte.

— Nu cred că era aşa, insistă Jim. Ce s-a schimbat? S-a schimbat? Sau ne-am schimbat noi? Pare periculos.

— Despre cine vorbim? întreabă Connie, frustrată.

— Despre Fred. Fred Green.

— Am auzit că soția lui a murit, zise Connie apăsat. Am auzit că asta l-a dat peste cap.

Jim încearcă să se concentreze. În cele din urmă, îşi aminti câte ceva despre soția lui Fred. Era cântăreață, şi încă una foarte bună. Era înaltă şi zveltă, ca o pasăre de o frumusețe rară.

Apoi Jim îşi privi familia cu luare aminte şi deveni brusc conştient de ce sunt soția şi copiii lui, de ce înseamnă ei, de ce înseamnă unii pentru alții.

— Se mai întâmplă, ce să-i faci, spuse el, se aplecă şi îşi sărută soția, ținându-şi răsuflarea de parcă ar fi putut păstra şi clipa aceea, de parcă sărutul i-ar fi putut apăra soția şi copiii şi tot ce iubea de tot ce era rău, i-ar fi putut ține alături de el pentru totdeauna.

— Asta pentru ce e? întreabă Connie când, într-un târziu, buzele li se despărțiră.

Era roşie la față şi puțin amețită, cum se simțea când erau mai tineri, iar săruturile încă erau ceva nou pentru ei.

— Pentru tot ce nu ştiu să exprim în cuvinte.

15

Harold nu îndrăznea să recunoască faptul că îi era simpatic soldatul, dar era dispus să-i recunoască anumite merite sau, dacă nu merite, cel puțin ceva ce-i aducea aminte de propria-i tinerețe. Într-o lume în care morții nu rămâneau morți, orice îți amintea de tinerețe era o binecuvântare.

Era acelaşi soldat pe care-l întâlnise în dimineața răscoalei – cu mai bine de o săptămână în urmă – şi asta îi legase. După ce se potoliseră spiritele în ziua aceea, paradoxal, nimeni nu fusese rănit prea grav. Doar porția inevitabilă de zgârieturi şi vânătăi, după ce soldații dăduseră de pământ cu răsculații. O persoană, din câte auzise Harold, fusese dusă la spital în urma reacției alergice la gazele lacrimogene. Dar şi ea îşi revenise.

Totul părea departe acum, ca şi cum s-ar fi întâmplat cu ani în urmă. Dar, ca multe alte lucruri care se întâmplau în Sud, Harold ştia că rănile nu se vindecaseră. Fuseseră doar acoperite de căldură şi de politețea exagerată a localnicilor.

Atmosfera era la fel de încordată.

Harold şedea pe un scăunel de lemn lângă gardul împodobit cu sârmă ghimpată numit „Baricada”.

Baricada crescuse hidos, cu o viteză înspăimântătoare. Începea să şerpuiască din capătul de sud al oraşului, unde se înălța vechiul parc de distracții Long, lăsat în paragină acum, direct prin curțile oamenilor, şi uneori se lipea de zidurile caselor care nu mai erau case, ci avanposturi pentru soldați. Împrejmuia tot oraşul – şcoala aproape dărâmată, care puțea de la o poştă, nenumărate case şi magazine, inclusiv corpul de pompieri şi sediul şerifului, care erau în aceeaşi clădire. Baricada, apărată de soldați şi armele lor, cuprindea totul.

Numai casele situate dincolo de oraşul propriu-zis – locuite de fermieri sau de cei cărora nu le pria viaţa la oraş, precum Harold şi Lucille, predicatorul şi alţi câţiva – scăpaseră de gard. În oraş, casele erau folosite ca dormitoare. Şcoala fiind supraaglomerată, localnicii fuseseră mutaţi în hotelurile din Whiteville. Apoi soldaţii instalaseră în casele lor paturi de campanie şi le amenajaseră în aşa fel încât să încapă cât mai mulţi dintre Cei-care-se-întorc. Desigur, localnicii protestau în toate felurile faţă de mutarea lor forţată, dar Arcadia nu era singurul oraş în care se întâmpla aşa ceva, cum nici America nu era singura ţară.

Brusc, populaţia lumii crescuse peste măsură. De aceea pentru supravieţuire era nevoie de concesii.

De aceea localnicii erau buimăciţi de ceea ce se întâmpla cu oraşul lor, de Baricadă, de soldaţi, de Cei-care-se-întorc, de complexitatea situaţiei şi de tensiunea tot mai apăsătoare.

Oraşul Arcadia nu fusese conceput pentru un număr mare de locuitori. Relaxarea venită odată cu adăpostirea noilor „întorşi” în afara şcolii se evaporă la fel de repede pe cât apăruse. Chiar dacă toate casele fuseseră transformate în dormitoare, lucrurile erau departe de a se calma.

Într-un fel, Harold era mulţumit că, împreună cu Lucille, luase hotărârea, cu mult timp în urmă, să locuiască dincolo de oraş. Nici nu voia să-şi închipuie cum ar fi fost ca autorităţile să-i ia casa şi s-o amenajeze pentru nişte străini, chiar dacă altă soluţie nu era.

Dincolo de Baricada care înconjura Arcadia era o fâşie de pământ lată de vreo şapte metri. Santinelele erau plasate la fiecare sută de metri. Uneori, soldaţii chiar patrulau de-a lungul Baricadei şi prin Arcadia. Prin oraş mergeau doar în grup, înarmaţi, pe aceleaşi străzi pe care cândva se jucau copiii. Oamenii îi opreau ca să-i întrebe despre situaţia

generală – nu numai cea din Arcadia, ci din întreaga lume – şi despre momentul în care aceasta s-ar putea schimba.

Soldații nu răspundeau prea des la aceste întrebări.

De cele mai multe ori stăteau în picioare – câteodată stăteau chiar şi jos – lângă Baricadă, privind fie cu detaşare, fie foarte plictisiți, în funcție de cum bătea soarele.

Soldatul tânăr care-i atrăsese atenția lui Harold se numea „Junior". Evident, numele avea ceva misterios în el din moment ce soldatul, din câte îi povestise lui Harold, nu-şi cunoscuse tatăl şi nici nu avea acelaşi nume cu el. Numele lui adevărat era Quinton, dar dintotdeauna i se spunea „Junior", fapt care nu-l deranja defel.

Junior era un băiat săritor şi dintr-o bucată, tot ceea ce voia armata de la un recrut. Ieşise din adolescență şi intrase în uniforma de soldat fără să-şi prindă vreun cercel în ureche, să-şi facă vreun tatuaj sau să-şi manifeste în vreun fel spiritul independent. Intrase în armată la insistențele mamei lui. Ea îl asigurase că armata e locul potrivit pentru bărbații adevărați. De aceea, la vârsta de 17 ani şi jumătate, după ce trecuse cu chiu, cu vai prin liceu, mama lui îl dusese direct la centrul de recrutare.

Notele lui nu impresionaseră pe nimeni. Dar era bun la instrucția de front, ştia să țină o armă şi îndeplinea ordinele fără crâcnire, ceea ce făcea mai toată ziua şi acum, stând de pază într-un orăşel ce dădea pe dinafară de Cei-care-se-întorc, iar în ultima vreme petrecea din ce în ce mai mult timp în tovărăşia unui bătrân sudist, înverşunat, şi a fiului său, mort până de curând. Pe sudist Junior îl suporta; pe băiatul care se ținea scai de tatăl lui nu-l putea suferi.

— Cât te mai țin aici? întrebă Harold de pe scăunelul de lemn, din partea cealaltă a Baricadei.

Junior stătea cu spatele – cam aşa discutau ei. Mai departe de Harold, îndeajuns ca să nu audă ce spun, Jacob şedea pe iarbă şi se uita la ei.

— Nu ştiu. Presupun că atât cât vă ţine şi pe dumneavoastră.

— Mda, zise Harold obosit. Sper că ce-a fost greu a trecut. E curios cât se prelungeşte situaţia asta. Dar, până la urmă, cineva tot va veni cu un plan, măcar de dragul cocoşilor.

De zile întregi Harold tot născocea expresii ca să-l surprindă pe Junior, cu cât mai bizare, cu atât mai bine. Îi veneau extrem de uşor, amesteca nişte nume de animale sau de păsări, ceva din buletinul meteo sau din ce vedea prin jur şi reuşea să-l descumpănească, iar dacă Junior întreba ce înseamnă, Harold inventa înţelesul pe loc. Mai greu pentru Harold era să ţină minte ce expresii născocise deja şi ce însemnau ele ca să nu le repete.

— Asta ce naiba mai înseamnă, domnule?

— Ei, bată-te să te bată! N-ai auzit niciodată „de dragul cocoşilor”?

Junior se întoarse cu faţa la el.

— Nu, domnule, niciodată.

— Măi să fie! Nu-mi vine să cred! Să ştiu că-mi cresc rădăcini de tomate din picioare şi tot nu-mi vine să cred!

— Dacă vă spun!

Harold strivi mucul de ţigară cu călcâiul şi bătu uşor pachetul pe jumătate gol, semn că mai vrea una. Junior îl privi lung.

— Fumezi, fiule?

— Nu şi când sunt de serviciu.

— Am să-ţi păstrez una, şopti Harold.

Îşi aprinse ţigara ostentativ şi trase tare din ea, fără să arate cât îl dor plămânii.

Junior privi spre soare. Era mai cald aici decât se aşteptase, când aflase că va fi trimis în Arcadia. Auzise tot felul de poveşti despre Sud şi, cu siguranţă, era cald şi în Topeka. Aici însă, în acest oraş, căldura părea să fie la ea acasă. Soarele frigea în fiecare zi.

— Pot să te întreb ceva? zise Harold.

Lui Junior nu-i plăcea deloc aici. De asta era foarte sigur. Dar măcar bătrânul ăsta era simpatic.

— Vă rog.

— Cum e acasă la tine?

— E cald. Ca aici.

Harold zâmbi.

— Nu-i adevărat. Aici toate televizoarele şi computerele au dispărut. Cum e acasă la tine?

— Nu-i vina noastră, replică Junior înainte ca Harold să-l acuze de ceva. Aşa sunt ordinele.

Se apropia o mică patrulă. Doar doi soldaţi din California care păreau că sunt de serviciu mereu împreună. Se apropiară pe drumul obişnuit, înclinară din cap şi trecură mai departe fără să-i bage prea mult în seamă pe Junior şi pe bătrân.

— E ciudat, spuse Junior.

— Ce e ciudat?

— Una... alta...

Harold zâmbi.

— Trebuie să ştii ce vrei să spui, fiule.

— Chestia e că... toată lumea e derutată.

Harold încuviinţă din cap.

— Derutată şi speriată.

— Imaginează-ţi cum e aici.

— E altfel, spuse Junior. Acolo lucrurile sunt mai controlate. Oamenii sunt hrăniţi. Aveţi apă curată.

— În sfârşit.

— OK. Recunosc că ne-a luat ceva timp, dar până la urmă am reuşit. Oricum e mai bine acolo decât aici. La urma urmei, toţi cei dinăuntru au vrut să fie acolo.

— Eu n-am vrut.

— Aţi vrut să rămâneţi cu el, zise Junior arătând spre Jacob.

Băiatul stătea liniştit, la depărtare, ca să nu audă ce vorbesc, aşa cum îi spusese Harold. Purta o cămaşă de bumbac, în dungi, şi blugii pe care-i adusese Lucille cu săptămâni în urmă. Îşi privea tatăl şi, din când în când, îşi arunca ochii peste oţelul strălucitor al Baricadei. Se uita la el de parcă nu înţelegea cum ajunsese să împresoare tot oraşul şi, mai ales, ce însemna.

Junior îl privi atent.

— Şefii s-au oferit să vi-l ia, dar dumneavoastră aţi vrut să rămâneţi cu el, ca toţi Cei-vii-cu-adevărat care locuiesc acolo, murmură el. A fost o hotărâre pe care aţi luat-o toţi, deci nu aveţi de ce să fiţi speriaţi sau agitaţi sau derutaţi. Acolo o duceţi mai uşor decât o ducem noi, aici.

— Probabil că n-ai văzut toaletele de aici.

— Aveţi tot oraşul la dispoziţie, replică Junior întorcându-se spre Harold. Mâncare şi apă din belşug – tot ce vă trebuie. Aveţi chiar şi un teren de baseball.

— Terenul de baseball e ticsit de oameni. Care stau în corturi. Ca un bidonvil.

— Mai aveţi şi Renta-Johns, insistă Junior, arătând dincolo de Harold, spre şirul de clădiri dreptunghiulare alb-albastre, de închiriat.

Harold oftă.

— Credeţi că aici e rău. Să ştiţi că nici nu se compară cu ce se întâmplă prin alte locuri. Un amic de-al meu e la o bază militară din Coreea. În ţările astea mici e cel mai rău. Ţările mari au unde să-i cazeze. Dar Coreea – Coreea şi Japonia –, acolo e jale. Pur şi simplu nu au loc pentru toţi...

Junior făcu o pauză, apoi adăugă în şoaptă, desfăcând braţele, apreciind cu mâinile lui palide dimensiunile unui obiect masiv:

— Pe unii i-au băgat într-un fel de rezervoare, aproape la fel de mari ca tancurile petroliere. Stau unii peste alţii... Atât de mulţi sunt.

Harold privi cum ţigara îi arde până la filtru.

— Pur şi simplu sunt prea mulţi şi autorităţile nu ştiu unde să-i mai bage, continuă Junior privind în altă parte. Nu mai pot ţine pasul cu ei. Şi nimeni nu-i vrea înapoi. De multe ori nici nu mai anunţă că au mai găsit unul. Oamenii pur şi simplu îi lasă să hălăduiască pe străzi.

Junior vorbea prin gard şi, chiar dacă o făcea cu toată seriozitatea, părea foarte detaşat.

— Noi le spunem „barje moarte". Ziariştii le spun altfel. Dar sunt nişte barje moarte. Cu calele pline de morţi.

Junior continuă să vorbească, Harold însă nu-l mai asculta. Văzu cu ochii minţii o ambarcaţiune lată, întunecată, ce plutea în derivă pe un ocean fără valuri şi fără să reflecte lumina soarelui. Carcasa ieşea din apă, cât lichid, atâta oţel, nituri şi îmbinări sudate. Ca într-un film de groază, o ambarcaţiune damnată ce traversa un ocean damnat. La bord, unul peste altul, fiecare mai întunecat şi mai greu decât cel de dedesubt, apăsându-se ca nişte nicovale uriaşe, se înălţau containerele. Fiecare plin până la refuz cu Cei-care-se-întorc. Din când în când, ambarcaţiunea se mişca, se apleca în faţă sau în spate, odată cu oceanul care se umfla aproape imperceptibil. Dar Cei-care-se-întorc rămâneau nemişcaţi şi indiferenţi. Harold vedea mii şi mii. Zeci de mii. Înghesuiţi în aceste containere groase, întunecate, purtate de colo-colo.

În mintea lui, Harold îi privea de sus, de la mare distanţă, putând să-i vadă pe rând, în toată plenitudinea la care doar lumea viselor poate avea acces. Îi vedea pe toţi cei pe care-i cunoscuse la viaţa lui, în această Flotă a Morţilor, inclusiv pe fiul lui.

Se înfioră brusc.

— Nu v-aş dori să-i vedeţi, zise Junior.

Până să răspundă, pe Harold îl apucă tusea. Pe urmă nu prea mai ştiu ce se întâmplă cu el. Ştiu doar că îl încerca o

durere insuportabilă şi că, brusc – cum se mai întâmplase –, soarele stătea chiar deasupra, iar pământul i se freca uşor de spate.

Harold se trezi cu aceeaşi senzaţie de depărtare şi nelinişte pe care o avusese şi ultima oară. Îl durea în piept. În plămâni avea ceva umed şi greu. Încercă să inspire, dar plămânii nu reacţionară cum ar fi trebuit. Jacob era lângă el. Şi Junior.

— Domnule Harold! spuse Junior, îngenunchind.

— Nu-i nimic. Doar un minut, ca să-mi revin.

Harold se întrebă cât timp fusese inconştient. Îndeajuns pentru ca Junior să intre în fugă pe una din porţi ca să-i sară în ajutor. Arma îi atârna în continuare pe umăr.

— Tăticule, spuse Jacob, crispat la faţă.

— Da, şopti Harold, epuizat.

— Să nu mori, tăticule.

În aceste zile, mai toată lumea avea coşmaruri. Lucille aproape că renunţase să mai doarmă. Nu-şi mai aducea aminte de când nu mai avusese parte de o noapte normală, drept care nici nu le mai ducea lipsa. Îşi amintea vag, ca prin ceaţă, somnul, la fel cum nu mai auzi zgomotul maşinii cu care mergeai în copilărie – cu excepţia, uneori, a timbrului ei în murmurul drumurilor îndepărtate.

Când în sfârşit adormea, o făcea doar din întâmplare. Se trezea brusc într-o poziţie incomodă. De cele mai multe ori cu o carte în poală, care o privea lung, rămânând la locul ei, cuminte, aşteptând-o să reînceapă s-o citească. Uneori îşi găsea ochelarii între paginile cărţii, căzuţi de pe nas în timpul somnului.

Erau nopţi în care se ducea la bucătărie şi rămânea acolo, în picioare, ascultând pustiul din jur. Amintirile se înălţau încet din întuneric, ca nişte vălătuci de fum. Îşi amintea cum Jacob şi Harold răscoleau toată casa. Cel mai des îşi amintea o seară de octombrie din copilăria lui Jacob, o

seară care nu anunța nimic deosebit, dar care, tocmai de aceea, îi rămăsese în memorie.

Când lumea era la fel de plină de magie ca acum – Lucille știa că momentele obișnuite erau cele care contaseră toată viața ei.

Își amintea cum, în salon, Harold ciupea stângaci corzile chitarei. Nu se pricepea defel, dar avea multă energie și pasiune – cel puțin atunci, când era tată – și exersa ori de câte ori nu era la serviciu, nu trebăluia prin casă și nu-și petrecea timpul cu Jacob.

Lucille își amintea cum tropăia Jacob prin camera lui, scoțându-și jucăriile din cutie și trântindu-le pe podeaua din lemn tare. Își amintea cum împingea mobilierul prin cameră, chiar dacă-i pusese în vedere de atâtea ori să n-o mai facă. Când Lucille și Harold îl certau, Jacob răspundea senin: „Uneori așa vor jucăriile".

În această amintire, în timp ce Harold maltrata muzica la chitară, iar Jacob se juca în legea lui, Lucille era în bucătărie, dându-se peste cap să pregătească o cină mai deosebită. În cuptor vârâse o bucată de șuncă. Pe aragaz pregătea un pui cu frunze de mușt ar. Sos, piure de cartofi, orez alb condimentat cu cimbru, porumb și ardei iute, fasole neagră, fasole verde, tort de ciocolată, prăjituri cu unt, turtă dulce, friptură de curcan.

— Să nu cumva să-ți întorci camera cu susul în jos, Jacob! strigă Lucille. Mai e puțin și stăm la masă.

— Am înțeles, mămică. Vreau să construiesc ceva, strigă Jacob din camera lui.

— Ce vrei să construiești? strigă și Lucille.

Harold ședea în salon și chinuia chitara, omorând singurul cântec, al lui Hank Williams, pe care încerca să-l învețe de câteva săptămâni.

— Nu știu, răspunse Jacob.

— Păi, ăsta e primul lucru pe care trebuie să-l stabilești.

Lucille se uită pe fereastră şi văzu cum norii trec peste luna palidă, perfectă.

— Poți să construieşti o casă? întrebă ea.

— O casă? spuse copilul, gânditor.

— O casă mare, impresionantă, cu tavane boltite şi o duzină de dormitoare.

— Dar noi suntem numai trei, iar tu şi tăticul dormiți în acelaşi pat. Deci avem nevoie numai de două dormitoare.

— Dar ce facem cu musafirii?

— Musafirii pot să doarmă în patul meu.

Ceva căzu cu zgomot pe podeaua din camera lui Jacob.

— Ce-a fost asta?

— Nimic.

Apoi Lucille auzi cum Harold trage cât poate de corzile chitarei.

— Mie mi s-a părut că a fost ceva mai mult decât nimic.

— Nu-i absolut nimic! o asigură Jacob.

Lucille se uită prin oale. Totul mergea perfect. Mirosul se răspândea în toată casa. Se strecura prin crăpăturile din pereți, ieşind în lumea largă.

Mulțumită, Lucille urcă să vadă ce face Jacob.

Camera lui arăta exact cum îşi închipuise. Patul era întors pe o parte şi împins la perete, astfel că salteaua arăta ca o baricadă, iar tăbliile de la cap şi de la picioare păreau nişte contraforturi de neînvins. De după bariera improvizată pornea un şir de cuburi ce amenința să acopere toată podeaua.

Lucille rămase în prag ştergându-şi mâinile cu o cârpă. Din când în când, băiatul se întindea de după fort şi culegea un cub pe care-l adăuga la o construcție ce nu se putea vedea.

Lucille oftă, deşi nu de frustrare.

— Sigur se face arhitect, zise ea intrând în salon şi lăsându-se să cadă, obosită, pe canapea.

Apoi se şterse ostentativ cu cârpa pe frunte. Harold continuă să zdrăngăne la chitară.

— S-ar putea, răspunse el, deşi efortul de a spune ceva îi distrase atenţia, iar degetele i-o luară şi mai mult razna.

Şi le flexă şi luă cântecul de la capăt.

Lucille se întinse pe canapea. Se întinse pe o parte, îşi strânse picioarele sub ea, îşi vârî mâinile sub bărbie şi privi, somnoroasă, la lupta soţului ei cu neputinţa de a cânta.

Era frumos soţul ei, gândi Lucille, cel mai frumos când nu-i reuşea ceva.

Mâinile lui, deşi nu se simţeau în largul lor la chitară, erau groase şi sprintene. Degetele netede şi parcă prea grăsuţe. Purta cămaşa de flanel pe care i-o cumpărase Lucille după prima zi de ger din anul acela. Era în carouri, roşii şi albastre, şi la început Harold strâmbase din nas, chipurile îl strângea, dar a doua zi se dusese la serviciu cu ea şi, când venise acasă, îi spusese că gata, n-o mai dezbracă. „Aşa ceva n-am mai purtat până acum”, se scuzase el. Era o chestie măruntă, dar, până la urmă, chestiile mărunte contau cel mai mult.

Harold purta blugi – decoloraţi, dar curaţi – şi ei îi plăcea. Lucille crescuse alături de un tată care îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă ţinând predici unor oameni care mai mult nu-l ascultau. Purta costume extravagante pe care el şi familia lui nu şi le permiteau, pentru mama lui Lucille însă era mult mai important ca soţul ei să arate impecabil în rolul de reprezentant al Armatei Salvării, indiferent cât de mult îi costa.

Aşa că, atunci când Harold apăruse, cu atâţia ani în urmă, îmbrăcat în blugi, cu cămaşa pătată şi cu zâmbetul acela bănuitor, Lucille se îndrăgostise de garderoba lui şi, într-un târziu, şi de cel care o purta.

— Îmi distragi atenţia, zise Harold, acordând cea de-a şasea coardă.

Lucille căscă, simțind toropeala ca pe un ciocan.

— N-am vrut.

— Fac progrese.

Lucille râse uşor.

— Vezi dacă exersezi? Ai degetele groase. De asta îți vine mai greu.

— Crezi că din cauza asta? Că am degetele groase?

— Da, răspunse ea, aproape să adoarmă. Dar mie-mi plac degetele groase.

Harold înălță o sprânceană.

— Tăticule! strigă Jacob din camera lui. Din ce sunt făcute podurile?

— Sigur se face arhitect, şopti Lucille.

— Din material, strigă şi Harold.

— Ce fel de material?

— Din materialul pe care-l ai.

— Vai de mine, Harold! îl apostrofă Lucille.

Amândoi aşteptară următoarea întrebare, care nu mai veni. Se auzi doar cum se rostogolesc mai multe cuburi pe podea, semn că Jacob renunțase la un proiect şi începea altul.

— Ai să vezi ce case o să facă, zise Lucille.

— Parcă-l văd că se răzgândeşte peste o săptămână.

— Nu se răzgândeşte.

— De unde ştii?

— Fiindcă mamele simt lucrurile astea.

Harold lăsă chitara pe podea, lângă picior. Lucille aproape că adormise. Scoase o pătură mică din dulapul de pe hol şi o înveli cu ea.

— E nevoie de mine la bucătărie? întrebă el.

— Sigur ajunge arhitect, răspunse ea.

Apoi adormi, atât în amintire, cât şi în casa singură, pustie.

Lucille se trezi pe canapeaua din salon, întinsă pe o parte, cu mâinile vârâte sub cap şi cu picioarele adunate sub ea. Fotoliul în care ar fi trebuit să stea Harold şi să zdrăngăne la chitară era gol. Ciuli urechile, încercând să-l audă pe Jacob cum se joacă sus, cu cuburile lui.

Şi mai multă linişte.

Lucille se ridică în capul oaselor, încă toropită de somn, simţind cum o ustură ochii de oboseală. Nu-şi amintea să se fi întins pe canapea sau să fi adormit. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că stătea lângă chiuvetă, privind pe fereastră şi pregătindu-se să spele vasele.

Era foarte târziu sau foarte devreme. Aerul se răcise, ca atunci când toamna începe să se deştepte. Greierii cântau de zor în jurul casei. Sus, unul dintre ei îşi găsise loc în vreun colţ prăfuit şi acum îşi încerca trilurile, mulţumit.

O durea tot corpul, mai mult de-atât, era înspăimântată.

Nu realismul visului o înspăimântase. Şi nici faptul că era primul ei vis după săptămâni întregi şi că mintea îi spunea că e ceva necurat la mijloc. Ce o înspăimânta cel mai mult era brutalitatea cu care fusese aruncată înapoi, în corpul ei bătrân şi obosit.

În vis, picioarele ei erau puternice; acum genunchii o dureau, iar gleznele erau umflate. În vis era plină de hotărâre, avea senzaţia că, încet-încet, orice obstacol putea fi învins. Şi asta făcuse mai suportabilă presimţirea din vis. Chiar dacă, brusc, se transformase într-un coşmar, îi putea face faţă atât timp cât avea de partea ei tinereţea care, în vis, îi era garantată.

Acum era din nou o femeie bătrână. Mai rău, era o femeie bătrână şi singură. Singurătatea o îngrozea. Cum făcuse întotdeauna şi cum, probabil, o va face şi de acum încolo.

— Sigur se făcea arhitect, spuse ea ca pentru sine.

Şi începu să plângă.

Plânsul se opri undeva, mai târziu. Lucille se simți mai bine, ca şi cum s-ar fi deschis o valvă şi presiunea invizibilă s-ar mai fi domolit. Când dădu să se ridice, o săgetă artrita. Trase adânc aer în piept şi căzu înapoi pe canapea.

— Dumnezeule mare! exclamă ea.

A doua oară se ridică mai uşor. Durerea n-o părăsise, dar era mai suportabilă pentru că se aştepta la ea. O porni prin casă târşindu-şi picioarele, scoțând un foşnet uşor. Se îndreptă spre bucătărie.

Reuşi să-şi facă o cafea şi rămase în pragul verandei, ascultând greierii. Curând se potoliră şi ei şi astfel Lucille primi răspunsul la întrebarea dacă era foarte târziu sau foarte devreme. Spre est, cerul se înroşea, semn că soarele avea să răsară.

— Slavă Domnului.

Avea multe de făcut, în primul rând planuri, dacă voia să-şi ducă ideea până la capăt. Şi, dacă tot voia să facă planuri, nu mai trebuia să se gândească la cât de linişte şi de pustiu e în casă. De aceea televizorul, în ciuda faptului că bătea apa în piuă, era un prieten binevenit.

— Până la urmă va fi bine, zise ea şi se aşeză la masă ca să scrie ceva într-un carnețel.

La început scrise lucruri simple, pe care le ştia, care nu ridicau semne de întrebare. „Lumea e un loc ciudat." Primele cuvinte, din capul listei, o făcură să zâmbească.

— Suntem căsătoriți de prea mult timp, îi spuse ea soțului absent.

Televizorul îi răspunse imediat, avertizând-o de pericolul erecțiilor care țin mai mult de patru ore.

Apoi scrise: „Cei drepți sunt închişi pe nedrept".

Apoi: „Soțul şi fiul meu sunt închişi".

Se uită la foaia de hârtie. Pe cât era de simplu, pe atât era de impresionant. Faptele era bine să le ai clare în minte, dar faptele rareori îți arătau calea izbăvirii, gândi ea. Faptele nu

făceau decât să stea acolo şi să privească din întunericul incertitudinii, să-ți scormonească sufletul ca să vadă cum va reacționa el când se va confrunta cu ele.

„Oare s-o fac?”, scrise ea. „Există vreun om pe lumea asta care chiar încearcă să-i salveze pe alții? Oare chiar se întâmplă aşa ceva? Oare, dacă merg acolo, n-or să mă ia drept o bătrână nebună, n-or să mă aresteze, sau chiar mai rău? N-or să mă ucidă? N-or să-l ucidă pe Harold? Şi pe Jacob?”

— Dumnezeule! exclamă ea.

Televizorul râse de ea. Dar Lucille scrise mai departe.

Scrise că oraşul era într-o stare de plâns, nu mai ținea cont de nici o regulă a civilizației. Scrise că Biroul se purta ca un tiran – apoi şterse şi scrise că tot ce făcea Guvernul era greşit. Protestul era ceva nou pentru ea şi, dacă se lăsa în voia lui, îndeajuns de fierbinte ca să se opărească. Trebuia să umble cu băgare de seamă.

Se gândi la David şi Goliat şi la toate celelalte poveşti din Biblie în care poporul ales de Dumnezeu se ridica împotriva asupritorului atotputernic. Se gândi la evrei, la Egipt şi la faraoni.

— Eliberați-mi poporul, spuse ea şi râse uşor când televizorul îi răspunse cu o voce de copil: „OK”. Nu-i aşa că e un semn bun?

Scrise mult timp. Scrise până când lista depăşi o foaie de hârtie şi simți cum o doare mâna, până când soarele se ridică bine deasupra orizontului, iar televizorul trecu la ultimele ştiri.

Ascultă doar cu jumătate de ureche în timp ce scria. Nu se întâmpla nimic nou, nicăieri. Tot mai mulți morți se întorceau. Nimeni nu ştia cum şi de ce. Centrele de detenție se extindeau tot mai mult. Oraşe întregi erau ocupate, nu numai cele izolate, precum Arcadia, ci şi marile oraşe. Cei-

vii-cu-adevărat erau pur şi simplu uzurpaţi, cel puţin aşa se pronunţa unul dintre crainici.

Lucille consideră că afirmaţia era o exagerare.

Intervievată, o femeie din Los Angeles declara că adevărul era şi mai sumbru.

După ce termină lista, Lucille o privi lung. Cea mai mare parte nu conta, hotărî ea după ce o reciti, dar primele lucruri, cele cu care începuse, erau importante, chiar şi la lumina zilei. Ceva trebuia făcut şi, oricât de mult se rugase ea, din păcate nimeni nu mişcase un deget.

— Doamne, Dumnezeule, zise ea.

Apoi se ridică şi merse în dormitor. Acum nu-şi mai târşea picioarele. Mărşăluia. În şifonierul din dormitor, mult în spate, sub un teanc de cutii şi pantofi vechi care nu-i mai veneau nici ei, nici lui Harold, sub tot felul de facturi, cărţi necitite, praf, mucegai şi pânze de păianjen, era pistolul lui Harold.

Ultima oară când îşi amintea că-l văzuse era cu cincizeci de ani în urmă, în seara în care Harold lovise câinele cu maşina şi-l aduseseră acasă pentru ca, în cele din urmă, să-l împuşte. Amintirea veni ca o strălucire şi dispăru la fel de repede, ca şi cum o parte din ea nu voia să fie asociată cu tot ce se întâmplase atunci.

Pistolul era mai greu decât îşi amintea Lucille. O singură dată îl ţinuse în mână – ziua în care Harold îl adusese acasă. Se arătase atât de mândru de el, dintr-un motiv numai de el ştiut. La vremea aceea Lucille nu prea înţelegea de ce trebuie să fii mândru de o armă.

Butoiaşul era un dreptunghi negru-albăstrui, neted, care se potrivea perfect cu mânerul din oţel şi lemn. Miezul mânerului era din oţel masiv – Lucille îşi dădea seama după greutate –, dar cu secţiuni din lemn de-o parte şi de alta, care stăteau bine în mână. Arăta ca un pistol din filme.

Lucille se gândi la toate filmele pe care le văzuse şi la tot ce făcuseră pistoalele în filmele acelea. Omorâseră, provocaseră explozii, ameninţaseră, omorâseră, salvaseră, insuflaseră încredere şi senzaţia de siguranţă, omorâseră.

Ca moartea, gândi ea. Rece. Tare. Inflexibil.

Aici se ajunsese?

Mişcarea Celor-vii-cu-adevărat era tot ce-i mai rămăsese lui Fred Green.

Câmpurile erau pline de buruieni. În casă nu mai făcuse curat de luni de zile. Pe la fabrica de cherestea nu mai trecuse ca să caute de lucru.

Marvin Parker nu avea voie să iasă pe cauţiune, fiind considerat unul dintre principalii instigatori ai revoltei de la şcoală. Se alesese cu un umăr dislocat şi o coastă ruptă. Deşi amândoi fuseseră conştienţi de riscurile la care se expun, lui Fred îi părea rău că luase parte la aşa ceva. Privind retrospectiv, îşi dădea seama că fusese o idee proastă, chiar dacă, într-o primă fază, îi spusese lui Marvin: „O să le dăm o lecţie. Poate aşa îi mută pe Cei-care-se-întorc în altă parte. Poate aşa ocupă oraşul altora, nu pe-al nostru”. Marvin îi dăduse dreptate, plin de entuziasm. Acum însă Marvin suferea în spatele gratiilor, iar pe el îl mustra conştiinţa.

Pe moment, Fred nu avea cum să-l ajute. Mai mult de-atât, se întreba dacă nu cumva ceea ce se întâmplase – cu toate urmările nedorite – era prea puţin.

Poate că el şi Marvin gândiseră la scară mică. Mai rămâneau atâtea de făcut.

În noaptea aceea îl căutaseră alţi oameni. Localnici care înţelegeau ce încercaseră să facă Fred şi Marvin, care voiau să dea şi ei o mână de ajutor. Nu erau prea mulţi – majoritatea erau doar buni de gură –, dar pe doi sau trei se putea baza să facă ce trebuie la momentul potrivit.

Iar momentul potrivit se apropia cu repeziciune. Tot oraşul fusese ocupat. Locuitorii fuseseră obligaţi să se mute din casele lor sau să stea cu Cei-care-se-întorc. La naiba, până şi casa lui Marvin Parker fusese rechiziţionată! Preluată de Birou şi de blestemaţii de „întorşi”.

Fred ştia că aşa ceva se întâmpla şi în alte locuri: Biroul şi Cei-care-se-întorc întindeau prea mult coarda! Cineva trebuie să pună capăt acestei situaţii. Cineva trebuia să ia poziţie, în numele Arcadiei, în numele celor vii. Dacă de la bun început locuitorii Arcadiei ar fi reacţionat vehement, dacă s-ar fi împotrivit Celor-care-se-întorc, lucrurile n-ar fi ajuns atât de departe. Era exact cum povestea Marvin despre vulcanul din curtea femeii. Prea mulţi stăteau deoparte şi priveau apatici. Fred nu putea lăsa totul la voia întâmplării. Acum depindea numai de el.

Aproape de miezul nopţii, după ce se gândi la pasul următor, Fred Green se duse la culcare şi, pentru prima oară după luni de zile, visă. Când se trezi, era tot noapte, avea vocea răguşită şi îl durea în gât. Nu înţelegea de ce. Îşi aminti câteva crâmpeie de vis – mai ales că era singur într-o casă întunecată. Îşi aminti muzica, o voce de femeie, care cânta.

Fred întinse mâna în spaţiul gol de lângă el, spaţiul în care nu dormea nimeni.

— Mary! strigă el.

Casa nu răspunse.

Se ridică din pat şi se duse la baie. Aprinse lumina şi rămase acolo, privind pardoseala pe care Mary plânsese după pierderea copilului, şi se întrebă ce-ar crede ea despre el dacă ar fi aici, acum.

În cele din urmă, stinse lumina şi părăsi baia. Se îndreptă spre ceea ce, de-a lungul anilor, ajunsese să numească „Sala proiectelor”. Era o cameră încăpătoare, care mirosea a praf şi mucegai, ticsită de unelte, obiecte din lemn începute

şi abandonate, proiecte neduse până la capăt. Rămase în pragul uşii, privind toate lucrurile acelea: un joc de şah, din lemn de conifer (nu ştia să joace, dar reprodusese întocmai complexitatea pieselor), un podium ornamentat, din lemn de stejar putred acum (niciodată nu ţinuse un discurs, dar admira ţinuta unui vorbitor aşezat pe un podium bine făcut), un căluţ de lemn.

În clipa aceea nu-şi amintea de ce se apucase de el sau de ce nu-l terminase. Dar iată-l, într-un colţ al sălii lui de proiecte, îngropat sub cutii şi cuverturi lăsate acolo până la iarnă.

De ce începuse să construiască un lucru atât de absurd?

Îşi făcu loc spre căluţ prin talmeş-balmeşul de acolo. Îşi trecu mâna peste lemnul aspru. Era aspru, nerindeluit, dar, într-un fel, plăcut la atingere. Anii care trecuseră peste el îi înmuiaseră marginile.

Chiar dacă nu era cel mai arătos obiect pe care-l începuse vreodată, lui Fred nu i se părea urât. O treabă de amator, poate. Botul nu era în regulă – dinţii parcă erau prea lungi – , dar îi plăceau urechile animalului. Brusc îşi aminti cât de mult lucrase la ele. Erau singura parte din căluţ despre care crezuse că-i va reuşi. Le strunjise cu greu, iar mâinile îl duruseră, pline de crampe, zile în şir. Privindu-le acum, ar fi zis că meritaseră efortul.

În dosul urechilor, cam acolo unde începea coama şi numai călăreţul – fie el cât de mic – putea vedea, Fred desluşi literele cioplite în lemn.

H-E-A-T-H-E-R.

Nu era numele pe care îl aleseseră el şi Mary pentru fetiţa lor?

— Mary! strigă Fred pentru ultima oară.

Când nu răspunse nimeni, i se păru că universul era de acord, fără reţineri, cu tot ce punea el la cale, cu tot ce ştia el că se va întâmpla. Îi acordase universului şansa de a se

răzgândi, dar acesta nu-i dăduse decât linişte şi o casă pustie.

Nathaniel Schumacher

Se împlineau două luni de când se întorsese şi familia nu-l iubea mai puțin decât în lungile zile însorite ale vieții lui. Soția, deşi era mai în vârstă acum, îl întâmpinase îmbrățişându-l, plângând şi agățându-se de el. Copiii, deşi nu mai erau copii, se strânseră în jurul lui cum făceau în toate zilele vieții. Erau şi acum genul de odrasle care îşi disputau atenția părinților – nimic nu se schimbase în cei douăzeci de ani de când murise tatăl lor, devenit unul dintre Cei-care-se-întorc.

Bill, cel mai mare, chiar dacă avea familia lui acum, se ținea tot timpul de el şi o făcea pe Helen, sora lui, „prostuță" şi „imposibilă", ca în copilărie.

Amândoi veniseră acasă, parcă simțind că timpul e mult prea fragil şi prețios, şi îşi petreceau fiecare clipă cu el şi tot ce reprezenta tatăl lor pentru ei. Se simțeau atraşi de el ca de un magnet. Uneori stăteau treji până noaptea târziu şi îi povesteau despre toate firele vieții care se rupseseră de la plecarea lui. Nathaniel zâmbea şi, din când în când, îi contrazicea, dar până şi aceste mici ciondăneli erau văzute ca un lucru firesc, un fel de asigurare că, într-adevăr, Nathaniel era cel care părea a fi.

Era tatăl lor, era unul dintre Cei-care-se-întorc.

Apoi, într-una din zile, dispăru din nou.

Nimeni nu putea spune când dispăruse, doar că nu mai era acolo. Îl căutară, dar roşi de îndoială, fiindcă se vedeau siliți să recunoască în sinea lor că întoarcerea lui din mormânt fusese, încă de la început, un lucru incert şi neaşteptat, aşa că de ce-ar fi dispariția lui altceva?

O vreme, nu mult, suferiră. Plânseră şi se frământară, Bill şi Helen se certară, fiecare dând vina pe celălalt că din cauza lui ar fi plecat Nathaniel, iar mama lor se văzu nevoită să intervină în numele bunei-cuviințe. Apoi, cei doi se scuzară de formă şi se întrebară, aproape răstit, ce-ar trebui să facă. În cele din urmă, îi anunțară oficial dispariția. Luară legătura şi cu militarii din cadrul Biroului, anunțându-i că tatăl lor plecase.

— Pur şi simplu a dispărut, spuseră ei.

Militarii nu făcură decât să-şi noteze, fără să se arate surprinşi.

Într-un târziu, îşi dădură seama că nu mai era nimic de făcut. Tatăl lor era de negăsit. Se gândiră să se ducă la mormânt, să-i scoată sicriul din cripta sfințită ca să se asigure că totul era cum trebuia să fie şi că tatăl lor nu era undeva, în lume, fără ei.

Mama lor însă nu fu de acord, spunând doar:

— Am avut parte de el cât s-a putut.

16

Era mai slabă. Altfel nu se schimbase deloc.

— Ce mai faci? întrebă el.

Îl mângâie pe mână şi îşi frecă nasul de umărul lui.

— Bine.

— Ai mâncat? Adică îți dau de mâncare aici?

Înclină din cap şi îşi trecu unghiile uşor peste antebrațul lui.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea.

Centrul de detenție din Meridian, Mississippi, le permitea, într-o oarecare măsură, Celor-vii-cu-adevărat să socializeze cu Cei-care-se-întorc. Situația era proastă şi aici, dar nu la fel de proastă ca în Arcadia. Cei vii şi Cei-care-se-întorc se întâlneau într-o curte interioară împrejmuită de un gard, între clădirea principală şi zona de securitate, unde soldații se asigurau că viii nu au arme şi nici intenții subversive.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Am încercat să te găsesc.

— Mi-au trimis o scrisoare.

— Ce fel de scrisoare?

— Spuneau că mă cauți.

Ea înclină din cap.

— Asta înainte ca autoritățile să vă închidă pe toți.

— Ce mai face mama ta?

— A murit, răspunse el, mai indiferent decât ar fi vrut. Sau poate n-a murit. În ziua de azi e greu să fii sigur.

Ea îi freca mâna încet, hipnotic, cum fac uneori îndrăgostiții. Stând atât de aproape de ea – simțindu-i mirosul, simțindu-i mâna, auzind cum viața îi pătrunde şi-i iese din plămâni –, pastorul Robert Peters uită toți anii, toate greşelile, toate eşecurile, toată suferința, toată singurătatea.

— Putem pleca, spuse ea încet, aplecându-se peste masă.

— Nu, nu putem.

— Ba da. Vom pleca împreună, cum am făcut şi ultima dată.

Pastorul o bătu uşor pe mână cu o afecțiune aproape părintească.

— A fost o greşeală. Ar fi trebuit să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

— Nu ştiu. Ar fi trebuit să aşteptăm. Timpul are felul lui de a îndrepta lucrurile. Am învățat asta de la viață. Sunt bătrân acum.

Pastorul se gândi o clipă şi se corectă:

— Mda, poate nu sunt chiar atât de bătrân, dar sigur nu mai sunt tânăr. Şi-am mai învățat că, în timp, tot ce e de nesuportat devine suportabil.

Dar nu era asta cea mai mare minciună a lui? Oare nu faptul că nu mai suporta să fie departe de ea îl mânase în acest loc? Niciodată nu se împăcase cu gândul că o pierduse, niciodată nu se iertase pentru răul pe care i-l făcuse. Se căsătorise şi trăise, I se dăruise lui Dumnezeu, făcuse tot ce-i stătea în putere, dar era tot cu gândul la ea. O iubise mai mult decât îşi iubise tatăl, mai mult decât îşi iubise mama, mai mult decât Îl iubise pe Dumnezeu. Şi tot o părăsise. Apoi dispăruse şi ea. Făcuse ceea ce promisese. Plecase singură şi îşi luase viața.

În fiecare zi îşi amintea asta.

Căsătoria fusese doar o concesie făcută sufletului său. Lucrul care i se părea logic. Drept care se căsătorise cu acelaşi calcul şi entuziasm cu care îți cumperi o casă sau investeşti într-un fond de pensii privat, iar faptul că, mai târziu, descoperise, împreună cu soția lui, că nu pot avea copii i se păruse şi el un semn.

Adevărul e că nici nu-şi imaginase că va avea copii cu ea. Adevărul e că, oricât ar fi crezut în instituția căsniciei, oricâte predici ar fi ținut despre ea de-a lungul anilor, oricâte căsnicii ar fi ajutat să nu se destrame, ori de câte ori le-ar fi spus unor cupluri certate, în biroul lui, „Dumnezeu

nu acceptă divorțul”, oricât de des ar fi făcut aceste lucruri, întotdeauna căutase o cale de ieşire.

De-abia când morții începuseră să se întoarcă din morminte se ivise şi motivația de care avea atâta nevoie.

Acum era cu ea şi, chiar dacă situația părea departe de a fi perfectă, de ani de zile nu se mai simțise atât de bine. O ținea de mână. O simțea. O putea atinge. Îi mirosea parfumul – un parfum care nu se schimbase deloc. Da, aşa fusese scris.

Ici şi colo, gardienii îi despărțeau pe cei morți de cei vii. Programul de vizită se sfârşise.

— Nu vreau să mai stai aici. E inuman, zise el şi o strânse de mână.

— Nu mă deranjează.

— Ba da.

O îmbrățişă şi trase adânc aer în piept, umplându-se de parfumul ei.

— Ai tăi vin să te vadă?

— Nu.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie.

— Ştiu că te iubesc.

— Ştiu şi eu.

— Eşti, totuşi, fiica lor. Şi ei ştiu asta. Trebuie să ştie.

Ea înclină din cap.

Gardienii îşi făceau datoria. Când vedeau că nu au încotro, trăgeau de oameni ca să se despartă.

— Gata, s-a terminat! le spuneau ei.

— Te scot eu de-aici.

— Bine. Dar, dacă nu poți, e tot bine. Înțeleg.

Apoi gardienii se apropiară de ei şi îi despărțiră.

În noaptea aceea, pastorul dormi agitat, având mereu acelaşi vis.

Avea 16 ani şi era singur în camera lui. Undeva, în casă, părinții dormeau. Tăcerea casei era apăsătoare. Vorbele grele pe care le schimbaseră atârnau de streşini ca nişte țurțuri negri.

Se ridică din pat şi se îmbrăcă străduindu-se să nu facă zgomot. Se furişă în picioarele goale pe podeaua din lemn tare a casei. Era vară şi noaptea umedă era plină de cântecele greierilor.

Se aşteptase la o plecare foarte dramatică. Se aşteptase ca părinții lui să se trezească în clipa în care iese din casă şi să aibă un fel de confruntare, dar nimic din toate astea. Poate citise prea multe romane proaste sau văzuse prea multe filme. În filme, plecările erau întotdeauna spectaculoase. Cineva țipa. Uneori se lăsa cu violență. Întotdeauna cineva rostea nişte cuvinte categorice, sumbre, precum „Sper să nu vă mai văd niciodată!" – care până la urmă pecetluiau soarta tuturor personajelor implicate.

În ceea ce-l priveşte, el întotdeauna plecase când dormeau toți, iar când se trezeau şi vedeau că nu mai e acolo, mare lucru nu se întâmpla. Ştiau unde plecase şi de ce. Şi nu porneau după el fiindcă aşa ceva nu-i stătea în fire tatălui său. Dragostea lui era ca o uşă deschisă. Nu se închidea niciodată – nici ca să-l țină afară, nici ca să-l țină înăuntru.

Merse aproape o oră până să ajungă la ea. La lumina lunii arăta palidă şi trasă la față. Întotdeauna fusese slăbuță, acum însă, la lumina aceasta, părea că e pe moarte.

— Dar-ar moartea în el! zise ea.

Pastorul – care încă nu era pastor, ci doar un băiat – o privi lung. Ea avea un ochi umflat şi o pată de sânge între buza de sus şi nas. Nu-şi dădea seama de unde-i curgea sângele.

Fata avusese parte de acea plecare dramatică pe care Robert doar şi-o imaginase.

— Nu vorbi aşa, spuse el.

— Dă-l dracului! Sper să-l calce-autobuzul! Sper să-i rupă câinii beregata! Sper să dea boala-n el şi să-l omoare încetul cu încetul şi fiecare zi să fie mai a naibii decât cealaltă.

Vorbea cu dinţii încleştaţi şi ridica pumnii ameninţător.

— Lizzy!

Fata scoase un ţipăt. Plin de furie, durere şi teamă.

— Liz, te rog!

Alte ţipete.

Multe alte lucruri pe care Robert Peters, în anii şi amintirile care se aşezaseră între cine era Elizabeth Pinch cu adevărat şi cea pe care şi-o amintea el, le uitase.

Pastorul Peters se trezi la huruitul unui camion masiv care trecea pe autostradă. Motelul avea pereţii subţiri şi prin faţa lui treceau tot timpul camioane spre şi dinspre centrul de detenţie. Camioane negre, masive, ce arătau ca nişte gândaci uriaşi, din preistorie. Uneori erau arhipline, cu soldaţii atârnând de ele.

Se întrebă dacă soldaţii mergeau aşa tot drumul, atârnaţi. Era periculos. Dar, Moartea fiind uşor ambivalentă în ultimul timp, poate că acum nu mai era la fel de periculos ca înainte.

Întorcându-se de la centrul de detenţie, auzi la radio că un grup alcătuit din Cei-care-se-întorc fusese ucis undeva, la intrarea în Atlanta. Grupul se ascundea într-o căsuţă dintr-un cătun – tot ce era rău părea că se întâmplă mai întâi în cătune. Mai mulţi adepţi ai Mişcării Celor-vii-cu-adevărat aflaseră şi înconjuraseră casa, somându-i pe ce dinăuntru să iasă şi să plece de acolo.

Pe de altă parte, unii simpatizanţi ai Celor-care-se-întorc fuseseră prinşi asupra faptului – îi găzduiau în casele lor. Incidentul din Rochester părea că avusese loc cu ani în urmă.

Iar când fanaticii Mişcării Celor-vii-cu-adevărat apăruseră la uşa de la intrare, situaţia degenerase rapid. În cele din

urmă, casa fusese incendiată şi toţi cei dinăuntru, vii şi „întorşi”, căzuseră pradă flăcărilor.

Pastorul auzi şi că se făcuseră mai multe arestări, dar, pe moment, fără să se aducă acuzaţii oficiale.

Rămase mult timp la fereastra motelului, privind la ce se întâmplă afară şi gândindu-se la Elizabeth. Acum îi spunea „Elizabeth”.

„Liz” îi spunea pe vremuri.

Mâine se va duce s-o vadă din nou – dacă nu-l vor împiedica soldaţii. Va vorbi cu cel care răspunde de centru ca să-i fie lăsată în custodie. Dacă va fi nevoie, va face uz de calitatea lui de membru al clerului. Va apela la emoţie, la sentimentul de vină, cum au fost învăţate să facă toate feţele bisericeşti.

Va fi greu, dar va reuşi. O va recăpăta, în sfârşit.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, va reuşi. Tot ce trebuia să facă pastorul Robert Peters era să nu precupeţească nici un efort.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom reuşi, zise Robert. Important e să nu precupeţim nici un efort.

Elizabeth izbucni în râs.

— Când ai devenit atât de credincios, Bertie?

O strânse de mână. Nimeni nu-i mai spusese aşa de ani de zile. Doar ea îi spunea „Bertie”.

Stătea din nou cu capul rezemat de umărul lui, ca şi cum ar fi stat în stejarul acela vechi de pe ferma tatălui ei cu atâta timp în urmă, şi nu în sala de vizite a Centrului de Detenţie Meridian. O mângâie pe păr – uitase cât de auriu era, ca mierea de albine, şi cum îi aluneca printre degete, ca apa. Fiecare zi alături de ea redescoperea ceva nou.

— Trebuie doar să mai insist.

— Sunt sigură că ai să reuşeşti.

— Cu siguranţă.

— O să se rezolve.

O sărută pe frunte – gest care îi atrase priviri dezaprobatoare din partea unora din jur. La urma urmei, fata avea doar 16 ani. 16 ani şi era mică pentru vârsta asta, iar el era atât de solid şi mult mai în vârstă. Chiar dacă fata făcea parte dintre Cei-care-se-întorc, era încă un copil.

— Când ai devenit atât de răbdătoare?

— Cum adică?

— Nu te mai înfurii atât de uşor.

Fata ridică din umeri.

— La ce bun? Lumea nu se schimbă chiar dacă te înfurii pe ea.

Pastorul făcu ochii mari.

— E o observație foarte profundă.

Fata izbucni în râs.

— Ce-i de râs?

— Tu! Eşti atât de serios!

— S-ar putea. Am îmbătrânit.

Fata îşi lăsă din nou capul pe umărul lui.

— Unde mergem? După ce ieşim de aici.

— Am îmbătrânit.

— Am putea merge la New York. Pe Broadway. Întotdeauna am vrut să văd cum arată.

Pastorul înclină din cap şi privi mâna mică, tânără, pe care o ținea în mâna lui. Timpul n-o atinsese deloc. Era la fel de mică şi de fină cum o ştia. Acest amănunt n-ar fi trebuit să-l surprindă pe Robert Peters. La urma urmei, asta şi erau Cei-care-se-întorc: un refuz al legilor naturii. Atunci de ce mâna ei, oricât de fină şi curată ar fi arătat, îl tulbura atât de mult?

— Crezi că sunt bătrân?

— Sau am putea merge la New Orleans, zise ea şi se îndreptă de spate, nerăbdătoare. Da! New Orleans!

— Poate.

Fata se ridică în picioare şi îl privi plină de entuziasm, cu colţurile ochilor ridicate.

— Închipuie-ţi! Amândoi pe strada Bourbon. Jazz peste tot. Şi mâncare! De toate felurile!

— Sună frumos.

Fata îl apucă de mâini şi trase de el până îl ridică în picioare.

— Hai să dansăm!

Pastorul se conformă, în pofida privirilor şi şoaptelor din jur. Se roteau încet. Fata de-abia îi atingea coşul pieptului cu capul, era atât de mică – aproape la fel de mică precum soţia lui.

— Reuşim noi, spuse ea, cu capul lipit de pieptul lui lat.

— Dar dacă nu te lasă să pleci?

— Reuşim noi.

Se legănau în tăcere. Gardienii îi priveau şi ei. *Aşa va fi de-acum încolo*, gândi pastorul Peters.

— Ţi-aduci aminte că te-am părăsit? întrebă el.

— Aud cum îţi bate inima.

— OK... OK.

Nu era discuţia la care se aşteptase. Elizabeth Pinch din amintirile lui – a cărei imagine tronase deasupra altarului căsniciei lui atâţia ani – nu evita niciodată o discuţie în contradictoriu. Nu. Era o luptătoare, chiar şi în locurile şi momentele care nu erau propice unei lupte. Blestema, înjura, azvârlea cu tot ce-i pica în mână. Semăna cu tatăl ei: parcă era făcută din furie. De aceea o şi iubise atât de mult.

— Găsesc eu o soluţie ca să te scot de-aici, zise pastorul Peters chiar dacă, în mintea lui, o şi lăsase să danseze singură în această închisoare.

Robert Peters ştia ce va face: o va lăsa acolo şi nu se va întoarce, aşa cum făcuse şi înainte. Aceasta nu era Elizabeth din tinereţea lui. Motiv pentru care de data asta îi va fi mai uşor.

Dar, chiar dacă ar fi fost ea – chiar dacă ar fi fost „Liz” a lui –, tot n-ar fi contat. O părăsise fiindcă ştiuse, întotdeauna ştiuse, că ea îl va părăsi. Că se va sătura de el, de religia lui, de felul cum arată, mare şi lent, de normalitatea lui perfectă.

Liz fusese genul de om care dansează fără muzică, iar el era genul de om care dansează numai când e silit s-o facă. În toți anii aceia, dacă n-ar fi părăsit-o şi s-ar fi întors acasă, l-ar fi părăsit ea şi s-ar fi dus la New Orleans, cum voia să facă şi spectrul acesta al lui Liz.

O parte din firea ei rămăsese în această tânără „întoarsă” – îndeajuns ca să-i amintească lui Robert de tot ce avea el mai frumos şi mai urât. Îndeajuns ca să-l facă să vadă adevărul: indiferent cât de mult ar fi iubit-o, indiferent cât de mult ar fi dorit-o, povestea lor de dragoste n-ar fi mers. Şi, chiar dacă fata sfârşise cum sfârşise, chiar dacă ar fi rămas cu ea atunci, chiar dacă ar fi plecat cu ea şi, poate, ar fi împiedicat-o să moară, n-ar fi schimbat nimic. Ceea ce iubea el la ea ar muri cu cât ar sta mai mult alături de ea, până când, într-un final, fata ar pleca. Poate nu fizic, dar tot ce iubea el la ea ar dispărea.

Şi ar suferi amândoi.

Drept care pastorul Robert Peters dansă cu fata de 16 ani în Centrul de Detenție Meridian, fata pe care o iubise cândva, mințind-o că o va lua de acolo, iar fata îl minți şi ea că îl va aştepta şi că nu-l va părăsi niciodată.

Dansară împreună pentru ultima oară şi îşi spuseră aceste lucruri.

Aşa se întâmpla peste tot.

Situația devenea tot mai tensionată. Connie simțea teroarea în aer. Inevitabilul avea să se producă foarte curând, ca atunci când pământul e uscat şi sterp, copacii cenuşii şi gata să se rupă la prima adiere de vânt, iarba e cafenie şi arsă de soare – ceva trebuie să se schimbe. Toți cei din oraşul Arcadia simțeau asta, gândea ea, deşi nimeni nu ştia exact ce se va întâmpla. Încerca să-şi ignore temerile, să le uite, prinsă de grija soțului şi a copiilor, pe care trebuia să-i hrănească şi să-i țină curați. Mai era şi doamna Lucille, pentru care-şi făcea griji. De când erau aici îl întâlniseră pe soțul ei, Harold, o dată, şi ar fi vrut să stea cu el şi cu Jacob, să fie cu ochii pe ei, de dragul doamnei Lucille.

Dar lucrurile scăpaseră de sub control şi acum nu mai ştia unde sunt cei doi.

— Va fi bine, spunea ea mereu.

Cei-care-se-întorc erau în continuare prizonierii micului oraş, prizonierii Biroului şi ai unei lumi nesigure, iar Cei-vii-cu-adevărat din Arcadia erau victime în aceeaşi măsură, oraşul fiindu-le furat, ca şi identitatea acestuia.

— Nu, nu va fi deloc bine, zise Connie, văzând ce era în jurul ei.

Apoi îşi luă copiii în brațe, fără ca junghiul din inimă s-o lase.

Harold şi Bellamy stăteau sub soarele dogoritor al verii pentru ceea ce avea să fie ultima lor discuție – fapt care pe Harold nu-l deranja prea mult. Newyorkezul îşi îmbunătățise jocul. Poate prea mult.

Bellamy urma, în sfârşit, să fie transferat, în ciuda protestelor lui vehemente. Prin grija colonelului, care invocase supraaglomerația şi criza de timp de la Centrul de Detenție Arcadia, motive pentru care Bellamy nu putea discuta pe îndelete cu Cei-care-se-întorc. Desigur, existau şi alte însărcinări pentru agenții Biroului, mult mai urgente, dar acestea nu erau pe placul lui Bellamy; în consecință, colonelul se dispensa de el.

Bellamy încerca să nu se gândească la asta. Încerca să nu se gândească ce-ar însemna transferul pentru mama lui. Aruncă potcoava sperând să nimerească ținta. Ceea ce se şi întâmplă.

Clinc.

— Cred că ai aflat de plecarea mea, zise Bellamy în felul lui direct, fără ocolişuri.

— Am auzit ceva. Sau mai degrabă mi-am închipuit, răspunse Harold şi aruncă potcoava.

Clinc.

Nici unul nu mai ținea scorul.

Jucau tot pe fâşia mică de iarbă din mijlocul curții, ca şi cum n-ar fi avut de unde alege. Locul avea ceva deosebit, cu care se obişnuiseră deja. Era mai puțin frecventat, acum, că tot oraşul era la dispoziția deținuților. Aceştia se răspândiseră în toate părțile, migrând din şcoală şi din celelalte câteva clădiri amenajate provizoriu de Birou. Acum, Arcadia era plină până la refuz. Toate casele părăsite de cei ce nu reuşiseră să-şi facă un rost sau de cei ce nu mai suportau tensiunea erau transformate în spații de locuit pentru deținuți. Până şi pe străzi – atâtea câte erau în oraş – oamenii îşi puteau amplasa corturile, alături de centrele de

distribuție a alimentelor înființate. Ocuparea Arcadiei era totală.

Aici însă, în bucățica aceasta de oraş, cei doi îşi petrecuseră ultimele săptămâni tachinându-se reciproc.

— Bineînțeles, spuse Bellamy, zâmbind, şi privi în jur.

Sus, cerul era de un albastru intens, dur, punctat ici şi colo de nori albi, neaducători de ploaie. În depărtare vântul bătea, fremătând printre copacii pădurilor, răzbătând prin canicula şi umiditate şi izbindu-se sacadat de clădirile oraşului.

Dar la Harold şi Bellamy ajungea doar ca o exalare de căldură şi umezeală, mirosind a sudoare şi urină şi a prea mulți oameni ținuți prea mult în condiții la limita suportabilului. Acum, aproape toată Arcadia mirosea aşa. Se impregnase în fiecare lucru, mirosul acela. Atât de adânc încât nimeni, inclusiv agentul Bellamy, nu-l mai băga în seamă.

— Mă întrebi sau nu? zise Harold.

Mergeau amândoi prin căldură şi duhoare ca să-şi recupereze potcoavele. Jacob nu era departe, în clădirea şcolii, cu doamna Stone – persoana la care Harold se gândea de ceva vreme.

— Şi, până să petrecem prea mult timp jucându-ne – în ambele sensuri –, propun să nu ne mai dăm după cireş, dacă nu te deranjează, continuă Harold. Ştim amândoi cine e.

— Când ți-ai dat seama?

— La scurt timp după ce-a ajuns aici. Nu cred că a nimerit în atelier din pură întâmplare.

— Înseamnă că nu sunt chiar atât de isteț pe cât aş vrea eu.

— Nu-i vorba de asta. Doar că ai fost subiectiv. Nu că ți-aş reproşa ceva.

Aruncară potcoavele pe rând. *Clinc. Clinc.* Vântul se înteți din nou şi, preț de o clipă, aerul se împrospătă, de parcă ar fi anunțat o schimbare. Apoi se potoli, iar aerul redeveni înăbuşitor, sub soarele care traversa prea domol cerul.

— Cum se simte? întrebă agentul Bellamy.

Clinc.

— Bine. Ştii doar.

— Întreabă de mine?

— Tot timpul.

Clinc.

Bellamy se gândi puțin, Harold însă nu terminase.

— Nu cred că te-ar recunoaşte dac-ai sta în fața ei şi ai săruta-o pe frunte. De cele mai multe ori mă confundă cu tine. În restul timpului crede că sunt tatăl tău.

— Îmi pare rău.

— De ce?

— Că te-am implicat în asta.

Harold se îndreptă de spate, se proțăpi bine pe picioare şi ochi. Aruncă hotărât potcoava, dar mult prea departe de țintă. Zâmbi.

— Şi eu aş fi făcut la fel. De fapt, chiar şi vreau să fac.

— Adică un fel de quiproquo.

— Ochi pentru ochi sună mai bine.

— Cum vrei.

— Ce face Lucille?

Bellamy oftă şi se scărpină în cap.

— Bine, din câte am auzit. Stă mai mult în casă, deşi, la drept vorbind, în oraşul ăsta nici n-ar avea de ce să iasă.

— Şi-au cam bătut joc de noi, zise Harold.

Bellamy aruncă potcoava direct la țintă.

— Are un pistol la ea.

— Poftim?

Imaginea vechiului pistol apăru imediat în mintea lui Harold, urmată de amintirea nopții de dinainte de moartea lui Jacob, când fusese nevoit să omoare câinele.

— Cel puțin așa mi s-a spus. S-a oprit la unul din punctele de control de pe autostradă. Îl ascunsese în camionetă. Când a fost luată la întrebări, a invocat „dreptul la propria siguranță". Apoi a amenințat că va deschide focul. Nu știu cât de serios a vorbit.

În timp ce Bellamy se ducea să-și recupereze potcoava, stârnind praful în urma lui, Harold rămase pe loc, privi cerul și își șterse sudoarea de pe față.

— Nu seamănă deloc cu femeia cu care m-am însurat. Femeia cu care m-am însurat mai întâi ar fi tras și apoi ar fi spus ce și cum.

— Mie mi s-a părut că e genul de femeie care „lasă totul în seama lui Dumnezeu".

— Asta a venit mai târziu. La început făcea ca toți dracii. N-ai crede în ce încurcături m-a băgat când eram mai tineri.

— În dosare nu apare nimic. V-am verificat pe amândoi.

— Dacă nu ești prins, nu înseamnă că n-ai încălcat legea.

Bellamy zâmbi.

Clinc.

— M-ai întrebat odată despre mama mea, începu Bellamy.

— Așa e.

— A murit de pneumonie. Dar asta a fost lovitura de grație. De fapt, demența a distrus-o, încetul cu încetul.

— Și s-a întors la fel.

Bellamy încuviință din cap.

— Și acum o părăsești.

— Nu e ea, zise Bellamy, clătinând din cap. E o fotocopie a cuiva, atâta tot. Știi asta la fel de bine ca mine.

— A, făcu Harold pe un ton detașat. Te referi la băiat.

— În privința asta gândim la fel. Amândoi știm că morții sunt morți și cu asta basta.

— Atunci de ce-ai adus-o la mine? De ce te-ai mai chinuit?

— Din acelaşi motiv pentru care şi tu ai rămas cu fiul tău.

Aerul rămase fierbinte, iar cerul îşi păstră albastrul dur, impenetrabil, tot restul zilei. Cei doi îşi continuară jocul, fără să mai țină scorul, fără să mai ştie de câte ori au jucat şi ce rost mai avea să joace. Pur şi simplu se învârteau unul în jurul celuilalt în mijlocul unui oraş care nu mai era cum a fost, într-o lume care nu mai era cum a fost, şi o lăsau să-şi vadă de ale ei, cuvintele umplând aerul din jur cu zumzetul lor.

Seara o găsi pe Lucille aplecată peste masa de scris într-o casă plină de mirosul uleiului cu care îşi unsese pistolul. Casa Hargrave răsuna de zgomotul sacadat făcut de peria de sârmă în contact cu oțelul.

Sub pistol Lucille găsise mica trusă pe care Harold o folosea doar când şi când ca să-şi curețe arma. Instrumentele erau însoțite de instrucțiuni. Greu i se păruse doar să demonteze pistolul.

O tulbura când îndrepta țeava într-un loc sau altul în timp ce desfăcea ceva; trebuia să fie atentă la arcuri şi la câteva piese mici, dure, care nu trebuia să se piardă – avea nevoie de ele ca să reasambleze totul. Se chinuia s-o scoată la capăt, repetându-şi, în fiecare secundă, că arma nu e încărcată şi că ea nu poate fi atât de proastă încât să se împuşte singură.

Scoase cartuşele şi le înşirui în celălalt capăt al mesei. Le curățase doar cu peria de sârmă, renunțând să folosească solventul de teama unei reacții chimice misterioase, în caz că solventul ce mirosea a terebentină ajungea să se amestece cu praful de puşcă din interior.

Poate că era prea prudentă, dar paza bună trece primejdia rea.

În timp ce descărca pistolul, descoperi un fel de armonie în sunetul pe care îl scoteau cartuşele, unul după altul, sărind din încărcătorul plat, din oțel.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Ținea şapte vieți în mână. Se văzu pe ea, îi văzu pe Harold, Jacob şi familia Wilson, toți morți. Şapte morți.

Luă proiectilele mici şi grele în mână. Făcu mâna pumn şi se concentră asupra senzației – vârfurile rotunde, netede, care-i intrau în palmă. Le strânse atât de tare, încât crezu, doar o secundă, că va curge sânge.

Apoi le alinie pe masă, cu grijă, cu blândețe, ca pe nişte mici mistere. Lăsă pistolul în poală şi citi instrucțiunile.

Lângă instrucțiuni era o fotografie a interiorului țevii. Luă pistolul şi îl privi îndeaproape. Îl apucă aşa cum era în fotografie şi apăsă. Nu se întâmplă nimic. Apăsă mai tare. Tot nimic. Privi fotografia din nou. Nu vedea unde greşeşte.

Mai încercă o dată, apăsând atât de tare încât simți cum i se umflă venele în tot corpul. Scrâşni din dinți, scoase un geamăt uşor şi, pe neaşteptate, un cartuş sări din pistol şi căzu pe podea.

— Dumnezeule mare! exclamă ea, simțind cum încep să-i tremure mâinile.

Lăsă cartuşul pe podea, mult timp, privindu-l lung, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla.

— Poate că ar trebui să fiu pregătită pentru aşa ceva, zise ea.

Apoi recuperă cartuşul, îl aşeză pe masă şi continuă să curețe arma şi să se gândească la ce i-ar putea aduce seara.

Când sosi momentul să plece de acasă, Lucille ieşi prin faţă şi rămase lângă stejarul vechi şi ostenit al lui Harold. Privi înapoi, fără să spună ceva. De departe, îşi imagină ea, putea fi văzută cum se învârte în jurul casei vechi, mâncate de vreme, unde se măritase, iubise şi crescuse un fiu şi se războise cu un soţ – un soţ care, acum, că stătea în altă parte, poate nu fusese chiar atât de leneş şi de demn de dispreţ pe cât îl credea; o iubea, o iubise în fiecare zi din cei peste cincizeci de ani petrecuţi împreună, o iubea – iar acum, pe măsură ce seara se înălţa în jurul ei, ea pleca.

Apoi trase adânc aer în piept şi ţinu imaginea casei şi tot ce însemna ea în universul plămânilor până simţi că leşină. Apoi o ţinu şi mai mult, agăţându-se de această clipă, de această imagine, de această viaţă, de această singură gură de aer, chiar dacă ştia că trebuie să-i dea drumul.

Santinela din noaptea aceea era un tânăr sperios, din Kansas. Junior îl chema şi ajunsese să nu-l mai deranjeze atât de mult să apere oraşul datorită bătrânului simpatic şi excentric cu care se împrietenise.

Şi Junior, ca toţi participanţii la o tragedie, presimţea că se apropie o nenorocire. Îşi petrecuse seara verificându-şi telefonul din minut în minut, să vadă dacă n-a primit vreun mesaj, obsedat de ideea că trebuie să spună ceva important cuiva.

Din gheretă îşi drese glasul la auzul unui Ford vechi ce trecea huruind în depărtare. Uneori i se părea ciudat că gardul care împrejmuia oraşul se termina atât de brusc, iar singurul drum, cu două benzi, se pierdea la fel de brusc printre câmpuri. De parcă tot ce se întâmpla dincoace de gard, dincoace de Baricadă, în întregul oraş ţinut prizonier, avea să se termine la fel de brusc.

Motorul dădea rateuri şi se îneca, iar lumina farurilor aluneca nesigură pe drum, semn că persoana care se afla la volan avea probleme. Junior se gândi că era, probabil, vreun

puşti care luase maşina fără ştirea părinţilor – îşi amintea cum luase maşina tatălui său într-o seară de toamnă, când încă nu împlinise 18 ani şi mulţi ca el făceau acelaşi lucru. Kansas şi Carolina de Nord nu se deosebeau prea mult. Cel puţin partea asta din Carolina de Nord. Zona de şes. Fermele. Oamenii harnici, obişnuiţi. Dacă n-ar fi fost umiditatea asta blestemată care pândea peste tot, ca un spectru, poate-poate s-ar fi gândit să se stabilească aici. Aici tornadele erau ceva neobişnuit, iar oamenii, cu ospitalitatea lor specific sudistă, căreia i se dusese vestea, erau îndeajuns de prietenoşi.

Scrâşnetul frânelor camionetei îl readuse cu picioarele pe pământ, unde se şi cuvenea să fie. Motorul maşinii albastre se mai înecă o dată, apoi se opri. Farurile ardeau în continuare, cu toată puterea. Junior îşi aminti ce-i spusese un superior despre asta. Farurile te orbeau pentru ca persoana dinăuntru să poată coborî şi să tragă în voie fără să fie văzută.

Junior nu se dădea în vânt după arme – un lucru bun, fiindcă, din întâmplare, era un ochitor foarte prost. Farurile îşi schimbară faza şi acum, în sfârşit, o văzu pe femeia de peste 70 de ani de la volan – cu faţa crispată, plină de furie – şi se gândi că, mai mult ca oricând, aici armele nu ar avea ce să caute. Dar el făcea de pază, deci era înarmat. Şi, când Lucille coborî din camionetă, văzu că şi ea era înarmată.

— Doamnă! strigă Junior, ieşind repede din ghereta improvizată. Doamnă, lăsaţi arma jos!

Avea vocea tremurată, dar vocea lui întotdeauna era tremurată.

— Asta n-are nici o legătură cu tine, copile, zise Lucille.

Se opri în faţa camionetei, cu farurile aprinse în continuare, strălucind în spatele ei. Era îmbrăcată într-o rochie veche, de bumbac, albastră, care-i ajungea, dreaptă şi fără înfloriturі, aproape până la glezne. Era rochia pe care

o purta când mergea la doctor, când voia ca doctorul să ştie, încă de la început, că nu va accepta nici o veste care să nu-i fie pe plac.

Mai mulți „întorşi” coborâră din camionetă şi din cabină. Atât de mulți, încât Junior îşi aminti de circul care venea la ei în fiecare toamnă.

„Întorşii” se adunară în spatele lui Lucille, alcătuind un grup mic, tăcut.

— E o chestiune de bună-cuviință şi comportament corespunzător, spuse Lucille fără să se adreseze neapărat tânărului soldat. Bună-cuviință umană, fundamentală.

— Domnule comandant! strigă Junior, neştiind dacă îl aude cineva, ştiind doar că ceea ce se întâmpla acum era ceva de care ar fi fost fericit să nu aibă parte. Domnule comandant! Avem o problemă! Domnule comandant!

Auzi bocănitul cizmelor care se apropiau.

— „Toiagul tău şi nuiaua Ta mă mângâie”, cită Lucille.

— Doamnă. Lăsați arma jos.

— N-am venit aici ca să-ți fac vreun necaz, copile, replică Lucille, îndreptând țeava pistolului în jos.

— Am înțeles, doamnă. Dar trebuie să lăsați pistolul jos înainte să vorbim despre motivul care v-a adus aici.

Celelalte santinele de noapte erau toate acolo, cu armele pregătite – deşi ceva, poate o lecție veche despre buna-creştere, îi împiedica să le ațintească asupra lui Lucille.

— Ce dracu’ se-ntâmplă, Junior? şopti unul dintre soldați.

— Să fiu al dracului dacă ştiu, răspunse Junior la fel de încet. A apărut aici cu ei – un grup întreg de „întorşi” – şi cu pistolul ăla. La început au fost doar ea şi camioneta asta plină de ei, pe urmă...

După cum se vedea, erau destui. Mulți. Chiar dacă cei câțiva soldați nu-şi dădeau seama câți sunt, era clar că-i depăşeau ca număr. De atâta măcar erau siguri.

— Am venit ca să-i eliberez pe toți cei care sunt închiși acolo, strigă Lucille. Să știți că împotriva voastră n-am nimic, băieți. Știu că îndepliniți niște ordine. Așa ați fost instruiți. De asta n-am ce să vă reproșez. Dar mă simt obligată să vă spun că trebuie să vă amintiți că aveți datoria morală de a face numai ce este bine, de a fi drepți și corecți, chiar dacă trebuie să îndepliniți niște ordine.

Ar fi vrut să se miște dintr-o parte într-alta, cum se mișca pastorul uneori, când simțea nevoia să-și adune gândurile. Își pusese în gând să facă asta în drum spre școală, dar acum, stând aici, în fața atâtor arme, simțea că-i este frică.

Dar nu era momentul să-i fie frică.

— Nici n-ar trebui să vorbesc cu voi, strigă și mai tare Lucille. Nu sunteți voi de vină, nici unul dintre voi. Voi sunteți doar simptomul. Eu trebuie să ajung la cel ce e de vină. La colonelul Willis.

— Doamnă, spuse Junior. Vă rog să lăsați arma jos. Dacă vreți să vorbiți cu domnul colonel, vă ducem la domnul colonel. Dar trebuie să lăsați arma jos.

Soldatul de lângă el șopti ceva.

— Lăsați arma jos și predați-i pe cei „întorși” pentru a fi înregistrați, adăugă Junior.

— Nici nu mă gândesc! strigă Lucille, strângând pistolul în mână. Auzi colo, înregistrați!

Soldații șoviăiau în continuare să-și îndrepte armele asupra celor care veniseră cu ea. „Întorșii” din spatele și din jurul lui Lucille nu făcură nici o mișcare bruscă. Rămaseră pe loc, lăsând-o pe Lucille, și arma ei, să vorbească în numele lor.

— Vreau să mă adresez colonelului.

Chiar dacă se simțea brusc vinovată de ceea ce făcea, Lucille nu avea de gând să cedeze. Satana e un ispititor subtil, știa asta prea bine, care își atinge scopurile funeste convingându-ne să facem mici concesii care, treptat, duc la

păcate capitale. Pe de altă parte, se săturase să tot stea deoparte.

— Colonelului Willis! spuse Lucille, pronunțând numele de parcă ar fi chemat un revizor contabil ca să-i verifice impozitele. Vreau să vorbesc cu colonelul Willis!

Junior nu era făcut să reziste unei tensiuni atât de mari.

— Chemați pe cineva, îi şopti el soldatului de alături.

— Poftim? E doar o amărâtă de bătrână. N-are cum să facă ceva rău.

Lucille îi auzi şi, ca să arate că judecau greşit situația, ridică pistolul şi trase un foc în aer. Tresăriră toți.

— Vreau să vorbesc cu el numaidecât, zise ea, simțind cum îi vuiesc urechile.

— Chemați pe cineva! repetă Junior.

— Chemați pe cineva, spuse soldatul de lângă el.

— Chemați pe cineva, spuse următorul soldat.

Şi tot aşa, până la ultimul.

Cineva veni până la urmă şi, după cum se aştepta Lucille, nu era colonelul Willis, ci agentul Martin Bellamy. Agentul ieşi pe poartă în pas grăbit. Ca întotdeauna, era îmbrăcat în costum, dar de data asta fără cravată. Semn sigur, gândi Lucille, că situația era gravă.

— Frumoasă noapte pentru o plimbare cu maşina, zise Bellamy, ieşind printre soldați – în parte ca să atragă atenția femeii şi în parte ca să ia fața atâtor arme care ar fi putut trage în ea. Ce s-a întâmplat, doamnă Lucille?

— Nu cu dumneata vreau să vorbesc, agent Martin Bellamy.

— Ştiu, doamnă, nici nu mă îndoiesc. Dar m-au găsit numai pe mine, de asta am venit eu. Despre ce e vorba?

— Ştii despre ce e vorba. Ştii la fel de bine ca toți ceilalți, replică Lucille simțind cum îi tremura mâna în care ținea pistolul. Sunt furioasă. Şi nu mai suport starea asta de lucruri.

— Înțeleg, doamnă. Aveți tot dreptul să fiți furioasă. Poate mai mult ca oricare.

— Nu mă lua cu asta, agent Martin Bellamy. Nu încerca să reduci totul la mine, fiindcă nu e așa. Vreau să vorbesc cu colonelul Willis. Te rog să mi-l aduci aici. Sau trimite pe cineva după el. Nu mă interesează cum, dar vreau să vină aici.

— Sunt foarte sigur că în câteva clipe va fi aici. Și, ca să vă spun drept, de asta mă și tem.

— Eu, una, nu mă tem.

— Pistolul ăla nu vă ajută cu nimic, dimpotrivă.

— Pistolul? Crezi că nu mă tem fiindcă am un pistol? întrebă Lucille și oftă. Asta n-are nici o legătură cu pistolul. Nu mă tem fiindcă sunt hotărâtă să merg până la capăt.

Lucille stătea dreaptă, ca o floare rezistentă la orice, răsărită din pământ tare.

— Prea mulți oameni din lumea asta se tem – inclusiv eu. Da, încă mă tem de multe lucruri. Mă îngrozesc de ce văd la televizor. Mă temeam chiar înainte să înceapă toată tărășenia asta, mă voi teme și după ce se va termina... Dar de asta nu mă tem. Nu mă tem de ce se întâmplă acum, aici, sau de ce s-ar putea întâmpla aici foarte curând. Sunt împăcată cu gândul fiindcă știu că e bine ce fac. Oamenii buni nu trebuie să se mai teamă să facă ceea ce e bine.

— Dar vor fi consecințe, zise Bellamy, încercând să nu sune a amenințare. Așa e lumea. Pentru orice există o consecință și nu întotdeauna e o consecință pe care s-o putem prevedea. Uneori nici nu ne putem imagina ce se poate întâmpla. Indiferent de cum se va sfârși situația de față – și sper, mai mult decât vă închipuiți, că se va sfârși pașnic –, sigur vor fi consecințe.

Agentul făcu un mic pas spre Lucille. Sus, deasupra lui, ca și cum lumea și-ar fi văzut de treabă, stelele străluceau, iar norii se mișcau tăcut, în formele lor complicate.

Bellamy se înțepeni bine pe picioare şi continuă:

— Ştiu ce încercaţi să faceți. Încercați să demonstrați ceva. Nu vă place cum se procedează, şi aici sunt de partea dumneavoastră. Nici mie nu-mi place cum au evoluat lucrurile. Credeți că aş fi ocupat un oraş întreg şi l-aş fi umplut de oameni până la refuz, ca nişte obiecte sau o marfă oarecare, dacă aş fi avut un cuvânt de spus?

— Tocmai de aceea nu vreau să vorbesc cu dumneata, agent Martin Bellamy. Dumneata nu mai răspunzi de nimic. Asta nu mai e treaba dumitale. E a colonelului Willis.

— Întocmai, doamnă. Dar nici colonelul Willis nu mai răspunde de asta. El doar execută ordinele altora. Acționează sub comanda altuia, exact cum fac şi aceşti tineri soldați de aici.

— Încetează.

— Trebuie să mergeți la superiorul lui dacă vreți să obțineți ceva, doamnă Lucille. Trebuie să mergeți pe cale ierarhică.

— Te rog să nu mă iei de proastă, agent Martin Bellamy.

— Mai sus de colonel e un general sau altcineva mai mare. Nu sunt absolut sigur care e eşalonul de comandă. N-am lucrat în armată, deci aproape tot ce ştiu e de la televizor. Dar ştiu că nici un militar nu face ceva fără ordin sau fără să i se spună că e direct răspunzător de ceva. Ierarhia e complicată, dar în vârful ei e sigur preşedintele. Doamnă Lucille, ştiți la fel de bine ca şi mine că preşedintele are mâinile legate. Cei care iau deciziile sunt cei care-l susțin, grupurile de presiune din industria privată, şi aşa mai departe. Lanțul slăbiciunilor.

Agentul mai făcu un pas înainte. Acum era destul de aproape ca s-o imobilizeze. Poate un metru.

— Stai pe loc, zise Lucille.

— Credeți că, dacă ar fi fost după mine, l-aş fi ales pe colonelul Willis să răspundă de toate astea? întrebă

Bellamy, întorcându-se puțin pe ultimele cuvinte ca să arate spre oraşul cuprins de întuneric, adormit, care nu mai era oraş, ci un adevărat gulag umflat. Nu, doamnă. Niciodată nu l-aş fi lăsat să răspundă de ceva atât de important, extrem de delicat. Fiindcă aceasta, cu siguranță, e o situație extrem de delicată.

Încă un pas în față.

— Martin Bellamy.

— Din păcate, toată lumea e implicată: dumneavoastră, eu, colonelul Willis, Harold, Jacob.

Răsună o împuşcătură.

Apoi alta, în aer, pornită din pistolul negru, greu, din mâna lui Lucille. Apoi femeia coborî pistolul până la nivelul lui Bellamy.

— N-am nimic cu dumneata, agent Martin Bellamy. Ştii asta. Dar nu mă poți duce cu vorba. Vreau să-mi iau fiul.

— Nu, doamnă, se auzi o voce din spatele agentului Bellamy, care se retrăgea, pas cu pas.

Era colonelul. Lângă el stăteau Harold şi Jacob.

— Nu veți fi dusă cu vorba, continuă colonelul Willis. Vom avea grijă ca situația să se reglementeze cât de curând, vă promit eu.

Apariția lui Harold şi a lui Jacob, alături de colonel, o luă prin surprindere – deşi, după ce-şi reveni, Lucille îşi dădu seama că la asta ar fi trebuit să se aştepte. Imediat întoarse pistolul spre colonel. Soldații se agitară, dar colonelul le făcu semn să se liniştească.

Jacob făcu ochii mari. Era prima dată când îşi vedea mama cu un pistol în mână.

— Lucille, spuse Harold cu fermitate în glas.

— Să nu mă iei pe tonul ăsta, Harold Hargrave.

— Ce dracu' te-a apucat, femeie?

— Fac ce trebuie făcut. Asta e tot.

— Lucille!

— Gura! Fac ce-ai fi făcut şi tu dacă s-ar fi inversat rolurile. Spune-mi că n-am dreptate.

Harold se uită la pistol.

— Poate. Dar asta înseamnă că acum trebuie să fac ce-ai fi făcut tu dacă s-ar fi inversat rolurile, cum ziceai... Asta mai lipsea, tu cu afurisitul ăla de pistol!

— Nu huli!

— Ascultaţi-vă soţul, doamnă Hargrave, spuse colonelul Willis, arătând foarte distins şi relaxat, chiar dacă pistolul era îndreptat spre el. Situaţia aceasta se va sfârşi cu bine numai dacă dumneavoastră şi arătările de lângă dumneavoastră vă lăsaţi păgubaşi.

— Tacă-ţi gura! se răsti Lucille la el.

— Ascultă ce spune omul ăsta, Lucille, zise Harold. Uită-te la băieţii ăştia cu armele pregătite.

Erau cel puţin douăzeci – cam la câţi se aşteptase Lucille. Toţi păreau agitaţi – soldaţi înarmaţi, mai rău de-atât nici că se putea pentru ca totul să se termine tragic, iar de cealaltă parte ea: o femeie bătrână, îmbrăcată într-o rochie veche, în faţa lor, străduindu-se să nu-i fie teamă.

Apoi îşi aminti că nu e singură. Întoarse capul şi privi în spate. Văzu un grup mare, ce respira la unison, Cei-care-se-întorc, umăr la umăr, privind-o, aşteptând-o să le hotărască soarta.

La asta nu se gândise. Intenţia ei fusese doar să ajungă până la poartă, să-şi pledeze cauza în faţa colonelului şi, într-un fel sau altul, să-i elibereze pe toţi.

Dar, pe drum, îi văzuse ici şi acolo, la marginea oraşului. Uneori pe jumătate ascunşi, mohorâţi şi temători. Sau adunaţi laolaltă, privind-o lung. Poate că nici nu se mai temeau de Birou. Poate că se resemnaseră la gândul că vor fi prinşi. Sau poate că fuseseră trimişi de Dumnezeu.

Se oprise şi îi rugase s-o ajute, iar ei se urcaseră în camionetă, unul câte unul. Nu erau foarte mulţi – doar câţi

încăpuseră în maşină. Acum însă păreau să se fi înzecit, ca şi cum ar fi răspuns unei chemări mai presus de ei, trimise unul altuia în linişte şi taină.

Probabil că au stat ascunşi, îşi spuse ea. Sau poate că, într-adevăr, era un miracol.

— Lucille.

Era Harold.

Lucille încetă să se mai gândească la miracole şi îşi privi soţul.

— Mai ţii minte... hm... era în ’66, în ajunul zilei de naştere a lui Jacob, cu o zi înainte să plece, când ne întorceam cu maşina din Charlotte? Era noapte şi ploua, turna cu găleata, atât de tare încât mai să oprim pe marginea drumului până să se domolească. Mai ţii minte?

— Da, mai ţin.

— Câinele ăla care a apărut dintr-odată în faţa maşinii... Mai ţii minte? Nici n-am avut timp să trag de volan. Şi *buf*! Zgomotul scos de metal când s-a izbit în amărâtul ăla de câine.

— Nu văd ce legătură are cu asta.

— Ai izbucnit în plâns imediat, înainte să-mi dau seama ce naiba se întâmplase. Stăteai acolo şi plângeai de parcă aş fi lovit un copil şi repetai „Doamne, Doamne, Doamne”. M-ai băgat în toţi sperieţii. Chiar am crezut că lovisem copilul cuiva, deşi era absurd ca un copil să fie acolo, pe o vreme ca aia, şi noaptea. Atunci m-am gândit doar că Jacob zăcea acolo, mort, călcat de maşină.

— Taci, spuse Lucille cu vocea tremurată.

— Dar nu era decât amărâtul ăla de câine. Câinele cuiva. Probabil luase urma vreunui animal şi era derutat de ploaie. Am ieşit în potopul ăla şi l-am găsit, făcut praf. L-am pus în camionetă şi l-am adus acasă.

— Harold.

— L-am adus acasă şi ne-am uitat bine la el – nu-l mai puteam ajuta cu nimic. Era aproape mort. De-abia mai sufla. Aşa că m-am dus şi am luat pistolul, acelaşi pistol afurisit pe care-l ţii în mână. Şi-am spus să stai înăuntru, dar n-ai vrut. Numai Dumnezeu ştie de ce.

Harold se opri şi înghiţi în sec, ca să scape de nodul din gât.

— Ultima oară când am folosit pistolul ăla. Ţi-aduci aminte cum a fost când l-am folosit, Lucille? Sunt sigur că ţi-aduci aminte.

Harold privi în jur la soldaţi, la soldaţi şi armele lor.

Îl luă în braţe pe Jacob şi rămase aşa. Pistolul îşi schimbă greutatea în mâna ei. Umărul începu să-i tremure, tremurul îi coborî dincolo de cot, până la încheietura mâinii şi, neavând de ales, Lucille lăsă ţeava jos.

— Foarte bine, spuse colonelul Willis. Foarte, foarte bine.

— Trebuie să vorbim despre situaţia de faţă, zise Lucille, simţindu-se brusc fără vlagă.

— Putem vorbi despre orice.

— Lucrurile trebuie să se schimbe. Nu mai pot continua aşa. Nu mai pot, spuse Lucille.

Chiar dacă pistolul era îndreptat în jos, ea tot strâns îl ţinea.

— S-ar putea să aveţi dreptate, zise colonelul Willis şi se uită la un grup de soldaţi.

Printre ei era şi băiatul din Topeka. Apoi înclină din cap spre Lucille şi adăugă:

— Departe de mine să pretind că lucrurile sunt aşa cum ar trebui să fie. Lucrurile nu sunt deloc în armonie, ca să nu spun mai mult.

— Armonie, repetă Lucille.

Întotdeauna îi plăcuse cuvântul: *armonie*. Privi peste umăr. Era tot acolo, mulţimea copleşitoare a Celor-care-se-

întorc. Şi aştepta să vadă ce va face Lucille, singurul obstacol dintre soldaţi şi ei.

— Ce se va întâmpla cu ei? întrebă Lucille, întorcându-se tocmai când Junior ajunsese îndeajuns de aproape ca să-i ia pistolul.

Băiatul încremeni – pistolul lui era în toc. Junior avea oroare de violenţă. Nu voia decât să ajungă acasă, întreg, ca toţi ceilalţi.

— Ce-aţi întrebat, doamnă Hargrave? spuse colonelul Willis, reflectoarele măturând poarta de sud din spatele lui.

— Am întrebat ce se va întâmpla cu ei, răspunse Lucille flexându-şi degetele pe pistol. Abdicarea de la...

— Ei, drăcie! exclamă Harold, îl lăsă jos pe Jacob şi îl apucă de mână.

Vocea lui Lucille era dură, fermă.

— Ce se va întâmpla cu ei? repetă ea şi arătă spre Cei-care-se-întorc.

Era prima oară când Junior auzea cuvântul *abdicare*. Dar bănui că nu-i de bine, drept care făcu un pas înapoi de lângă bătrâna care gesticula cu pistolul.

— Stai pe loc! ordonă colonelul Willis.

Junior se conformă.

— Nu mi-ai răspuns, zise Lucille rotunjind fiecare cuvânt.

Făcu un pas mic spre stânga, doar ca să se uite pe lângă soldatul tânăr care fusese trimis să-i ia arma.

— Vor fi înregistraţi, răspunse colonelul Willis.

Colonelul scoase pieptul înainte şi îşi duse mâinile la spate, o poziţie specific militară.

— Inacceptabil, spuse Lucille, cu o voce şi mai dură.

— Ei, drăcie! exclamă Harold în şoaptă.

Jacob îl privi cu ochii plini de teamă. Înţelegea ce înţelegea tatăl lui. Harold se uită la Bellamy, încercând să stabilească un contact vizual. Bellamy trebuia să ştie că Lucille nu mai putea fi calmată.

Dar agentul Bellamy era atent la schimbul de replici, ca toți ceilalți.

— Abominabil, adăugă Lucille. Irezolvabil.

Harold tremura. Cuvântul *irezolvabil* prefațase cea mai cumplită ceartă pe care o avusese cu Lucille. Era strigătul ei de război. Se dădu înapoi, spre poarta deschisă, departe de locul în care gloanțele ar fi putut zbura dacă totul o lua razna – ceea ce era aproape sigur că se va întâmpla.

— Plecăm, hotărî Lucille, pe un ton amenințător, care nu admitea replică. Împreună cu familia mea şi familia Wilson.

Expresia colonelului Willis rămase neschimbată. Părea la fel de aspru şi de neînduplecat.

— Nu cred, spuse el.

— Familia Wilson vine cu mine. Fără discuție.

— Doamnă Hargrave.

— Înțeleg că trebuie să păstrezi aparențele. Oamenii dumitale trebuie să te respecte ca lider. Nu e nevoie să fiu mare strateg militar ca să-mi dau seama că nu vrei să fii văzut într-o situație ca asta, în care o femeie de 73 de ani vine aici cu un pistol şi un grup de amărâți ca să plece cu toți cei închişi între zidurile întregului oraş.

— Doamnă Hargrave, repetă colonelul Willis.

— Drept care nu voi cere mai mult decât mi se datorează, doar ce e al meu – familia mea şi cei care se află sub protecția mea. Trebuie să fac ce-mi spune Dumnezeu.

— Ce vă spune Dumnezeu?

Harold îl trase mai aproape pe Jacob. I se părea că toți deținuții din oraşul Arcadia se adunaseră la gard. Se uită prin mulțime, sperând să zărească familia Wilson. Dacă lucrurile evoluau aşa cum dorea Lucille, el avea să se îngrijească de ei.

— Ce-mi spune Dumnezeu. Nu Cel din Vechiul Testament, Care a despărțit apele pentru Moise şi a zdrobit oştile

faraonului. Nu, nu El. Poate că pe Acela L-am gonit cu toții, pentru totdeauna.

Junior mai făcu un pas înapoi.

— Stai pe loc, soldat! urlă colonelul Willis.

— Harold, du-l pe Jacob la loc sigur, zise Lucille, apoi i se adresă colonelului: Situația aceasta trebuie să înceteze. Nu trebuie să mai aşteptăm pe cineva, fie el şi Dumnezeu, ca să ne ajute să rezolvăm o situație pe care ar trebui s-o rezolvăm singuri.

— Nici un pas înapoi, soldat! zbieră colonelul Willis. Ia-i arma doamnei Hargrave ca să ne putem petrece noaptea în linişte.

Junior tremura din tot corpul. Privi în ochii lui Lucille, întrebând-o ce să facă.

— Fugi, copile, repetă ea cu o voce pe care în mod normal i-o rezerva lui Jacob.

— Soldat!

Junior dădu să-şi scoată pistolul.

În clipa aceea Lucille îl împuşcă.

Armata nu chiar atât de mică de „întorşi" a lui Lucille nu se sperie de împuşcătură chiar atât de mult pe cât se aşteptau soldații. Poate fiindcă cei mai mulți dintre ei muriseră deja şi, în ultimă instanță, dovediseră că moartea nu-i poate ține o veşnicie.

Aceasta era o ipoteză. Dar nu foarte probabilă.

Doar erau şi ei tot oameni.

Când Junior se prăbuşi la pământ, apucându-se de picior şi țipând de durere, Lucille nu se opri ca să-l îngrijească, aşa cum ar fi făcut cândva. Dimpotrivă, păşi peste el şi se îndreptă spre colonelul Willis. Willis strigă la soldați să deschidă focul. Îşi duse mâna la pistolul de la şold, dar, ca şi Junior, ezită să-l folosească împotriva bătrânei. Femeia asta nu era precum Cei-care-se-întorc. Era vie.

Şi astfel soldaţii deschiseră focul. Unii dintre ei îşi trimiseră gloanţele în Cei-care-se-întorc, dar marea majoritatea traseră în aer sau în pământul încălzit de vară. Lucille se îndreptă spre colonelul Willis cu pas hotărât şi cu pistolul aţintit asupra lui.

Înainte ca Junior să fie împuşcat, Harold îl luă în braţe pe Jacob şi fugi din calea gloanţelor. Bellamy îl urmă îndeaproape. Îi ajunse repede din urmă şi, fără să spună ceva, îl luă pe Jacob din braţele lui Harold.

— Hai la mama ta, spuse Harold.

— Da, tăticule, răspunse Jacob.

— Nu cu tine vorbeam, fiule.

— Am înţeles, zise Bellamy.

Şi toţi trei o luară la goană, afundându-se în oraşul încercuit.

Cei-care-se-întorc compensau lipsa armelor cu numărul lor copleşitor. Chiar şi fără cei ce săriseră în ajutorul lui Lucille, erau câteva mii bune de partea cealaltă a gardului din sud, prizonieri în Arcadia. Erau prea mulţi cei care priveau ce se întâmplă.

Iar soldaţii păreau atât de puţini.

Cei-care-se-întorc atacară – în tăcere, de parcă toată întâmplarea nu era scopul lor final, ci doar o scenă jucată –, iar soldaţii înţeleseră că, până la urmă, armele lor erau doar de decor în faţa unei asemenea mulţimi. În consecinţă, nu le folosiră prea mult. Cei-care-se-întorc înconjurară mâna de soldaţi, doborând-o ca un val uriaş.

Armata lui Lucille mări repede distanţa dintre soldaţi şi locul în care femeia stătea cu pistolul aţintit asupra colonelului. Se auzeau ţipete, sunetele scoase de cei ce se luptau cu înverşunare. Era o adevărată orchestră a haosului – setea de viaţă şi într-o tabără, şi în cealaltă.

Se spărgeau geamurile caselor. Pe peluzele din faţă şi în pragurile uşilor, Cei-care-se-întorc săreau asupra soldaţilor

care se retrăgeau în grupuri mici. Uneori soldații păreau să iasă învingători, deoarece Cei-care-se-întorc erau cu mâinile goale şi, prin urmare, se temeau, aşa cum se tem oamenii în general de cei înarmați.

Viața însă îi motiva. Drept care ieşeau la atac.

— Mai aveați puțin şi-l omorați pe băiatul ăla, spuse colonelul Willis, uitându-se pe lângă Lucille, spre Junior.

Acum Junior nu se mai văita – resemnat cu faptul că fusese împuşcat, dar şi mulțumit că scăpase doar cu o rană. Doar gemea din când în când şi se ținea de picior.

— Se face el bine, replică Lucille. Tata m-a învățat să trag cu pistolul înainte să mă învețe cum să merg. Ştiu să nimeresc ținta.

— N-o să aveți câştig de cauză.

— Eu cred că am şi avut.

— Vor veni alți soldați.

— Asta nu va schimba nimic din ceea ce s-a întâmplat aici, faptul că s-a făcut dreptate, zise Lucille şi, în sfârşit, lăsă țeava jos. Vor veni şi după dumneata. Sunt oameni. Care ştiu ce-ai făcut. Vor veni după dumneata.

Colonelul Willis se şterse pe mâini. Apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă fără să spună nimic, spre oraşul în care soldații erau împrăştiați şi, din loc în loc, încă trăgeau, încercând să preia controlul, chiar dacă ştiau că e în zadar. Cei-care-se-întorc nu mai putea fi ținuți în frâu.

Colonelul Willis nu spuse nimic.

Familia Wilson sosi curând. Veni ca orice altă familie. Jim şi Connie de-o parte şi de alta, cu copiii lor frumoşi între ei, apărați de lume. Jim înclină din cap spre Lucille.

— Sper că toate astea nu se întâmplă din cauza noastră, zise el.

Lucille îl strânse la piept. Jim mirosea urât, semn că avea nevoie de o baie. Femeii i se păru că şi mirosul acesta îi

justifica acțiunile. Era o dovadă că Jim şi familia lui nu fuseseră trataţi cum se cuvine.

— Se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple, spuse ea.

Jim Wilson dădu s-o întrebe ce vrea să spună cu asta. Probabil că Lucille ar fi fluturat din mână şi ar fi glumit, amintind de vasele care aşteptau să fie spălate de Jim când se întorceau acasă. Poate că i-ar fi ținut o predică despre cum se cresc copiii – în joacă, desigur, fără răutate, doar ca începutul unei glume de care să râdă mulți ani de acum încolo.

Dar din depărtare se auzi o împuşcătură şi, brusc, Jim Wilson începu să tremure.

Apoi se prăbuşi, mort.

Chris Davis

Îl găsiră în biroul lui, privea un şir întreg de monitoare. Nu vorbi. Nu fugi, cum credea Chris că va face. Doar se îndreptă de spate la apariția lor, îi păroni cu privirea şi spuse:

— Mi-am făcut datoria, nimic mai mult.

Chris nu-şi dădu seama dacă îşi cere iertare sau vrea să-şi găsească o scuză. Colonelul nu părea a fi genul de om care îşi caută scuze.

— Nu ştiu ce sunteți, cum nu ştiți nici voi, zise colonelul. Poate sunteți ca ăia din Rochester, gata să luptați până la moarte, a doua moarte. Dar nu cred aşa ceva. Voi sunteți altceva... Situația asta nu poate dura la nesfârşit. E imposibil... Mi-am făcut datoria. Nimic mai mult.

La început, Chris crezu că Willis se va sinucide. Era momentul potrivit pentru ceva dramatic. Dar, când să-l ia cu ei, îi văzură pistolul, fără cartuşe, inofensiv, lăsat pe birou. Pe monitoarele fixate în perete – pe care urmărise, atâtea săptămâni, viețile şi, uneori, morțile Celor-care-se-întorc – era doar imaginea unei negrese bătrâne care şedea singură pe un pat de campanie.

Colonelul trase adânc aer în piept când îl luară pe sus şi porniră cu el pe coridoarele şcolii. Chris se întrebă oare ce-şi imagina el.

Când uşa încăperii se deschise, băiatul dinăuntru – îmbrăcat în haine murdare, ponosite – îşi acoperi ochii din cauza luminii, cu o mână tremurândă.

— Mi-e foame, spuse el cu vocea pieritâ.

Doi dintre ei intrară în încăpere şi îl ajutară să iasă. Îl luară în brațe şi îl scoaseră din carcera lui. Apoi îl vârâră pe colonelul Willis acolo, în locul în care băiatul fusese ținut zile întregi. Înainte să închidă uşa şi s-o încuie, Chris văzu cum colonelul se uită la mulțimea Celor-care-se-întorc. Cu ochii mari, plini de uimire, ca şi cum Cei-care-se-întorc acopereau întreaga planetă, umplând fiecare loc gol, înrădăcinați pentru totdeauna în această lume, în această viață, chiar şi după moarte.

— Prea bine, zise colonelul, deşi lui Chris nu-i era clar cu cine vorbea.

Apoi închiseră uşa şi o încuiară.

— Trebuie să ne oprim, zise Harold gâfâind, simțind cum îl ard plămânii.

Deşi instinctul îi spunea că trebuie să meargă mai departe – mama lui era acolo, undeva, în toată nebunia asta –, Bellamy nu protestă în nici un fel. O singură privire aruncată spre Harold era de ajuns ca să ştie că nu are de ales. Îl lăsă jos pe Jacob. Băiatul se duse repede la tatăl lui.

— Te simți rău? întrebă el.

Harold tuşi de câteva ori şi încercă să respire adânc.

— Stai jos, zise Bellamy trecându-şi brațul pe după umerii bătrânului.

Ajunseseră lângă o căsuță de pe strada 3. Departe de poartă, ca să nu aibă probleme. Această parte a oraşului era liniştită, majoritatea oamenilor fiind acum la poartă, ca să vadă ce se întâmplă. Probabil că în acest moment, reflectă Bellamy, toți cei care puteau evada din Arcadia o şi făceau. *Până la urmă, oraşul s-ar putea să se golească.*

Casa îi aparținea familiei Daniels, dacă nu-l înşela memoria. Bellamy îşi propusese să memoreze cât mai multe date despre oraş, nu fiindcă s-ar fi aşteptat să se întâmple ceea ce se întâmpla, ci doar fiindcă mama lui îl învățase să țină cont de toate detaliile.

Dinspre poartă se auzi o singură împuşcătură.

— Mulțumesc că m-ai ajutat să-l scot de acolo, spuse Harold şi îşi privi mâinile. Eu n-am fost destul de iute.

— N-ar fi trebuit să plecăm fără Lucille, replică Bellamy.

— Ce altceva puteam face? Să rămânem pe loc şi Jacob să fie împuşcat? întrebă Harold, scoase un geamăt şi îşi drese glasul.

Bellamy înclină din cap.

— Mi se pare logic. Dar se va termina curând, zise el şi îl strânse uşor de umăr.

— N-o să pățească nimic? întrebă Jacob şi îi şterse fruntea lui Harold care continuă să gâfâie şi să tuşească.

— Nu-ți face griji, îl liniști Bellamy. E unul dintre oamenii cei mai ticăloşi pe care i-am întâlnit în viața mea. Nu ştii că ticăloşii trăiesc veşnic?

Bellamy şi Jacob îl duseră pe Harold până la treptele care urcau la veranda casei. Casa părea părăsită, aşa cum stătea pitită sub un felinar spart, lângă un teren viran.

Harold tuşi până când, de durere, îşi încleştă pumnii.

Jacob îl frecă pe spate.

Bellamy stătea cu ochii ațintiți asupra inimii oraşului, spre şcoală.

— Ar trebui să te duci după ea, zise Harold. Aici n-o să ne deranjeze nimeni. Singurii care au arme sunt soldații şi, după cum s-a văzut, sunt prea puțini.

Îşi întări cuvintele dregându-şi din nou glasul. Bellamy continuă să privească în direcția şcolii.

— În clipa de față n-are cine să se ia de un bătrân şi de un copil. Nu-i nevoie să rămâi cu noi, spuse Harold şi îl prinse pe Jacob pe după umeri. Nu-i aşa, fiule? Ai tu grijă de mine, nu?

— Bineînțeles, tăticule, răspunse Jacob cu dârzenie.

— Ştii unde stăm, zise Harold. Cred că mai târziu o să ne-ntoarcem acolo. Văd că s-a făcut linişte. Au trecut de poartă, dar, mai mult ca sigur, Lucille a rămas pe loc, ca să ne aştepte.

Bellamy întoarse capul brusc şi se uită spre poarta din sud.

— Nu-ți face griji în privința ei. Nimic nu i se poate întâmpla unei femei ca ea, adăugă Harold râzând.

Era însă un râs căznit, plin de încordare.

— Am lăsat-o acolo şi-am fugit, spuse Bellamy.

— N-am lăsat-o acolo. L-am pus pe Jacob la adăpost. Dacă n-am fi făcut asta, ne-ar fi împuşcat chiar ea. Îți garantez.

Harold îl trase pe Jacob mai aproape. Din depărtare răzbătură până la ei câteva strigăte, apoi linişte.

Bellamy se frecă pe frunte. Harold observă că, pentru prima oară de când îl cunoştea, Bellamy transpira.

— N-o să pățească nimic, îl asigură Harold.

— Ştiu, răspunse agentul.

— E vie.

Bellamy chicoti.

— Aceasta încă mai e întrebarea, nu crezi?

Harold îi strânse mâna.

— Mulțumesc, spuse el tuşind uşor.

Bellamy zâmbi larg.

— Văd că te-ai mai îmblânzit.

— Spune „Cu plăcere”, domnule agent.

— A, nu, fără „agent”. Dacă tot ai devenit sentimental cu mine, ce-ar fi să facem o poză? Unde mi-o fi mobilul?

— Eşti un caraghios, replică Harold, ținându-se să nu râdă.

— Cu plăcere, zise Bellamy după o mică pauză.

Şi cu asta cei doi se despărțiră.

Harold stătea cu ochii închişi, chinuindu-se să se distanțeze de afurisita aia de tuse care nu-i mai dădea pace. Trebuia să se gândească la pasul următor. Simțea că mai trebuia să aibă grijă de ceva, ceva nedefinit, care-l îngrozea, înainte ca povestea asta să se sfârşească.

Tot ce spusese despre Lucille, că ştie că n-are cum să pățească nimic, era vorbărie goală. Voia să vadă cu ochii lui că n-a pățit nimic. Se simțea şi mai vinovat decât Bellamy că o lăsase acolo. La urma urmei, era soțul ei. Dar îşi repetă că o făcuse de dragul lui Jacob. Chiar Lucille îi spusese să aibă grijă de el. Era logic. Cu toate armele alea, cu toți oamenii ăia, cu toată frica, n-aveau cum să ştie ce se va întâmpla. Nu era un loc în care să rămâi cu copilul.

Dacă rolurile s-ar fi inversat, dacă el ar fi stat acolo, iar Lucille ar fi stat de partea cealaltă, sigur ar fi vrut ca soția lui să-l ia pe băiat şi să fugă de acolo.

— Tăticule...

— Da, Jacob. Ce s-a întâmplat?

Harold era disperat să fumeze o țigară, dar avea buzunarele goale. Îşi împreună mâinile şi le vârî între genunchi, privind oraşul peste care se aşternuse o linişte de moarte.

— Nu-i aşa că mă iubeşti?

Harold tresări.

— Ce întrebare mai e şi asta, fiule?

Jacob îşi lipi genunchii de piept, îşi împreună brațele peste picioare şi nu mai spuse nimic.

Traversară oraşul cu grijă, încet, întorcându-se la şcoală. Din când în când, întâlneau câte un grup de „întorşi". Între zidurile oraşului rămăseseră destui oameni, chiar dacă mulți se refugiaseră pe câmp.

Harold îşi măsura fiecare pas, încercând să nu-şi suprasolicite plămânii. Din loc în loc mai spunea câte ceva, dând glas unui gând rătăcit. Mai mult vorbea despre Arcadia. Despre cum era „pe atunci" – când Jacob era viu. Acum i se părea foarte important să vadă cât de mult se schimbaseră lucrurile de-a lungul anilor.

Terenul viran de lângă casa familiei Daniels nu fusese întotdeauna viran. Pe atunci, când Jacob era viu, acolo era vechiul chioşc de înghețată, până prin anii '70, când, ca urmare a crizei petrolului, fusese demolat.

— Spune-mi o glumă, zise Harold, strângând uşor mâna lui Jacob.

— Le-ai auzit pe toate.

— Cum aşa?

— Fiindcă de la tine le ştiu.

Harold respira mai în voie acum, începea să se simtă mai bine.

— Sunt sigur că ai şi altele, noi.

Jacob clătină din cap.

— Spune-mi nişte glume pe care le-ai auzit la televizor. Spuse de alţii.

Jacob clătină iar din cap.

— Dar copiii ăia de la şcoală, când stăteam cu doamna Stone în atelierul de pictură, nu ţi-au spus nici una? Copiii fac întotdeauna schimb de glume. Trebuie să-ţi fi spus câteva înainte să se aglomereze şcoala... şi înainte să-i zvânţi în bătaie, zise Harold zâmbind larg.

— Nu mi-a spus nimeni nici o glumă nouă. Nici măcar tu, răspunse Jacob pe un ton hotărât.

Harold îi dădu drumul la mână şi amândoi merseră mişcându-şi braţele pe lângă corp.

— Mda. Atunci ce-ar fi să încercăm una? propuse Harold.

Jacob zâmbi.

— Despre ce vrei să fie?

— Despre animale. Îmi plac glumele cu animale.

— Ai vreo preferinţă?

Jacob se gândi o clipă.

— Puicuţele.

Harold încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Sunt o grămadă de glume despre puicuţe. Bărbaţii se dau în vânt după ele. Dar să nu i le spui şi mamei tale.

Jacob izbucni în râs.

— Doi cocoşi intră într-un supermarket. Ştii ce spune unul?

— Ce?

— Hai să mergem la raionul de carne, să vedem nişte puicuţe goale.

Până să ajungă la poarta de sud a Arcadiei, tatăl îi explică gluma şi cum trebuie spuse glumele ca să râdă lumea.

— Care-i secretul? întrebă Jacob.

— Felul în care spui gluma.

— Cum adică?

— Trebuie să dai de înțeles că n-o inventezi pe loc, că o ştii dinainte.

— De ce?

— Fiindcă, dacă dai de înțeles că o inventezi pe loc, nimeni nu vrea s-o asculte. Oamenii cred că o glumă are succes dacă a mai fost spusă. Oamenii vor să aibă ceva în comun... Când ascultă o glumă – vorbim de glumele pregătite din timp –, oamenii simt că devin o parte din ceva mai mare decât ei. Vor să ia gluma acasă cu ei, să le-o spună prietenilor, să-i facă şi pe ei părtaşi. Vor ca toți cei din jur să facă parte din ea.

— Am înțeles! exclamă Jacob, fericit.

— Iar dacă gluma e bună...

— Dacă e bună, merge din gură în gură şi nu se mai opreşte!

— Aşa e. Lucrurile bune nu mor niciodată.

Apoi, pe neaşteptate, fără să aibă timp să mai spună gluma o dată, ajunseră la poarta din sud, ca şi cum ar fi umblat fără țintă – un tată şi un fiu care-şi omoară timpul – şi nu s-ar fi întors acolo unde se întâmplase totul, înapoi la Lucille şi la Jim Wilson, care zăcea pe jos.

Harold îşi făcu loc printre „întorşii” adunați în jurul lui Jim Wilson, urmat de Jacob.

Jim arăta împăcat.

Lucille stătea în genunchi lângă el, plângând în hohote. Cineva vârâse o haină sub capul lui Jim şi cu o alta îi acoperise pieptul. Lucille îl ținea de o mână. Connie, soția lui, de cealaltă. Din fericire, cineva dusese copiii de acolo.

Ici şi colo, mici grupuri de soldaţi şedeau pe pământ, neînarmaţi, înconjuraţi de Cei-care-se-întorc. Alţii, ştiind că nu are rost să lupte pentru o cauză pierdută, şedeau fără pază, privind în tăcere, resemnaţi.

— Lucille, spuse Harold lăsându-se lângă ea cu un geamăt.

— Făcea parte din familia mea. Numai eu sunt de vină.

Harold văzu sângele de-abia când îngenunche în el.

— Harold Hargrave, spuse Lucille cu o voce pierită. Unde-i băiatul meu?

— E aici.

Jacob se apropie de Lucille, pe la spate, şi o îmbrăţişă.

— Sunt aici, mămică.

— Foarte bine, zise Lucille, dar Harold nu-şi dădu seama dacă era conştientă de prezenţa băiatului.

Apoi femeia îl trase pe Jacob spre ea.

— Am făcut ceva groaznic, adăugă ea, strângând băiatul în braţe. Domnul să mă aibă-n pază.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harold.

— Cineva din spatele nostru, răspunse Connie şi se opri ca să-şi şteargă lacrimile de pe faţă.

Harold se ridică în picioare, anevoie. De-abia îşi mai simţea picioarele de durere.

— A tras unul dintre soldaţi? Sau blestematul ăla de colonel?

— Nu, răspunse Connie calm. Colonelul plecase deja. N-a tras el.

— Unde stătea Jim cu faţa? Spre oraş, sau în direcţia opusă?

Harold arătă spre drumul care ieşea din Arcadia. Din locul în care stătea el vedea unde se sfârşeşte oraşul şi încep câmpul şi copacii.

— Spre oraş.

Harold se întoarse în cealaltă direcție. Privi lung dincolo de case. Văzu şoseaua lungă, întunecată, ce se întindea dincolo de Arcadia, printre lanuri de porumb lăsate în paragină. De-a lungul lor se înălțau pini impunători, întunecați, spre cerul plin de stele.

— Lua-te-ar dracu' să te ia! exclamă Harold.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connie, înțelegând că Harold şi-a dat seama de ceva.

— Nemernicul, zise Harold, încleştându-şi pumnii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connie din nou, aşteptându-se să fie şi ea împuşcată.

Privi şi ea spre pădure, dar nu văzu decât copaci şi întuneric.

— Ia copiii, Connie, spuse Harold, privind spre vechea lui camionetă. Urcă-l pe Jim în spate. Urcă şi tu tot acolo. Stai întinsă până îți spun eu să te ridici!

— Ce s-a întâmplat, tăticule? întrebă Jacob.

— Nimic, răspunse Harold şi apoi spre Lucille: Unde-i pistolul?

— Aici, zise ea şi i-l dădu plină de dezgust. Aruncă-l.

Harold vârî pistolul la brâu şi se apropie de camionetă.

— Ce se-ntâmplă, tăticule? întrebă Jacob, lipit de mama lui.

Lucille îl bătu uşor pe mână, ca şi cum, în sfârşit, recunoştea că e acolo.

— Te rog să taci, da? îi spuse Harold cu asprime în glas. Urcă în maşină. Urcă şi stai aplecat.

— Dar ce facem cu mămica?

— Jacob, fiule, fă cum ți-am spus! strigă Harold. Trebuie să plecăm de aici. Să ne întoarcem acasă ca să-i punem la adăpost pe Connie şi pe copiii ei.

Jacob se ghemui pe locul din față, iar Harold, ca să-i dea de înțeles că e spre binele lui, îl mângâie pe cap. Nu se scuză – fiindcă ştia că nu greşise atunci când țipase la băiat.

Convingerea lui era că, dacă nu faci nimic greşit, nu are rost să te scuzi. Dar nici una dintre convingerile lui nu-l împiedica să mângâie afectuos un copil pe cap.

După ce se asigură că băiatul stă bine, Harold îi ajută pe ceilalți să-l urce pe Jim Wilson în camionetă. Uitându-se la ei cum cară cadavrul, Lucille îşi aduse aminte de un verset din scriptură.

— „Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său şi a închis gura leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui...”

Harold n-o dezaprobă în nici un fel. Cuvintele i se păreau potrivite.

— Uşurel, zise el în timp ce cărau cadavrul, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit.

— Cu penitență, spuse Lucille, rămasă în genunchi. Cu penitență. E numai vina mea.

După ce urcară cadavrul în maşină, Harold îi spuse lui Connie să urce şi ea.

— Bagă copiii în cabină, zise el, apoi se scuză, deşi nu-şi dădea seama de ce.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Connie. Nu înțeleg nimic. Unde mergem?

— E mai bine să stea în cabină.

Connie se conformă. Copiii se înghesuiră în cabină, lângă Lucille, Jacob şi Harold. Harold le spuse celor trei copii să lase capul jos. Copiii făcură întocmai, smiorcăindu-se când motorul se trezi la viață, iar maşina porni la drum.

Lucille privea în depărtare, cu mintea în altă parte.

În spate, Connie stătea alături de soțul ei – cum trebuie să fi stat în toți anii de viață şi căsnicie. Îl ținea de mână. Nu părea să se teamă sau să se simtă nelalocul ei lângă mort, sau poate că pur şi simplu nu voia să-şi părăsească soțul.

În timp ce conducea maşina, Harold scruta întunericul de dincolo de lumina farurilor, aşteptându-se ca dintr-o clipă

într-alta să vadă o armă îndreptată asupra lui, care să-l trimită în mormânt. Aproape de casă, oraşul dispărând în întunericul din spatele lor, se întinse şi îşi lăsă mâna peste mâna lui Lucille.

— De ce mergem acasă? întrebă Jacob.

— Când erai în China, singur şi speriat, ce voiai să faci?

— Voiam să merg acasă.

— Asta vrea toată lumea, chiar dacă nu ştie ce grozăvii o aşteaptă acolo.

Când ieşiră de pe autostradă şi intrară pe drumul de țară care ducea acasă, Harold îi spuse soției:

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-i băgăm pe Connie şi pe copii în casă. Nu întreba de ce. De Jim avem grijă mai încolo. Iei copiii şi fugi înăuntru. Ai înțeles?

— Da.

— După ce intri, urci la etaj. Direct acolo.

Harold opri camioneta la capătul aleii, mări faza farurilor şi le lăsă să lumineze tot. Casa era în întuneric şi părea mai pustie ca niciodată.

Apăsă pe accelerator şi porni spre casă. Ajunse la capătul aleii în plină viteză, întoarse maşina în curte şi o dădu cu spatele până în dreptul verandei, ca şi cum ar fi vrut să descarce un brad de Crăciun sau vreascuri, şi nu cadavrul lui Jim Wilson.

Simțea că e urmărit, avea senzația că lucrurile nu se potoliseră încă, de aceea făcea totul pe fugă. Ciuli urechile şi auzi huruitul estompat al motoarelor – probabil la capătul drumului de țară. Deschise portiera şi coborî.

— Repede, în casă!

Scoase copiii din cabină, îi propti pe picioare ca pe nişte mânji nou-născuți şi îi împinse spre verandă.

— Haideți, fuga! Grăbiți-vă!

— Ce palpitant! exclamă Jacob.

— Lasă vorba şi intră-n casă.

Brusc, curtea fu inundată de lumină. Harold îşi feri ochii şi scoase pistolul de la brâu.

Jacob, Lucille, Connie şi copiii ei intrau repede pe uşă când prima camionetă se opri în curte, chiar sub stejarul vechi. Cele trei camionete care veneau din urmă parcară una lângă alta, toate cu farurile la faza maximă.

Harold ştia cine sunt. Se întoarse şi urcă pe verandă în timp ce portierele se deschideau şi cei dinăuntru coborau.

— Harold! strigă cineva de după zidul de lumini. Vino-ncoace, Harold!

— Stinge afurisitele alea de faruri, Fred! strigă şi Harold. Şi spune-le amicilor tăi să facă la fel!

Ieşi în faţa uşii şi ridică piedica pistolului. Auzi cum în casă toată lumea urca repede la etaj, urmându-i ordinul.

— Din câte văd eu, Clarence nu şi-a reparat camioneta, zise el.

— Lasă, nu-ţi bate capul cu asta, replică Fred Green.

Farurile camionetei lui se stinseră. Ca şi farurile celorlalte camionete.

— Presupun că ai carabina la tine, spuse Harold.

Fred ieşi în faţa maşinii în timp ce Harold îşi mijea ochii. Fred ducea carabina în braţe ca pe un copil.

— N-am vrut s-o fac, zise Fred. Îţi spun ca să ştii, Harold.

— Haida-de, făcu Harold. Ai pândit momentul ca să faci un lucru după care ai tânjit toată viaţa şi l-ai făcut. Întotdeauna ai fost sărit de pe fix şi, dacă tot s-a întors lumea cu susul în jos, ce ţi-ai zis: Acum e vremea mea!

Harold făcu un pas în spate, spre uşă, şi ridică pistolul. Bătrânii care veniseră cu Fred îşi ridicară carabinele şi puştile de vânătoare. Fred însă rămase nemişcat.

— Harold, zise el clătinând din cap. Spune-le să iasă ca să terminăm odată pentru totdeauna.

— Adică să-i omorâţi.

— Harold!

— De ce trebuie să rămână morți? întrebă Harold şi mai făcu un pas înapoi.

Nu voia să lase cadavrul lui Jim în camionetă, dar altă soluție nu avea.

— Cum de-ai ajuns în halul ăsta? continuă el. Credeam că ai mai multă minte.

Harold mai avea puțin şi intra în casă.

— Nu-i a bună, răspunse Fred. Nimic din toate astea.

Harold intră în casă şi trânti uşa. Preț de o clipă, toți rămaseră nemişcați. Stejarul din fața casei foşni, bătut de vântul care se stârnise pe neaşteptate dinspre sud, prevestind ceva rău.

— Aduceți canistrele cu benzină, ordonă Fred Green.

Patricia Bellamy

Îşi găsi mama singură în sala de clasă, stând la capătul patului – aşteptând, aşteptând, aşteptând – cu mâinile în poală, privind în gol. Când îl văzu la uşă, ochii i se luminară, semn că îl recunoscuse.

— Vai, Charles.

— Da, am venit.

Femeia zâmbi, mai deschis şi cu mai multă emoție decât îşi amintea Bellamy s-o fi văzut-o vreodată.

— Am fost atât de îngrijorată. Am crezut că m-ai uitat. Nu trebuie să întârziem la petrecere. Nu suport să întârziem. Nu-i frumos. E o mojicie.

— Da, zise Bellamy, aşezându-se încet lângă ea.

Îi luă mâinile într-ale lui. Femeia zâmbi din nou şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse el.

— Credeam că m-ai uitat. Ce prostie, nu?

— Aşa e.

— Dar ştiam că ai să te întorci la mine.

— Bineînţeles că ştiai, zise Bellamy cu ochii plini de lacrimi. Doar ştii că nu pot sta departe de tine.

— Vai, Charles. Sunt atât de mândră de el.

— Ştiu.

— De asta nu trebuie să întârziem. E seara lui cea mare. Seara în care devine ditamai funcţionarul guvernamental... fiul nostru. Trebuie să ştie că suntem mândri de el. Trebuie să ştie că-l iubim şi că-l vom ajuta mereu la nevoie.

— Sunt sigur că ştie, spuse Bellamy, simţind cum i se opresc cuvintele în gât.

Rămaseră aşa mult timp. Din când în când, ajungea până la ei larma unei încăierări, mici lupte duse ici şi colo – cum stă în firea lucrurilor. Unii soldaţi îi rămăseseră loiali colonelului Willis – sau, cel puţin, ideilor lui. Nu puteau concepe că tot ce spusese şi făcuse, toate opiniile lui despre Cei-care-se-întorc, fusese greşit. Drept care luptau un pic mai mult decât ceilalţi, dar rezistenţa lor era tot mai firavă, ştiau că foarte curând vor depune armele. Foarte curând vor rămâne doar Martin Bellamy şi mama lui, încercând să retrăiască aceleaşi momente, până la moartea – sau cum se numea acel ceva care-i lua pe Cei-care-se-întorc ca pe nişte şoapte ale nopţii – ei sau a lui.

Martin nu-şi va repeta greşelile.

— Vai, Marty, zise mama lui. Cât de mult te iubesc, fiule.

Femeia începu să se caute prin buzunare, cum făcea ori de câte ori încerca să găsească o bomboană pentru el, când era mic.

Martin Bellamy o strânse de mână.

— Şi eu te iubesc. Şi n-am să uit asta din nou.

19

— Sper că nu mă crezi atât de fraier ca să intru după tine! strigă Fred, vocea lui străpungând uşa subțire de la intrare şi pereții subțiri ai casei precum soneria.

— Ba da, replică Harold, trăgând canapeaua în fața uşii.

— Haide, Harold. Nu-mi forța mâna. Îți dăm foc la casă, dacă nu-nțelegi de vorbă bună.

— Se prea poate, răspunse Harold, începând să stingă luminile. Dar asta înseamnă că trebuie să vii mai aproape. Şi nu sunt foarte sigur că vrei să faci asta când ştii că am pistolul în mână.

După ce stinse toate luminile şi încuie toate uşile, Harold se piti după canapea. Îi auzi cum stropesc cu benzină pereții din spate. Se gândi să meargă acolo şi poate să tragă un foc de avertisment, dar, dacă situația se înrăutățea, ceea ce era foarte posibil, nu voia să irosească un cartuş când cu el putea să-l împuşte pe unul dintre ei.

— Să ştii că nu vreau să fac asta, Harold.

Oricât i-ar fi displăcut, Harold desluşi o urmă de sinceritate în vocea lui Fred, dar nu-şi dădea seama cât de mult se putea încrede în el.

— Dacă tot vrei s-o faci, fă-o.

— Fiecare are de făcut câte ceva, nu?

Harold privi spre treptele ce duceau la etaj. Auzi cum cineva se mişcă deasupra lui.

— Depărtaţi-vă de ferestre! strigă el.

Lucille apăru în capul scării şi începu să coboare anevoie, adusă de spate, purtând povara artritei.

— Urcă înapoi!

— Trebuie să fac ceva! Asta e numai vina mea. Numai eu sunt de vină!

— Dumnezeule, femeie! izbucni Harold. Cartea aia a ta nu spune că lăcomia e un păcat? Nu mai fi atât de zgârcită, împarte vina cu alţii. Închipuie-ţi cum ar fi arătat căsnicia noastră dacă ai fi luat tot timpul vina asupra ta, cum faci acum. M-ai fi plictisit de moarte!

Harold îşi împinse pieptul înainte şi zbieră:

— Hai, urcă înapoi!

— De ce? Doar fiindcă sunt femeie?

— Nu. Fiindcă aşa vreau eu!

Lucille izbucni în râs fără să vrea.

— Eu sunt de partea doamnei, zise Connie, coborând şi ea.

— Ei, drăcie! gemu Harold.

— Tu ce cauţi aici, Connie? întrebă Lucille. Urcă înapoi!

— Vezi cum e? o întrebă Harold pe Lucille.

— Ce ne facem? întrebă Lucille.

— Găsesc eu o soluţie. Stai fără grijă.

Connie intră aplecată în bucătărie, evitând ferestrele, şi luă cel mai mare cuţit de tăiat carne pe care-l găsi.

— Oare ce au femeile cu cuţitele? întrebă Harold, clătinând din cap. Ţi-aduci aminte de cazul Bobbitt?

Apoi, după câteva secunde, strigă:

— Fred, hai să terminăm cu toată povestea asta!

— Care nu se poate termina bine, adăugă Lucille.

— Asta voiam să propun şi eu, replică Fred, care, judecând după intensitatea vocii, mai avea puţin şi urca pe verandă. Harold, ieşi la fereastră!

Harold se ridică gemând.

— Te rog, Harold, zise Lucille întinzând mâna spre el.

— Mă descurc eu.

— Hai să discutăm, spuse Fred Green.

Era pe verandă, în faţa ferestrei. Dacă ar fi vrut, Harold l-ar fi putut împuşca fără probleme. La vederea cadavrului lui Jim Wilson, întins în camionetă – întruchiparea perfectă a morţii –, Harold chiar simţea nevoia, aproape insuportabilă, să apese pe trăgaci. Dar Fred stătea acolo fără carabina lui şi arăta foarte tulburat.

— Harold, să ştii că-mi pare rău.

— Vreau să te cred, Fred.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Atunci trebuie să înţelegi că nu mai vreau vărsare de sânge.

— Presupun că numai din partea Celor-vii-cu-adevărat...

— Întocmai.

— Vrei să-ţi predau familia Wilson, mama şi copiii ei.

— Întocmai, dar trebuie să înţelegi că nu vrem să-i omorâm. Nici gând de aşa ceva.

— Atunci ce vreţi?

— Să dregem, să îndreptăm nişte lucruri.

— Să îndreptaţi?

— Să le facem la loc, aşa cum trebuie să fie.

— Aşa cum trebuie să fie? De când a ne ucide între noi e aşa cum trebuie să fie? Nu-i de-ajuns că au fost ucişi o dată? Acum trebuie să moară din nou?

— Nu i-am ucis noi! strigă Fred.

— Care noi?

— Nu ştiu cine a făcut-o. Un necunoscut. Un nebun care-a trecut prin oraş. Familia Wilson a fost cu ghinion în ziua aia. Atâta tot. Nu i-am omorât noi. Nu Arcadia i-a omorât. Noi nu omorâm oameni aici!

— N-am spus asta.

— Aşa s-a întâmplat, iar după aia oraşul n-a mai fost la fel... Locul lor nu-i aici. Şi, dacă e să eliminăm azi o familie, mâine alta, aşa o să facem.

Nu era nevoie ca Harold sau Fred să privească spre cadavrul lui Jim Wilson. Doar fiindcă era acolo, şi era mort, Jim Wilson părea să spună destul despre starea în care se afla Arcadia, destul despre punctul în care ajunsese viaţa lui Harold şi a lui Fred.

— Îţi mai aduci aminte cum era înainte să se întâmple toate astea? întrebă Harold într-un târziu. Îţi mai aduci aminte de petrecerea dată de ziua lui Jacob? Ce soare era. Ce veseli erau toţi, numai zâmbete. Şi Mary, care urma să cânte în seara aceea... Apoi... mda... apoi s-a schimbat tot. Toţi ne-am schimbat.

— La asta mă refeream şi eu. Anumite lucruri se întâmplă în anumite locuri. Jafuri, violuri, oameni împuşcaţi, oameni care mor înainte să le vină sorocul. Astfel de lucruri nu se întâmplă aici.

— Dar s-au întâmplat. Gândeşte-te la familia Wilson, la Mary. Şi, dacă te uiţi la starea în care suntem acum, cred că ni s-au întâmplat şi nouă. Lumea ne-a găsit, Fred. A găsit Arcadia. Moartea lui Jim şi Connie, pentru a doua oară, n-o să schimbe nimic.

Se aşternu tăcerea, o tăcere a speranţei. Fred Green clătină din cap, ca şi cum ar fi refuzat un argument care tocmai îi venise în minte.

— Trebuie să punem capăt nebuniei, spuse Harold. Familia Wilson n-a făcut nimic rău. Jim s-a născut şi a crescut aici. Connie, la fel. Părinţii ei erau din Ţinutul

Bladen, nu departe de locul în care trăia familia lui Lucille. Nu e o afurisită de yankee. Dacă era newyorkeză, aş fi împuşcat-o cu mâna mea!

Cei doi râseră, strepezit.

Fred se uită peste umăr, la cadavrul lui Jim.

— S-ar putea să sfârşesc pe scaunul electric, zise el. Ştiu. Dar a trebuit s-o fac. La început am încercat să fac ce trebuie, să respect legea. Le-am spus soldaţilor că familia Wilson stă aici, iar ei au venit şi au luat-o fără să-i facă vreun rău. Am crezut că se terminase. Voiam să se termine aici. Dar, după aia...

— Jim n-a vrut decât să trăiască. Să trăiască şi să-şi apere familia, cum face toată lumea.

Fred înclină din cap.

— Acum eu, Lucille şi Jacob suntem cei care îi apără familia.

— Nu te mai încăpăţâna, Harold. Te implor.

— Văd că vorbesc degeaba, replică Harold, privind şi el spre cadavrul lui Jim. Îţi imaginezi ce-ar trebui să-i explic dacă s-ar scula dintr-odată în capul oaselor şi m-ar întreba de ce dracu' i-am dat familia pe mâna voastră? Mă gândesc ce-aş face dacă Lucille ar fi acolo, în locul lui...

Se uită la soţia lui, apoi clătină din cap şi îi făcu semn lui Fred, cu pistolul, să părăsească veranda.

— Fred, rămâne aşa cum am hotărât, indiferent de cei vei face în continuare.

Fred ridică mâinile şi coborî încet treptele.

— Ai un extinctor? întrebă el.

— Am.

— N-am să trag asupra ta, atât timp cât nici tu nu tragi asupra mea sau a oamenilor mei. În momentul în care ai scos familia Wilson afară, se termină totul. Depinde numai de tine. Îţi promit că vom face tot posibilul să-ţi salvăm casa. Scoate familia afară şi noi ne retragem.

Apoi Fred se îndepărtă de verandă. Harold strigă sus, la copii. În acelaşi timp, Fred Green strigă şi el ceva. Apoi se auzi cum izbucneşte focul în spatele casei şi un trosnet uşor.

— Oare cum de-am ajuns aici? spuse Harold, neştiind pe cine întreabă.

Simțea că se învârteşte camera cu el. Nu mai înțelegea nimic. Se uită la Connie.

— Connie.

— Da, răspunse ea, ținându-şi copiii în brațe.

Harold se opri. Cu capul plin de întrebări.

— Harold... spuse Lucille.

Doi oameni nu puteau trăi împreună toată viața lor fără să ştie ce gândesc. Lucille ştia ce va întreba Harold. Simțea că soțul ei va face o greşeală, dar ştia că nu-l poate opri. Voia să afle la fel de mult ca şi el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harold.

— Poftim? întrebă Connie, nedumerită.

— Cu ani în urmă, continuă Harold, privind în podea. Oraşul ăsta... N-a mai fost la fel după ce s-a întâmplat. Uite unde am ajuns acum! Toți anii ăştia în care n-am ştiut, toți anii ăştia în care ne-am întrebat, în care ne-am temut că cineva din oraşul nostru – unul dintre vecinii noştri – a fost autorul... Eu cred că, dacă oamenii s-ar fi dus la culcare ştiind ce s-a întâmplat în noaptea aia, poate că n-am fi ajuns atât de rău.

Într-un târziu, Harold o privi pe Connie în ochi.

— Cine a fost?

Connie nu răspunse imediat. Se uită la copiii ei, care arătau descumpăniți, speriați. Îi strânse la piept şi le acoperi urechile.

— Nu... începu ea. Nu ştiu cine a fost.

Connie îşi înghiți nodul din gât.

Harold, Lucille şi Jacob rămaseră tăcuți.

— Încerc să-mi amintesc, dar nu pot, continuă Connie cu o voce care parcă venea de departe. Era târziu. M-am trezit brusc, mi s-a părut că aud ceva. Ştiţi cum e atunci când nu eşti sigur dacă ce-ai auzit face parte din visul pe care-l aveai sau din lumea reală.

Lucille încuviinţă din cap, dar nu îndrăzni să spună ceva.

— Când am încercat să adorm la loc, am auzit paşi în bucătărie, zise Connie şi zâmbi spre Harold şi Lucille. Orice părinte recunoaşte paşii copiilor.

Zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Mi-am dat seama că nu e vorba de ei. În clipa aceea m-am speriat. L-am trezit pe Jim. Era ameţit de somn, dar, după câteva clipe, a auzit şi el... S-a uitat în jur, după un băţ, ceva, dar n-a găsit decât chitara mea veche, lângă pat. A dat s-o ia, dar cred că n-a vrut s-o spargă. Era cadou de la tata, mi-o dăruise înainte să mă căsătoresc cu Jim... Era o nebunie să creadă că se poate apăra cu o chitară, dar aşa era Jim.

Connie îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului.

— Eu am dat fuga în camera copiilor, iar Jim în bucătărie. A strigat la cel care intrase să iasă din casă. S-a aruncat asupra lui. S-au bătut, credeam că dărâmă bucătăria. Apoi am auzit împuşcătura. Apoi tăcere. Cea mai lungă din viaţa mea. Am aşteptat ca Jim să spună ceva. Să strige, să ţipe, orice. Dar n-a făcut-o. Am auzit cum cineva umblă prin casă, părea să caute ceva. Ca să ia tot ce era de valoare. Apoi l-am auzit cum se apropie de camera copiilor... M-am ascuns sub pat, împreună cu copiii. Am văzut doar nişte ghete vechi. Pătate de vopsea...

Connie se opri, se gândi câteva clipe şi continuă plângând:

— La vremea aceea venise o echipă de zugravi în oraş. La Ferma Johnson. Nu-i văzusem prea des, dar Jim dăduse o mână de ajutor, zugrăvise cot la cot cu ei – ca să mai facă un ban. Într-una din zile am luat masa în oraş şi cred că l-

am văzut pe unul dintre ei, avea ghetele la fel cu cele pe care le-am văzut în camera copiilor în noaptea aceea... Nu mi-aduc prea multe aminte despre cel care le purta. Avea părul roşu, era palid la faţă. Cam atât. Doar un necunoscut. Un ins pe care nu credeam că am să-l mai văd vreodată... Avea o căutătură rea... Sau poate doar îmi închipui eu că avea, fiindcă aşa vreau să cred... Adevărul e că nu ştiu cine e autorul. N-am făcut nimic ca să merităm aşa ceva. Dar ce familie merită să i se întâmple aşa ceva?

Connie îşi luă mâinile de pe urechile copiilor. Vocea nu-i mai tremura.

— Uneori lumea e plină de cruzime, adăugă ea. Ca să-ţi dai seama de asta nu trebuie decât să te uiţi la programele de ştiri, în orice zi a săptămânii... De un lucru sunt sigură: eu, Jim, copiii, ne-am iubit până în ultima clipă. Până la urmă, asta e tot ce contează.

Lucille plângea. Îl luă pe Jacob în braţe, îl sărută şi-i şopti că-l iubeşte.

Harold îşi trecu braţul pe după umerii ei. Apoi îi spuse lui Connie:

— Voi avea grijă de voi. Îţi promit.

— Şi acum ce facem? întrebă Jacob.

— Facem ce trebuie să facem, fiule.

— Îi scoatem afară, tăticule?

— Nu, zise Lucille.

— Facem ce trebuie să facem, repetă Harold.

Focul îşi făcea treaba mai repede decât se aştepta Harold.

Poate fiindcă era o casă veche şi existase mereu în viaţa lui, Harold îşi închipuia că nu poate fi distrusă sau, în cel mai rău caz, că se va lăsa greu dusă. Focul însă îi demonstra că e doar o casă ca oricare alta, doar un amestec de lemn şi amintiri – uşor de distrus.

De aceea, în clipa în care focul cuprinse peretele din spate, fumul năvăli înăuntru printre crăpături, alungând

cele două familii, prin salon, spre uşa de la intrare, spre Fred Green şi arma lui.

— Ar fi trebuit să trag mai mult de timp, zise Harold tuşind, sperând că nu era o tuse din alea care-l lăsau inconştient. Ar fi trebuit să trag mai mult de timp şi să iau mai multe cartuşe.

— Doamne ajută, Doamne ajută, Doamne ajută! spuse Lucille, frângându-şi mâinile şi gândindu-se în câte feluri era doar vina ei.

Îl văzu pe Jim Wilson. Înalt, chipeş, viu, cu soția, fiica şi fiul în jurul lui, îmbrățişându-l, agățându-se de el. Apoi îl văzu împuşcat pe străzile Arcadiei, împuşcat, prăbuşindu-se la pământ, mort.

— Tăticule, zise Jacob.

— Ne descurcăm noi, îl asigură Harold.

— Dar nu e drept, spuse Lucille.

Copiii plângeau.

Harold scoase încărcătorul, se asigură că cele patru cartuşe sunt la locul lor, apoi îl vârî la loc, în pistol.

— Vino aici, Jacob, zise el.

Jacob se conformă – tuşind din cauza fumului –, iar Harold îl luă de braț şi începu să îndepărteze canapeaua din fața uşii. Lucille privi câteva clipe, apoi, fără să pună vreo întrebare, îl ajută, având încredere că soțul ei avea un plan, la fel cum avea încredere în toate planurile lui Dumnezeu.

— Ce facem? întrebă Jacob.

— Ieşim de-aici, răspunse Harold.

— Dar cum rămâne cu ei?

— Fă ce ți se spune, fiule. Nu te las eu să mori.

— Dar cum rămâne cu ei? insistă băiatul.

— Am destule cartuşe, replică Harold.

Împuşcăturile răsunară clar, uniform, peste câmpurile întunecate, lipsite de lumina lunii. Trei împuşcături.

Apoi uşa din faţă se deschise, lăsând pistolul să facă o voltă prin aer şi să aterizeze în camionetă, lângă cadavrul lui Jim.

— Gata! strigă Harold, ieşind cu mâinile sus.

Îl urmă Lucille, cu Jacob ascuns bine după ea.

— Ai câştigat, lua-te-ar dracu'! adăugă Harold, negru la faţă de supărare. Cel puţin ştiu că nu ţi-am dat satisfacţia asta. I-am scăpat de suferinţa la care i-ai fi supus, nemernicule!

Tuşi de câteva ori.

— Doamne ajută, Doamne ajută, Doamne ajută! repetă Lucille în şoaptă.

— Nu cred până nu văd, zise Fred Green. Băieţii sunt tot în spatele casei, ca să se asigure că nu încerci să ne tragi în piept.

Harold coborî anevoie treptele verandei şi se sprijini de camionetă.

— Cum rămâne cu casa? întrebă el.

— Vorbim mai târziu. Acum vreau să verific dacă ai făcut ce-ai spus că ai făcut.

Harold tuşea din nou. O tuse lungă, continuă, din rărunchi, care îl făcu să se îndoaie şi să cadă la pământ, lângă camioneta lui. Lucille îl apucă de mână şi se ghemui alături.

— Ce-ai făcut, Fred Green? întrebă ea, îmbujorată la faţă de focul care cuprindea încet toată casa.

— Îmi pare rău, răspunse Fred.

— Arde casa, şuieră Harold.

— Lasă, am eu grijă, zise Fred, se desprinse de camioneta lui şi se apropie de Harold, cu carabina pregătită, îndreptată spre uşa de la intrare, în caz că morţii nu erau morţi.

Harold tuşi până când în faţa ochilor începură să-i joace tot felul de luminiţe. Lucille îl şterse pe faţă.

— Afurisit să fii, Fred Green! Fă ceva! strigă ea.

— Măcar îndepărtează-mi camioneta de casă, reuşi să îngaime Harold. Dacă se întâmplă ceva cu cadavrul lui Jim, să ştiţi că vă omor pe toţi!

Jacob îngenunche lângă el şi îl apucă de mână – în parte ca să-i mai aline durerea, în parte ca să se asigure că părinţii lui stau între el şi carabina lui Fred Green.

Fred Green trecu pe lângă Harold şi Lucille, şi chiar Jacob. Urcă treptele spre uşa deschisă. Fumul ieşea în rotocoale albe, uriaşe. Din pragul uşii văzu cum flăcările înaintează din spatele casei. Şovăi când nu văzu cadavrele familiei Wilson.

— Unde sunt?

— Sper că în Rai, răspunse Harold şi încercă să râdă.

Tusea îi trecuse, deşi încă era ameţit, iar luminiţele îi rămăseseră în faţa ochilor, oricât de mult s-ar fi străduit să le alunge. Strânse mâna lui Lucille.

— Stai liniştită şi ai grijă de Jacob.

— Nu te pune cu mine, Harold, strigă Fred de pe verandă. Dacă te pui, să ştii că o las să ardă toată.

Se uită precaut înăuntru, sperând să audă o tuse, un geamăt sau plânsete, dar nu auzi decât trosnetul lemnului mistuit de flăcări.

— Dacă i-ai scos prin spate, pun băieţii mâna pe ei. Dacă ies prin faţă, pun eu mâna pe ei. Mai e şi focul, zise Fred şi se dădu înapoi din faţa dogorii. Eşti asigurat, Harold. Ai să încasezi nişte bani frumoşi pentru asta. Îmi pare rău.

— Şi tu, şi eu, replică Harold ridicându-se în picioare.

Cu o iuţeală care-l surprinse chiar şi pe el, Harold urcă treptele până pe verandă, în timp ce Fred Green stătea şi se uita în casa cuprinsă de flăcări. Fred nu-l auzi cum vine în fugă din cauza focului şi, până să-l audă, cuţitul de măcelărie îi pătrunse în rinichiul drept.

În clipa în care-i implântă cuţitul, Harold era cu faţa aproape de brâul lui Fred. Fred se răsuci de durere şi apăsă

pe trăgaci. Patul armei se smuci înapoi şi îi despică nasul lui Harold.

Cel puțin acum Fred nu mai putea să ucidă familia Wilson.

— Ieşiți! strigă Harold tuşind. Fuga!

Carabina căzuse pe verandă, lângă el, fără ca Harold sau Fred să aibă prezența de spirit s-o culeagă de pe jos.

— Lucille! strigă Harold, simțind că se înăbuşă. Ajută-i! Ajută-i...

Lucille nu răspunse.

Connie şi copiii, de-abia auzindu-l pe Harold din pricina focului, ieşiră din casă sub o pătură pe care reuşiseră s-o ude când casa începuse să ardă. Dând de aerul proaspăt, copiii se porniră să tuşească. Connie îi trecu repede pe lângă Fred Green, care se zbătea pe verandă cu cuțitul în spate.

— Urcați în maşină! strigă Harold. Ticăloşii ceilalți pot veni dintr-o clipă într-alta.

Familia Wilson coborî în goană treptele şi se opri lângă portiera şoferului. Connie o deschise şi privi înăuntru: cheile maşinii erau în contact.

Când veni prima împuşcătură se dovedi că femeia se oprise acolo cu noroc, iar camioneta veche se dovedi o barieră de nădejde în calea alicelor. Era, totuşi, un Ford din ’72, fabricat în epoca aceea, apusă, înainte ca fibrele de sticlă să devină demne de a transporta un bărbat şi familia lui dintr-un punct al universului în altul. Acesta era şi motivul pentru care Harold se agățase de vechea camionetă atâția ani – acum nu se mai făceau camionete care să reziste la un cartuş doldora de alice.

Dar, spre deosebire de Connie şi copiii ei, familia Hargrave se afla în partea cealaltă, expusă, a maşinii. Lucille era jos, îl acoperea pe Jacob cu corpul ei, la lumina tremurată a casei incendiate. Jacob îşi acoperise urechile.

— Nu mai trageți, lua-v-ar dracu’ să vă ia! țipă Harold.

Stătea cu spatele la cei care trăgeau, conştient că s-ar putea să nu-l audă. Şi, chiar dacă-l auzeau, s-ar putea să nu-l asculte. Îşi acoperi soția şi fiul, abandonându-se speranței.

— Doamne ajută! spuse el, pentru prima oară în cincizeci de ani.

Harold găsi carabina lui Fred. Încă nu reuşise să se ridice în picioare, dar asta nu însemna că nu putea atrage atenția asupra lui. Se aşează în fund, întinse picioarele în față şi, cu capul zvâcnindu-i de durere şi cu nasul plin de sânge, reuşi să armeze carabina şi să tragă un foc în aer, făcând brusc linişte.

La lumina casei în flăcări, cu Fred Green pe verandă, chiar lângă el, acoperindu-şi rana cu cămaşa, Harold încercă să preia controlul situației.

— Cred că-i de ajuns, zise el după ce dispăru ecoul împuşcăturii.

— Fred? Fred, eşti teafăr? strigă cineva.

După voce, era Clarence Brown.

— Sunt teafăr pe dracu'! răspunse Fred. Am fost înjunghiat!

— Şi-a făcut-o cu mâna lui, replică Harold.

Avea gura plină de sângele care-i curgea din nas, dar nu se putea şterge fiindcă mâinile trebuia să rămână uscate ca să poată ține carabina şi erau deja mânjite cu sângele lui Fred Green.

— Ce-ar fi să vă duceți acasă? adăugă el.

— Fred! strigă Clarence.

Era greu ca vocile să răzbată prin trosnetele casei care ardea din temelii. Fumul țâşnea din fiecare crăpătură şi gaură a casei şi se înălța într-un vălătuc întunecat, uriaş, spre lună.

— Spune ce să facem, Fred!

— Connie! strigă Harold.

— Da, răspunse ea din cabină, cu o voce joasă, de parcă ar fi vorbit prin tapițeria camionetei.

— Porneşte maşina şi pleacă de-aici, spuse Harold, nedezlipindu-şi ochii de pe amicii lui Fred.

O clipă mai târziu, motorul începu să duduie.

— Voi ce faceți? strigă Connie.

— Ne descurcăm.

Connie Wilson demară în noapte, cu copiii şi soțul ei mort, fără să mai spună ceva, fără să mai privească în urmă, la Harold.

— Bine, şopti Harold. Foarte bine.

Ar fi vrut să le spună ceva, să aibă grijă de Jim, dar i se părea că e de la sine înțeles. În plus, nasul rupt îl durea al naibii, iar căldura devenea insuportabilă. Drept care răsuflă adânc de câteva ori şi îşi şterse sângele din gură cu dosul mâinii.

Clarence şi ceilalți priviră cum se îndepărtează camioneta, dar rămaseră cu armele îndreptate spre Harold. Dacă Fred le-ar fi spus să facă altceva, l-ar fi ascultat, liderul lor însă era tăcut şi acum se chinuia să se ridice în picioare.

Harold întoarse carabina spre el.

— Dracu' să te ia, Harold! zise Fred şi făcu un pas spre el şi carabina lui.

— Încearcă numai, spuse Harold şi îndreptă carabina spre gâtul lui. Lucille! Jacob!

Cei doi zăceau nemişcați, o movilă rotundă, uniformă, deasupra pământului. Lucille îl acoperea în continuare pe băiat.

Harold mai voia să spună ceva, poate ceva care să dea o logică situației, chiar dacă acum era prea târziu pentru logică, dar îşi dădu seama că plămânii nu vor să-l ajute. Erau prea plini de tusea ascuțită ca un brici, care încerca să pună stăpânire pe el de când îl atacase pe Fred. Simțea cum se umflă în el un balon mare, întunecat.

— Casa asta o să ardă odată cu tine, spuse Fred.

Dogoarea flăcărilor era insuportabilă. Harold ştia că va trebui să se mişte de acolo dacă voia să mai trăiască, dar tusea aceea blestemată din el de-abia aştepta să răbufnească şi să-l lase inconştient, ghemuit la pământ. Şi atunci ce se va alege de Jacob?

— Lucille! strigă el din nou.

Femeia tot nu-i răspunse. Măcar dacă-i auzea vocea, gândi el, ca să creadă că totul se va termina cu bine.

— Pleacă, îi zise el lui Fred, împungându-l cu vârful ţevii.

Fred înţelese şi se dădu înapoi, încet. Când dădu să se ridice, Harold simţi că-l dor toate.

— Dumnezeule! gemu el.

— Las' pe mine! zise Jacob, apărând ca din senin, întors la Harold.

Băiatul îşi ajută tatăl să se ridice în picioare.

— Unde-i mămica ta? şopti Harold. E teafără?

— Nu.

Pentru orice eventualitate, Harold rămase cu arma aţintită asupra lui Fred şi îl ascunse pe Jacob după el, nu care cumva Clarence şi ceilalţi, acum fiecare la camioneta lui, să-şi piardă cumpătul şi să-şi folosească puştile de vânătoare.

— Lucille! strigă Harold.

Jacob, Harold, Fred Green şi carabina lui Fred Green coborâră, şontâc-şontâc, treptele până în curte. Fred se ţinea cu mâinile de brută. Harold păşea lateral, ca racul, cu Jacob în spate.

— OK, zise el când se îndepărtară de casă şi lăsă ţeava carabinei în jos. Cred că am terminat aici.

Carabina căzu la pământ, dar nu fiindcă Harold ar fi lăsat-o din mână, ci fiindcă tusea – durerea aceea ca o avalanşă de pietre din el – în sfârşit se dezlănţuise. Bricele din plămânii lui erau la fel de neiertătoare. Punctele luminoase îi apărură din nou în faţa ochilor. Pământul îi ieşi

în întâmpinare şi îl izbi în faţă. Fulgere peste tot, fulgere şi tunetul tusei care părea că-l sfâşie de fiecare dată. Nu mai putea nici măcar să înjure. Dintre toate lucrurile pe care ar fi vrut să le facă, înjurăturile probabil l-ar fi ajutat să se simtă mai bine.

Fred ridică arma de jos. Se uită să vadă dacă e un cartuş pe ţeavă.

— Cred că ceea ce se va întâmpla acum va fi din vina ta, zise el.

— Lasă băiatul să rămână un miracol, reuşi Harold să spună.

Moartea era acolo, iar Harold Hargrave era pregătit pentru ea.

— Nu ştiu de ce nu s-a întors, zise Jacob făcându-i pe Harold şi Fred Green să clipească, de parcă tocmai ar fi apărut în faţa lor. Soţia dumneavoastră, i se adresă el lui Fred. Mi-aduc aminte de ea. Era frumoasă şi cânta minunat.

Faţa băiatului de opt ani se îmbujoră sub claia de păr castaniu.

— Îmi plăcea de ea, continuă el. Îmi plăcea şi de dumneavoastră, domnule Green. De ziua mea mi-aţi dăruit o puşcă grozavă, cu aer comprimat, iar soţia dumneavoastră mi-a promis că o să cânte ceva, special pentru mine.

La lumina flăcărilor băiatul părea transfigurat. Ochii păreau să-i strălucească.

— Nu ştiu de ce nu s-a întors ca mine. Unii oameni pleacă şi, uneori, nu se mai întorc.

Fred trase adânc aer în piept; îşi ţinu respiraţia până simţi cum i se încordează tot corpul, ca şi cum acea gură de aer avea să explodeze în el, ca şi cum ar fi fost ultima şi ar fi păstrat în ea totul. Apoi scoase un sunet înăbuşit, umed, şi lăsă în jos ţeava carabinei, oftând şi plângând, acolo, în faţa

băiatului care, printr-un miracol, se întorsese din lumea morților, dar nu-i adusese şi soția cu el.

Se lăsă în genunchi, un ghem grotesc.

— Pleacă de-aici, spuse el. Pleacă... Lasă-mă-n plata Domnului, Jacob.

Apoi rămase doar zgomotul casei care ardea din temelii. Doar plânsetul lui Fred. Doar respirația şuierată a lui Harold sub rotocoalele negre, de cenuşă şi fum, care crescuseră atât de mult încât semănau cu un braț lung, întunecat, care se tot întinde, aşa cum părintele se întinde după copil, cum soțul se întinde după soție.

Lucille se uită lung la cer. Luna era departe, în colțul ochiului, de parcă ar fi vrut s-o părăsească sau, poate, s-o ducă undeva. Nu-şi dădea seama.

Harold se apropie şi îngenunche lângă ea. Îi părea bine că pământul era moale, iar aici sângele nu arăta la fel de roşu pe cât ştia că este. La lumina stranie a casei în flăcări, sângele era doar o pată întunecată despre care îşi putea imagina că e orice, numai sânge nu.

Femeia abia respira.

— Lucille, şopti Harold, cu buzele aproape de urechea ei.

— Jacob, îngăimă ea.

— E aici.

Lucille înclină din cap. Şi închise ochii.

— Nu se poate, zise Harold şi îşi şterse sângele de pe față, brusc dându-şi seama cum arată, plin de sânge, funingine şi praf.

— Mămică! strigă Jacob.

Lucille deschise ochii.

— Da, copilaşul meu, şopti ea, simțind cum îi bolborosesc plămânii.

— Totul e OK, spuse Jacob.

Băiatul se aplecă şi o sărută pe obraz. Apoi se întinse lângă ea şi îşi lipi capul de umărul ei, ca şi cum mama lui nu ar fi fost pe moarte, ci doar ar fi ațipit sub stele.

Lucille zâmbi.

— E OK, spuse şi ea.

Harold se şterse la ochi.

— La naiba, femeie! Ți-am spus că oamenii nu fac două parale!

Femeia zâmbea în continuare.

Cuvintele veniră atât de şoptite, încât Harold fu nevoit să ciulească bine urechile ca să le audă:

— Eşti un pesimist.

— Sunt un realist.

— Eşti un mizantrop.

— Eşti o baptistă.

Lucille începu să râdă, iar clipa aceea zăbovi cât mai mult, cu cei trei legați, împreună, aşa cum fuseseră cu ani în urmă. Harold o strânse de mână.

— Te iubesc, mămică, spuse Jacob.

Lucille îşi auzi fiul. Apoi se duse.

Jacob Hargrave

În clipele de după moartea mamei lui, nu fu sigur că spusese ce se cădea să spună. Spera să fi spus. Sau, cel puțin, spera că spusese cât trebuia. Mama lui ştia întotdeauna ce să spună. Cuvintele făceau parte din magia ei – cuvintele şi visele.

La lumina casei în flăcări, îngenuncheat lângă mama lui, Jacob se gândi la cum era odată, înainte de ziua în care se dusese la râu. Îşi aminti de momentele petrecute cu mama lui, când tata era plecat cu treburi, lăsându-i singuri mai multe zile. Era mai tristă în absența lui, Jacob simțea asta, dar o parte din el nu putea să nu se bucure de orele în care rămâneau numai ei doi. În fiecare dimineață şedeau la masă, față în față, şi vorbeau despre vise, despre semne şi ce aşteptau de la ziua care era de-abia la început. Dacă Jacob se trezea dimineața fără să-şi poată aminti ce visase peste noapte, mama lui îşi amintea absolut tot, în cele mai mici amănunte. Magia era nelipsită din visele ei: munți imposibil de înalți, animale vorbitoare, răsărituri de lună în culori stranii.

Fiecare vis avea un înțeles pentru ea. Visele cu munți erau semn rău. Animalele vorbitoare erau vechi prieteni, care aveau să-i intre din nou în viață, cât de curând. Culoarea fiecărui răsărit de lună anunța starea de spirit a zilei următoare.

Jacob se înnebunea după explicațiile acestor minunății. Îşi aducea aminte de o dimineață anume, într-una din săptămânile în care tatăl lui era plecat. Vântul făcea să foşnească stejarul din curte, iar soarele se ițea de după vârfurile copacilor. Pregătiseră micul dejun împreună. El stătea cu ochii pe bacon şi pe cârnatul care sfârâia pe aragaz, în timp ce mama lui avea grijă de ouă şi de clătitele mici. Şi îi povestea un vis.

Se făcea că merge la râu, singură, fără să ştie de ce. Când ajunse la mal, apa era liniştită, ca o oglindă.

— Petele alea de albastru le vezi numai în picturile vechi, uitate într-un pod mucegăit, zise ea şi îl privi lung.

Acum stăteau la masă, cu farfuriile în față.

— Înțelegi ce vreau să spun, Jacob?

Băiatul încuviinţă din cap, chiar dacă nu ştia exact ce vrea să spună.

— Un albastru imposibil, care era mai puţin culoare şi mai mult senzaţie. Şi, cum stăteam acolo, am auzit muzică, din josul râului.

— Ce fel de muzică?

Jacob era atât de prins de povestea mamei lui, încât de-abia se atinsese de mâncare.

Lucille se gândi o clipă.

— E greu de descris. Era muzică de operă. Ca o voce care cântă departe, în câmp deschis.

Lucille închise ochii şi îşi ţinu răsuflarea, părând că reînvie în minte sunetul minunat. Apoi deschise ochii şi privi amețită, fericită.

— Era doar muzică. Muzică pură.

Jacob înclină din cap. Se foi pe scaun şi îşi scărpină o ureche.

— Şi pe urmă?

— Am mers pe malul râului kilometri întregi. Malul era plin de orhidee. Orhidee frumoase, delicate – aşa ceva n-ar putea creşte pe aici. Flori mai frumoase decât am văzut prin cărți.

Jacob lăsă furculița jos şi împinse farfuria în față. Îşi împreună brațele pe masă şi îşi lăsă bărbia pe ele. Părul îi cădea în ochi. Lucille se întinse şi, zâmbind larg, îi îndepărtă şuvițele rebele de pe față.

— Trebuie să te tund.

— Ce-ai găsit, mămică?

— De-acum soarele apunea şi, chiar dacă mersesem atâția kilometri, muzica nu era deloc mai aproape. De-abia când soarele cobora bine mi-am dat seama că muzica nu venea din josul răului, ci din mijlocul lui. Semăna cu muzica sirenelor, mă chema la ea, în apă. Dar nu mi-era frică. Ştii de ce?

— De ce? întrebă Jacob, agățându-se de fiecare cuvânt.

— Fiindcă dinspre pădure şi toate acele orhidee care înfloreau de-a lungul malului vă auzeam pe tine şi pe tăticul tău cum vă jucaţi şi râdeaţi.

Jacob făcu ochii mari când mama lui pomeni de el şi de tatăl lui.

— Apoi muzica s-a auzit din ce în ce mai tare. Sau poate nu mai tare*, ci mai puternic. O simţeam mai aproape, ca pe o baie fierbinte după ce-am robotit toată ziua în curte. Un pat moale, cald. Tot ce voiam era să ajung la muzica aceea.*

— Eu şi tăticul ne jucam în continuare?

— Da, răspunse Lucille cu un oftat. Şi deveneaţi tot mai gălăgioşi. De parcă v-aţi fi luat la întrecere cu râul ca să-mi atrageţi atenţia, să mă chemaţi înapoi.

Lucille ridică din umeri şi adăugă:

— Recunosc – acela a fost un moment în care n-am ştiut încotro s-o apuc.

— Şi ce-ai hotărât? Cum te-ai hotărât?

Lucille se întinse şi îl frecă uşor pe mână.

— Pur şi simplu am ascultat glasul inimii. M-am întors şi am pornit spre tine şi tăticul tău. Apoi, dintr-odată, muzica râului nu mi s-a mai părut atât de dulce. Nimic nu e mai dulce decât râsetul soţului meu şi al fiului meu.

Jacob roşi.

— Uau! făcu el, cu o voce care venea de departe, vraja poveştii spuse de mama lui rupându-se în cele din urmă. Să ştii că ai cele mai frumoase vise!

Îşi terminară micul dejun în tăcere, din când în când Jacob privind peste masă şi minunându-se cât de misterioasă şi de plină de vrajă era mama lui.

Când îngenunche în acele ultime clipe ale vieţii ei, Jacob se întreabă ce gândea ea despre tot ce se întâmplase în lume. Tot ce-i adusese pe amândoi aici, mama lui pe moarte la lumina casei mistuite de flăcări, pe aceeaşi bucată de pământ pe care îşi crescuse fiul şi îşi iubise soţul. Voia să-i explice cum

se ajunsese aici, cum se întorsese la ea după ce fusese plecat atâta vreme. Voia să facă pentru ea ce făcuse şi ea pentru el în acele dimineți blânde, când erau singuri: să explice toate minunățiile.

Dar timpul lor împreună era scurt, cum e şi viața, şi nu ştia cum se întâmplaseră toate acestea. Ştia că lumea întreagă era speriată, că lumea întreagă se întreba cum se întorseseră morții, cât de năucitor era pentru toți. Îşi aminti cum agentul Bellamy îl întreba ce-şi aminteşte despre ce se întâmplase înainte de a se trezi în China – ce-şi aminteşte despre timpul petrecut dincolo.

Adevărul era că singurul lucru pe care şi-l amintea era un sunet dulce, îndepărtat, ca o muzică. Atât. O amintire atât de fragilă, încât nici nu era sigur că e reală. Auzise muzica în fiecare secundă a vieții de după întoarcere. O şoaptă, care părea să-l cheme. Şi care, în ultima vreme, se auzea din ce în ce mai tare... De parcă l-ar fi chemat. Se întrebă dacă nu cumva era aceeaşi muzică din visul mamei lui. Se întrebă dacă mama lui auzea muzica aceea acum, când pleca, muzica aceea firavă, fragilă, ce uneori suna ca membrii unei familii care râd împreună.

Tot ce ştia Jacob cu siguranță era că în acest moment era viu, că era cu mama lui şi, mai mult decât orice, nu voia ca mama lui să se teamă când va închide ochii, acum, că timpul petrecut împreună se sfârşea.

Vru să-i spună „Sunt viu acum", în timp ce mama lui zăcea pe moarte, dar văzu că nu se teme. În cele din urmă, îi spuse doar:

— Te iubesc, mămică.

Era tot ce conta.

Apoi plânse împreună cu tatăl lui.

EPILOG

Camioneta veche se hurduca pe autostradă. Motorul tuşea. Frânele scrâşneau. La fiecare viraj, maşina se scutura din toate încheieturile. Dar era vie.

— Mai avem câțiva kilometri, spuse Harold, trăgând de volan în timp ce lua o curbă.

Jacob se uita pe geam, în tăcere.

— Mă bucur că am ieşit din biserica aia. Dacă mai stau mult acolo, parcă văd că mă convertesc... sau m-apuc să trag cu pistolul în stânga şi-n dreapta.

Harold chicoti ca pentru el şi adăugă:

— Sau poate şi una, şi alta.

Băiatul rămase tăcut.

Erau aproape de casă. Camioneta intră zăngănind pe drumul de țară şi, din când în când, umplând aerul cu un fum albăstrui. Harold ar fi vrut să dea vina pentru felul în care mergea maşina pe faptul că se trăsese în ea, dar ştia că nu are dreptate. Camioneta era pur şi simplu veche şi obosită, aproape gata să se dea bătută. Prea mulți kilometri. Se întrebă cum de reuşise Lucille să conducă atâtea luni, cum de se descurcase Connie cu ea în noaptea aceea. S-ar fi scuzat dacă ar fi avut ocazia. Dar Connie şi copiii ei dispăruseră. Nu-i mai văzuse pe nici unul din noaptea în care murise Lucille. Maşina lui Harold fusese găsită pe şosea a doua zi, lăsată pe o rână, ca şi cum s-ar fi oprit singură, ca şi cum n-ar fi fost nimeni la volan.

Ca şi cum familia Wilson s-ar fi volatilizat dintr-odată, ceva nu foarte neobişnuit în ultimele zile.

— O să fie mai bine, zise Harold când în sfârşit opri maşina în curte.

În locul casei era doar un schelet din lemn. Fundația se dovedise destul de rezistentă. După ce încasase asigurarea,

Harold angajase o echipă de constructori care reuşise să recupereze aproape întreaga fundație.

— O să fie ca înainte.

Harold parcă maşina la capătul aleii şi opri motorul. Bătrânul Ford oftă.

Jacob nu spuse nimic în timp ce urca împreună cu tatăl lui pe aleea prăfuită. Era octombrie acum. Căldura şi umiditatea dispăruseră. De la moartea mamei, tatăl lui arăta foarte bătrân şi foarte obosit, gândi Jacob, chiar dacă încerca din răsputeri să nu arate bătrân şi obosit.

Lucille era îngropată sub stejarul din fața verandei. Inițial, Harold se gândise s-o îngroape în cimitirul de lângă biserică, dar simțea nevoia să fie aproape de ea. Şi spera ca Lucille să-l ierte pentru asta.

Băiatul şi tatăl lui se opriră la mormânt. Harold se ghemui lângă el şi îşi trecu degetele prin pământul de deasupra. Apoi murmură ceva şi plecă.

Jacob rămase pe loc.

Casa ieşea mai bine decât voia să recunoască Harold. Chiar dacă acum era mai mult un schelet, vedea deja bucătăria, salonul, dormitorul de la etaj. Lemnul era nou, doar fundația rămânea aceeaşi.

Lucrurile nu aveau să fie ca înainte, cum îi spusese lui Jacob, dar aveau să fie cum probabil trebuia să fie.

Îl lăsă pe băiat lângă mormântul lui Lucille şi se îndreptă spre mormanul de moloz din spatele casei. Focul lăsase în urmă doar mormanul de moloz şi fundația de piatră. Constructorii se oferiseră să care molozul de acolo, dar Harold spusese nu. Aproape în fiecare zi venea aici şi căuta prin cenuşă şi resturi. Nu ştia ce caută, doar că va şti la momentul potrivit.

Trecuseră aproape două luni şi tot nu găsise ce căuta. Dar cel puțin renunțase la fumat.

Căuta de o oră. Jacob era şi acum la mormântul lui Lucille, aşezat pe iarbă cu genunchii la piept şi bărbia sprijinită în ei. Nu făcu nici o mişcare când auzi maşina agentului Bellamy. Bellamy trecu pe lângă el, îl salută, dar nu se opri – ştia că băiatul nu-i va răspunde. Aşa se întâmpla de fiecare dată când venea să-l vadă pe Harold.

— Ai găsit ce căutai?

Harold se ridică în picioare şi clătină din cap.

— Vrei să te ajut?

— Aş vrea să ştiu ce anume caut, mormăi Harold.

— Cunosc senzația. La mine e vorba de fotografii. Poze din copilărie.

Harold mai scoase un mormăit.

— Tot nu se ştie ce înseamnă şi de ce se întâmplă.

— Bineînțeles, răspunse Harold şi privi cerul.

Albastru. Senin. Răcoros.

— Am auzit că a murit din cauza pneumoniei, zise Harold, ştergându-şi de pantaloni palmele pline de funingine.

— Aşa e. Ca şi prima dată. Dar până la urmă a murit împăcată. Ca şi prima dată.

— Aşa e peste tot?

— Nu, răspunse Bellamy îndreptându-şi cravata.

Harold se bucura că Bellamy revenise la costumele lui impecabile. Dar tot nu înțelegea cum de rezistase toată vara îmbrăcat aşa şi fără să arate că l-ar incomoda, deşi, spre sfârşit, începuse să arate neglijent. Acum cravata avea din nou nodul perfect. Costumul era călcat la dungă şi imaculat. Lucrurile reintrau în normal, gândi el.

— De data asta a fost bine.

— Mda, făcu Harold.

— Cum stă treaba la biserică? întrebă Bellamy ocolind mormanul de moloz.

— Destul de bine, răspunse Harold, se lăsă din nou pe vine şi începu să caute prin cenuşă.

— Am auzit că s-a întors pastorul.

— Mda. S-a înțeles cu nevastă-sa să adopte câțiva copii. În sfârşit devin şi ei o familie adevărată, cu responsabilități.

Harold simți că nu-l mai țin picioarele. Renunță să mai stea pe vine şi îngenunche, murdărindu-şi pantalonii cum făcuse şi ieri, şi alaltăieri şi tot aşa.

Bellamy privi spre Jacob – care şedea în continuare lângă mormântul mamei.

— Îmi pare rău, zise el.

— N-a fost din vina ta.

— Asta nu înseamnă că nu-mi pare rău.

— În cazul ăsta cred că ar trebui să spun şi eu cât de rău îmi pare.

— De ce?

— De tot.

Bellamy înclină din cap.

— Mai e puțin şi pleacă.

— Ştiu, spuse Harold.

— Devin distanți. Cel puțin asta a remarcat Biroul. Dar nu întotdeauna. Uneori pur şi simplu dispar, dar, de obicei, se retrag în ei şi devin tăcuți cu câteva zile înainte să dispară.

— S-a spus şi la televizor.

Harold îşi vârâse mâinile până la coate în ce mai rămăsese din casă. Antebrațele lui erau negre-cenuşii de funingine.

— Nu ştiu dacă e o consolare, dar de obicei revin în mormintele lor. Sunt puşi înapoi... într-un fel sau altul.

Harold nu răspunse. Mâinile i se mişcau de la sine, ca şi cum s-ar fi apropiat de lucrul pe care-l căutau cu disperare. Avea unghiile rupte şi degetele pline de aşchii, dar tot nu se oprea. Bellamy îl urmărea cu atenție.

Harold continuă să caute multă vreme.

Într-un târziu, Bellamy îşi scoase haina, îngenunche şi îşi vârî mâinile în cenuşă. Rămaseră amândoi tăcuţi, căutând ceva necunoscut.

Când găsi, Harold îşi dădu imediat seama ce anume căutase. Era o cutie mică, din metal, înnegrită de flăcări şi de funinginea casei distruse. Mâinile începură să-i tremure.

Soarele era la apus. Aerul se răcorea. Anul acesta iarna venea mai devreme.

Harold deschise cutia şi scoase scrisoarea lui Lucille. O cruciuliţă din argint căzu în cenuşă. Harold oftă şi încercă să-şi liniştească mâinile. Scrisoarea era pe jumătate arsă, dar cele mai multe cuvinte rămăseseră acolo, cu litere lungi, elegante.

... o lume nebună? Cum trebuie să reacţioneze o mamă? Ce trebuie să facă un tată? Ştiu că ţi se pare prea mult, Harold. Sunt momente când cred că e prea mult şi pentru mine. Momente când vreau să-l gonesc, înapoi, la râul unde a murit băiatul nostru.

Mă temeam, mai demult, că am să uit totul. Pe urmă am sperat că am să uit totul. Ambele soluţii erau la fel, dar oricum păreau mai bune decât singurătatea, Doamne, iartă-mă! Ştiu că Dumnezeu are un plan. Întotdeauna are un plan. Prea mare pentru mine. Prea mare şi pentru tine, Harold.

Pentru tine e mai rău, ştiu asta. Cruciuliţa asta apare peste tot. De data asta am găsit-o pe verandă, lângă balansoarul tău. Cred că ai adormit cu ea în mână, cum faci mereu. Cred că nici nu ţi-ai dat seama. Cred că te temi de ea. Nu trebuie.

N-a fost vina ta, Harold.

Nu ştiu ce ai tu cu cruciuliţa asta, dar sigur nu e vina ta. De când Jacob s-a ridicat la ceruri o porţi cu tine, la fel cum Iisus a purtat-o pe a Lui. Dar chiar şi Lui I s-a luat.

Eliberează-te, Harold. Eliberează-te.

Nu e fiul nostru. Sunt conştientă de asta. Fiul nostru s-a înecat în râu, căutând flecuşteţe precum cruciuliţa asta. A

murit jucând un joc pe care l-a învățat de la tatăl lui, de asta îți găseşti tu vină. Mi-aduc aminte ce fericit era când v-ați întors de la râu cu cruciulița. I se părea ceva magic. Ai stat pe verandă cu el şi i-ai spus că lumea e plină de lucruri misterioase, ca ăsta. I-ai spus că tot ce trebuie să facă un suflet e să le caute şi întotdeauna le va găsi.

Pe atunci nu aveai nici 30 de ani, Harold. Era primul tău copil. Nu puteai şti că te va crede. Nu puteai şti că se va duce singur la râu şi se va îneca.

Nu ştiu cum de-a ajuns aici acest copil, acest al doilea Jacob. Şi, ca să-ți spun drept, nici nu-mi pasă. Ne-a dat ceva ce niciodată n-am crezut că vom avea din nou: şansa de a ne aminti ce este dragostea. Şansa de a ne ierta. Şansa de a afla dacă încă mai suntem cei ce am fost cândva: doi părinți tineri care sperau şi se rugau ca nimic rău să nu i se întâmple copilului lor. Şansa de a iubi fără teamă. Şansa de a ne ierta.

Eliberează-te, Harold.

Iubeşte-l. Pe urmă lasă-l să plece.

Harold vedea totul ca prin ceață. Strânse cruciulița din argint în mână şi începu să râdă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bellamy.

Harold răspunse râzând mai tare. Mototoli scrisoarea şi o lipi de piept. Când se întoarse ca să privească spre mormântul lui Lucille, Jacob nu mai era acolo. Harold se ridică în picioare şi îşi făcu ochii roată prin curte, dar băiatul nu era nici acolo. Nu era nici lângă scheletul casei. Şi nici lângă maşină.

Harold se şterse la ochi şi se întoarse spre sud, spre pădurea care ducea la râu. Poate era doar o întâmplare sau poate că aşa trebuia să fie. Oricum, preț de o clipă, îl zări pe băiat în lumina caldă a soarelui la apus.

Cu luni în urmă, când Celor-care-se-întorc li se interzisese să iasă din case, Harold îi spusese soției că situația îi va afecta pe toți. Şi avusese dreptate. Harold ştiuse şi că

întoarcerea lui Jacob îi va afecta. De la început şi până la sfârşit, Lucille nu crezuse că Jacob e fiul ei. De la început şi până la sfârşit, Harold ştiuse că Jacob e fiul lor. Poate că aşa erau oamenii. Unii îşi ferecau uşile inimii când pierdeau pe cineva. Alţii deschideau uşile şi ferestrele, lăsând amintirile şi dragostea să circule în voie. Poate că aşa trebuia să fie, gândi Harold.

Aşa se întâmpla peste tot.

Nota autorului

La doisprezece ani după moartea mamei mele, cu greu îmi mai amintesc sunetul vocii ei. La şase ani după moartea tatălui meu, singurele imagini cu el pe care mi le mai amintesc sunt cele din ultimele luni înainte să-şi dea sufletul. Aceste amintiri aş vrea să le uit.

Acestea sunt regulile memoriei, atunci când pierzi pe cineva. Anumite părţi rămân, în timp ce altele dispar până la urmă, total.

Ficţiunea însă e altceva.

În iulie 2010, la câteva săptămâni după ce am comemorat moartea mamei mele, am visat-o. Visul era simplu: am venit acasă de la serviciu şi am găsit-o în bucătărie, cu cina pregătită, în aşteptarea mea. Tot visul n-am făcut decât să vorbim. I-am povestit despre masterat şi despre viaţa mea, în general, după moartea ei. M-a întrebat de ce nu m-am însurat, ca să mă aşez la casa mea. Chiar şi după moarte mama încerca să mă însoare.

Am avut împreună ceva ce, pentru mine, e posibil doar în vis: o conversație între o mamă şi fiul ei.

Visul m-a urmărit luni întregi. În unele nopți, după ce adormeam, speram să-l recreez – dar nu reuşeam. Până la urmă n-am mai putut şi, în timp ce luam prânzul cu un prieten, i-am spus despre obsesia mea. Conversația a decurs ca între vechi prieteni: am sărit de la una la alta, am glumit pe seama lui, pe seama mea, dar, în ultimă instanță, m-a făcut să mă simt mai bine. Spre sfârşit, când mai mult tăceam, amicul m-a întrebat: „Îți închipui ce s-ar întâmpla dacă mama ta chiar s-ar întoarce, măcar pentru o noapte? Dacă s-ar întoarce nu numai ea, ci şi alții?".

Atunci s-a născut *Cei care se întorc*.

Îmi vine greu să explic ce a devenit *Cei care se întorc* pentru mine. În fiecare zi în care am lucrat la manuscris m-am chinuit să rezolv anumite probleme. Probleme ce țin de fizica generală, de detalii minuțioase şi de rezultate finale. M-am luptat cu cele mai importante întrebări: De unde vin Cei-care-se-întorc? Ce sunt ei? Sunt reali? La unele întrebări am răspuns uşor, altele însă erau paralizant de derutante, drept care, la un moment dat, am fost aproape să mă las păgubaş.

Cel care m-a făcut să merg mai departe a fost personajul numit agentul Bellamy. Am început să mă văd în el. Povestea morții mamei lui – accidentul ei cerebral, boala care a urmat – este povestea morții mamei mele. Dorința lui permanentă de a se distanța de ea este încercarea mea de a fugi de amintirile dureroase din ultimele zile ale mamei mele. Şi, în fine, reconcilierea lui a devenit reconcilierea mea.

Cei care se întorc a devenit mai mult decât un manuscris pentru mine; a devenit şi o şansă. O şansă ca să stau din nou cu mama mea. O şansă ca să-i văd zâmbetul, să-i aud

vocea, o şansă ca să stau cu ea în acele ultime zile din viață, nu să mă ascund de ea, cum făceam în lumea reală.

În cele din urmă am înțeles ce voiam să fie acest roman – ce *putea* fi el. Am vrut ca *Cei care se întorc* să le dea ocazia cititorilor mei să simtă ce-am simţit eu în acel vis din 2010, să-şi găsească aici propriile poveşti. Am vrut să fie un loc în care – prin metode şi o magie necunoscute chiar şi mie – regulile aspre, nemiloase ale vieții şi morții nu există, iar oamenii pot fi din nou alături de cei pe care i-au iubit. Un loc în care un părinte poate să-şi țină din nou copiii în brațe. Un loc în care iubiții se pot regăsi după ce s-au pierdut. Un loc în care un băiat îşi poate lua rămas-bun de la mama lui.

Un bun prieten a spus cândva despre *Cei care se întorc* că este „timpul ieşit din țâțâni". Cred că a avut dreptate. Speranța mea e ca cititorul să poată intra în această lume şi să descopere în aceste pagini cuvintele nerostite şi emoțiile nereconciliate ale propriei sale vieți. Şi poate chiar să descopere că datoriile i-au fost iertate. Şi poverile, în sfârşit, lăsate în urmă.

Mulțumiri

Nimeni nu e o insulă şi nici un scriitor nu scrie singur. „Mulțumesc" pare insuficient, dar, până să beau un pahar cu fiecare dintre voi, iată mulțumirile mele:

Agentului meu literar, Michelle Brower (şi lui Charlotte Knott), care a luat un scriitor stângaci, dezorientat,

tremurând de emoție, şi manuscrisul lui, i-a scuturat bine şi a scos untul din ei până i-a făcut să creadă unul într-altul.

Redactorului de carte, Erika Imranyi, care m-a ferit de capcane şi m-a îmbărbătat de la început şi până la sfârşit. Nu ştiam cum va fi primul meu redactor de carte, dar nu mi-am închipuit că se poate purta atât de frumos cu mine.

Lui Maurice Benson şi Zach Stowell, cei mai buni prieteni pe care şi-i poate dori cineva. Mulțumesc pentru toate fripturile, jocurile video, sucurile de vanilie, filmele de acțiune din anii '80 şi, cel mai important, pentru că m-au ținut cu picioarele pe pământ şi m-au îndemnat să nu depun armele. Pentru libertate!

Lui Randy Skidmore şi Jeff Carney, care şi-au rupt din timpul vieții ca să treacă prin deşertul ca din *Dune* care era prima versiune a acestui roman. Abnegația şi curajul vostru v-au asigurat fără putere de tăgadă un loc în Valhalla.

Confratelui meu literar, Justin Edge, pentru toate şedințele de pregătire care au constituit fundamentul acestui roman. Fără acele ore îndelungate în care am întors pe-o parte şi pe alta intriga, personajele, toate ideile, nimic nu ar fi fost posibil.

Celeilalte surori, Angela Chapman Jeter, pentru „predica" pe care mi-ai ținut-o în ziua aceea în parcarea de la serviciu. Sunt foarte multe momente pentru care vreau să-ți mulțumesc, dar în ziua aceea nu mai ştiam ce vreau. Tu mi-ai vorbit ca nimeni alta şi apoi toate minunile au început să se înfăptuiască.

Lui Cara Williams, pentru anii în care m-a îmbărbătat şi a crezut că romanul acesta se poate scrie. În limba engleză nu găsesc destule feluri de a-ți mulțumi pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Eşti prea generoasă pentru cei de teapa mea.

Celorlalți, mulți, prieteni, cunoscuți, scriitori care m-au ajutat: Michelle White, Daniel Nathan Terry, Lavonne Adams, Philip Gerard, Departamentul de Compoziție

Literară din cadrul UNC Wilmington, Bill Shipman, Chris Moreland, Dan Bonne şi minunata lui trupă ILY (imleavingyouthshow.com), Mama & Papa Skidmore (Brenda şi Nolan, alias „Dl. Skid") fiindcă m-au făcut să mă simt ca acasă, Mama & Papa Edge (Cecelia & Paul) fiindcă m-au adoptat, Samantha, Haydn şi Marcus Edge, William Coppage, Ashley Shivar, Anna Lee, Jacqueline Bort, Ashliegh Kenyon, Ben Billingsley, Kate Sweeney, Andy Wiles, Dave Rappaport, Margo Williams, Clem Doniere şi William Crawford.

Tuturor celor de la MIRA şi Harlequin fiindcă m-aţi ajutat să trăiesc acest vis fericit. Sprijinul vostru, entuziasmul şi încurajările voastre au fost copleşitoare şi-am să vă rămân mereu recunoscător. Sper să fiţi mândri de mine.

Familiei mele: Sweetie, Sonya, Justin, Jeremy, Diamond, Aja şi Zion, pentru o viaţă întreagă plină de dragoste şi grijă.

Cele mai multe mulţumiri mamei şi tatălui meu: Vaniece Daniels Mott şi Nathaniel Mott Jr. Chiar dacă sunteţi plecaţi, sunteţi de-a pururi cu mine.

CUPRINS

1
Kamui Yamamoto
2
Lewis şi Suzanne Holt
3
Angela Johnson
4
Jean Rideau
5
Elizabeth Pinch

6
Gou Jun Pei
7
Nico Sutil. Erik Bellof. Timo Heidfeld
8
Jeff Edgeson
9
Tatiana Rusesa
10
Alicia Hulme
11
Bobby Wiles
12
Samuel Daniels
13
John Hamilton
14
Jim Wilson
15
Nathaniel Schumacher
16
Connie Wilson
17
Chris Davis
18
Patricia Bellamy
19
Jacob Hargrave
Epilog
Nota autorului
Mulţumiri